SABINE CLARK

Un adversar pe măsură

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

— N-ai nimerit-o... N-o să accept în nici un caz o nouă misiune.

Vocea lui era calmă dar hotărâtă. Cei care îl cunoșteau bine pe Franklin Forsythe — ceea ce nu era deloc ușor — știau că, atunci când aborda acest aer aparent apatic, era mai bine să se țină la distanță.

Jonathan nu făcea excepție de la regulă. Deși era superiorul direct al lui Frank, pe chipul lui se întipări o expresie îngrijorată. În loc să dea dovadă de autoritate, încerca din răsputeri să rămână calm. Era o adevărată distracție pentru Frank căruia îi plăcea la nebunie să-și pună în derută numeroasele cunoștințe din lumea politicii. În loc să fie monden, prefera să joace cu cărțile pe masă și să-și apere libertatea de conștiință.

— Fii totuși rezonabil, insistă Jonathan.

— Sunt întotdeauna rezonabil.

Calmul lui Frank nu prea reușea să-i ascundă plictiseala și Jonathan simți că începe să se enerveze. La urma urmei, el era șeful și trebuia să-și impună autoritatea subalternilor, chiar dacă era vorba de Franklin Forsythe!

Problema era că acesta din urmă se dovedea de mult timp cel mai bun dintre agenții lui, singurul pe care conta cu adevărat că poate descurca o afacere delicată.

— Știi că te pot obliga, reluă el.

Frank ridică din umeri.

— Așa e, dar amândoi știm că n-o vei face.

Ajuns la ultimul lui argument, Jonathan rămase tăcut.

În timp ce se gândea la o nouă strategie, privi chipul bărbatului din fața lui. Nimic din aspectul exterior al lui Frank nu reținea atenția de la prima vedere. Era înalt și subțire, cu un chip colțuros și o claie de păr negru ciufulit. Ochii săi de culoarea alunei disimulau, în spatele unei expresii adeseori absente, inteligența lui scânteietoare. Era un bărbat de vreo treizeci de ani care excela în arta de a-și ascunde principalele atuuri: un magnetism evident pe care-l camufla sub o inofensivă nonșalanță, o memorie excepțională a figurilor și a faptelor, și o inteligență capabilă de a veni de hac celor mai complicate probleme. Totul încoronat de o tenacitate de temut. Combinația acestor diverse calități îl făcuseră să ajungă la apogeul carierei sale.

Da, fără nici o îndoială, era un bărbat de care n-aveai nici un chef să te descotorosești... cu excepția cazului când era dușmanul tău!

— Ascultă, reluă Jonathan, afacerea pe care vreau să ți-o încredințez este de o extremă importanță și preocupă persoane de cel mai înalt rang. Hotărârea de a te implica în ea vine de sus și nici nu poate fi vorba să te eschivezi. Acceptă și va fi ultima ta misiune.

— Mi-ai mai spus asta și acum trei luni când m-ai lansat într-o acțiune care era să mă coste viața.

„Întotdeauna aceeași poveste“, gândi Frank în timp ce vorbea.

De fiecare dată era vorba de o misiune de ultimă oră, un caz de extremă urgență de care depindea salvarea întregii omeniri. Deși lumea nu părea deloc amenințată, sau nu voia să fie salvată. Fiindcă, fără încetare se repetau aceleași greșeli, se făceau aceleași nebunii. Lumea se îndrepta în fugă spre pierzanie, și nesăbuința oamenilor o împingea spre ea. Numai că pentru el, Frank, se terminase totul... Se simțea obosit de toate astea. Era obosit de toate aceste minciuni, de toate aceste fapte josnice. Și de toate promisiunile neținute, de munca reîncepută din nou și din nou fiindcă nimeni nu învăța nimic din greșelile precedente.

Da... America se schimbase. Lupta nu mai era acum cea dusă de libertate împotriva sclavagismului și tiranilor. În lupta care se duce astăzi, binele și răul aveau adesea același chip și limitele lor deveniseră imprecise. Filmele de la televizor se întreceau în a prezenta drept eroi niște bărbați ca el. Dar realitatea nu semăna deloc cu aceste povești. El nu era James Bond. Nici Columbo... Nu era decât un om care trebuia să înfrunte o lume din ce în ce mai nebună și confuză.

— Bineînțeles că există și riscuri, argumentă Jonathan. Cu toții știm asta. Totuși...

Frank îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Credeam că identific cu precizie riscurile. Dar acum nu mai sunt sigur de nimic.

Îl trecu un fior și fu tentat să se ridice imediat din fotoliu, să trântească ușa în urma lui și să nu mai treacă niciodată pragul acestui birou.

Numai că, uite... nu avea acest drept. Îi mai rămâneau de satisfăcut două săptămâni de serviciu și ordinele lui Jonathan erau indiscutabile. Imposibil să se sustragă. În orice caz, o dată această misiune îndeplinită, se va simți chit. Pentru totdeauna și definitiv. Va putea atunci să-și folosească sertarele biroului și să-și ia adio de la această perioadă din viața lui...

Jonathan luă un dosar și i-l întinse:

— Citește asta. E tot ceea ce-ți cer. Un lucru, încă: dacă nu îți dai seama de importanța acestei misiuni, atunci n-o primi. Am fost clar?

Pentru prima oară, Frank îl privi surprins pe Jonathan. Era sincer? Îl păcălise de atâtea ori... Era un om de birou, un hârțogar care nu cunoștea riscurile muncii de teren. De opt-sprezece luni de când era superiorul lui, niciodată nu dăduse dovadă de un adevărat simț al responsabilităților, nici de o reală competență. Predecesorul său fiind obligat să demisioneze în urma unei afaceri tenebroase, nimeni nu fusese încă numit oficial în această funcție. Jonathan își asuma — chiar dacă cuvântul i se părea impropriu — acest interimat. O înlocuire temporară care, de altfel, se lungea cam prea mult după gustul lui Frank și al colegilor săi.

— Aruncă deci o privire peste documentele astea, repetă Jonathan.

Intrigat de insistența lui, Frank deschise încet coperta, în timp ce Jonathan continua:

— I-am însărcinat deja pe Briggs și Jeffries să facă niște „săpături". Știi că se poate conta pe ei, fiindcă i-ai format chiar tu. Ei bine, n-au găsit nimic, dar absolut nimic. E foarte ciudat.

Frank simți că i se trezește curiozitatea. Îi plăcuse întotdeauna riscul, deși își spusese de multe ori că gustul pericolului îl va costa scump în cele din urmă.

Ridicându-și repede ochii spre Jonathan, văzu pe chipul lui o expresie de ușurare. Era evident că el considera târgul deja încheiat.

Mai rămânea de văzut...

Niște fotografii alunecară din dosar și se răspândiră pe masă. Toate clișeele reprezentau o tânără înaltă și subțire, cu un păr superb, roșcat. Frank le studie mai îndeaproape. Expresia ei era gânditoare, serioasă, surâsul discret. Dar imaginea mai releva o personalitate intensă, o forță concentrată și, în același timp, o sensibilitate deosebită. Fără voia lui, Frank se simți străbătut de un val de dorință, dar, antrenat să se controleze, nu făcu nici un comentariu.

Se părea că acest lucru îl surprinsese pe Jonathan, care remarcă:

— E frumoasă, nu-i așa?

— Nu.

Remarca lui Jonathan îl șocase. Femeia asta nu era frumoasă, nu. Era unică, splendidă, cu niște ochi verzi migdalați și o privire senzuală. O privire capabilă să topească un aisberg.

Dornic de acum să afle mai multe, Frank luă fișa de identitate care însoțea fotografiile și i se păru ciudat de concisă:

„Locul nașterii: Chicago

Data nașterii: 12 ianuarie

Vârsta: 30 de ani

Situația familială: celibatară

Studii: diplomată în științe politice a Universității din Tennessee

Activitate profesională: asistenta senatorului Donald Metcalf, candidat la președinția Statelor Unite

Permis de conducere valabil, dar fără mașină.

Cazier judiciar virgin".

Frank remarcă faptul că tânăra femeie purta un nume destul de rar pentru o americancă: CINDY CARTIER.

Dând la o parte dosarul, remarcă:

— Pentru moment, nu văd unde este problema. Dar nu s-ar zice că are treizeci de ani.

— Noi credem că e o identitate falsă, dar nu putem încă să dovedim asta.

— Ați făcut o anchetă amănunțită?

— Da, am cotrobăit peste tot și nimic nu pare anormal. Toate elementele au fost controlate. Declarațiile ei sunt extrem de exacte și povestea vieții ei se rezumă la puține lucruri. E orfană. La început a avut mai multe slujbe mărunte, a economisit ceva bani și, în cele din urmă, a obținut o bursă pentru universitate. Și-a luat diploma muncind din greu, fără să rateze nici un examen. Nu s-a făcut remarcată cu adevărat nicăieri. Ceea ce face ca situația ei actuală să fie de neexplicat.

— Ce vrei să zici?

— Următorul lucru: Cum de o tânără cu un trecut oarecare poate să organizeze astăzi cu succes de netăgăduit o campanie prezidențială pentru un senator mărunt pe care nimeni nu-l

cunoaștea până acum? Și care are șanse, datorită ei, de a deveni mâine primul om din țara asta. E de neînțeles. Unde a învățat toate astea? Ce putere o susține?

Frank oftă. Toate astea nu-i plăceau deloc.

— Ai vreo idee?

Jonathan îi răspunse imediat:

— Bineînțeles. O singură explicație este posibilă: altcineva trage sforile în culise. Cineva care își asigură astfel un credit nelimitat pe lângă viitorul președinte și va avea un cuvânt greu de spus dacă este ales. Pe această eminență cenușie vrem noi s-o descoperim. Înțelegi acum importanța mizei?

Frank consultă din nou fișa:

— Și-a obținut diploma în trei ani și a absolvit printre primii trei din promoția ei, observă el. Rari sunt cei care reușesc atât de bine într-un timp atât de scurt. Metcalf a angajat-o de la terminarea universității și formează o echipă bună, asta-i tot. De ce să cauți un sprijin invizibil?

— Nu ești deloc pe față!

Jonathan începuse să se enerveze.

— Îți spun că totul se bazează pe ea. Cindy Cartier se ocupă de toate, inclusiv de femeile senatorului. Supraveghează personal absolut orice până în cel mai mic detaliu, iar el se sprijină în întregime pe ea.

Frank ridică din umeri.

— Ei și, cu atât mai bine pentru el, nu-i așa?

— Așa crezi?

Acum Jonathan părea că e gata să urle.

— Atunci cum îți explici că a putut reuși, în atât de puțin timp și cu atât de puțină experiență, să facă din el un candidat

valabil la președinție! Și să pună pe picioare o campanie care se desfășoară fără hopuri și gafe, ceea ce e un lucru rar, după cum știi la fel de bine ca și mine... Iată un om care iese brusc din umbră pentru a fi proiectat în primul rând al scenei publice. Și toate astea grație domnișoarei Cartier care nu-l scapă din ochi! E normal, după părerea ta?

— E frumoasă și inteligentă. Ar greși dacă s-ar dispensa de serviciile ei, nu? Poate că e doar un om norocos.

— Scutește-mă de glumele tale, Frank. Crede-mă că nu e momentul!

Frank schiță un zâmbet plin de subînțelesuri și reîncepu să răsfoiască dosarul în timp ce Jonathan își ștergea fruntea și își descheia cămașa la guler pentru a mai elibera puțin din presiunea chipului său congestionat...

Printre documente se găseau și fotografii care îi reprezentau pe senatorul Metcalf și pe membrii familiei sale. Soția lui, brunetă și drăguță, dar șterșă. Cei doi fii, de vreo zece ani, păreau gemeni. Toți aveau un aer echilibrat și păreau să se bucure de o sănătate bună. De fapt era chiar tipul familiei americane ideale, înfățișată în spoturile publicitare.

Frank aranjă fotografiile în dosar și spuse în sfârșit:

— Afacerile politice nu sunt specialitatea mea...

Jonathan replică pe un ton acru:

— Sper că nu mai ai și alte obiecții...

Ridicând din umeri, Frank nu-și mai dădu osteneala să răspundă. Chipul lui Cindy Cartier nu-i dădea pace și era uimit de impactul pe care-l avuseseră asupra lui câteva fotografii. Nu-i stătea deloc în obicei să se lase astfel luat prin

surprindere. Se părea că această femeie poseda, chiar de la distanță, o putere de seducție neobișnuită. Îi făcea impresia unei femei perfect stăpâne pe sine și prezenta o imagine controlată cu grijă. Totuși, privirea ei îl intriga. În ea exista o adâncă tristețe și Frank știa din experiență că, dacă aspectul fizic se poate transforma, cu greu îți poți schimba privirea. Cea a lui Cindy Cartier reflecta o rezervă extraordinară, o prudență extremă. Ca și cum ascundea într-adevăr un secret. De fapt, Frank era mult mai curios decât voia să lase să se întrevadă. Și aproape fără voia lui, declară pe neașteptate:

— Bine. Gata, Jonathan, ai câștigat. Ce vrei să fac?

— Am aranjat în așa fel încât să faci parte din echipa însărcinată cu paza lui Metcalf. Exact genul de muncă pe care îl vei face pe cont propriu, după ce vei ieși din serviciul nostru. Un antrenament, de fapt...

Se prefăcu însă că n-a observat privirea urâtă pe care i-o aruncă Franck și continuă:

— Fă cunoștință cu ea, împrieteniți-vă și află cât mai multe despre ea. Bineînțeles că totul îți este permis.

Frank zâmbi obosit. Știa ce vrea Jonathan să spună prin asta. Da, toate înșelătoriile erau permise. Asta făcea parte din joc... regulile erau de altfel aceleași și pentru jucătorii din tabăra adversă. Aceleași minciuni, aceleași vicleșuguri, aceleași pericole...

— Să fac parte din serviciul de securitate nu înseamnă că mă pot apropia de această femeie.

— Oh, pentru asta, am deplină încredere în talentele tale, rânji Jonathan.

***

— Ei, Cindy, ce părere ai? A mers?

— Fantastic, Linda. Ca de obicei.

Cindy își părăsise biroul pe care-l ocupa în bibliotecă și se apropie de Linda Metcalf. Biblioteca era încăperea ei preferată din casă, cu pereții ei încărcați de cărți, cu ambianța intimă dar și de studiu.

Îi zâmbi Lindei, o femeie micuță și brunetă, cu formele cam plinuțe, mai mare decât ea cu câțiva ani.

— Rochia ta era perfectă, Lin.

Întorcându-se spre gemeni, adăugă:

— Și voi, băieți, ați fost grozavi. Toate fetele de la treisprezece la șaisprezece ani nu vă scăpau din ochi!

— Nu le mai da și tu apă la moară, Cindy, că și așa au început să aibă pretenții! spuse Donald Metcalf, intrând la rândul lui în încăpere. Un surâs cald îi lumină chipul, văzându-și soția și copiii. Le dădu o palmă prietenească acestora din urmă și depuse un sărut tandru și fugar pe părul soției sale care se lipi de el.

Privindu-i pe toți, Cindy se gândi din nou că aveau un aer atât de echilibrat, unit și încrezător încât ei patru formau imaginea ideală a familiei americane. Donald, înalt și blond, cu o alură sportivă și o figură deschisă, cinstită și surâzătoare. Linda, micuță, discretă, dar întotdeauna surâzătoare și plină de farmec. Gemenii erau replica fidelă a tatălui lor. Dar, dacă totul părea prea perfect ca să fie adevărat, dragostea care îi unea nu putea fi pusă la îndoială. Erau într-adevăr

cei care păreau și, în lumea în care se învârteau — cea a vieții politice, a puterii și a intrigilor— ei erau într-adevăr o excepție.

Privindu-i fericit pe cei care-l înconjurau, Donald spuse vesel:

— Voi sunteți batalionul meu de șoc! Dacă o să câștig alegerile, va fi datorită vouă...

O înglobase și pe Cindy în privirea și elogiul lui, deși tânăra femeie se îndepărtase cu discreție de acest cerc de familie.

Linda, care își privise soțul cu adorație și mândrie, preciză de altfel:

— Partea leului îi revine lui Cindy în această bătălie... Ea îmi alege rochiile, îmi suflă ceea ce trebuie să spun ziariștilor și, în același timp, mă protejează de manevrele lor...

Contină râzând:

— Nu știu cum faci, Cindy, de ghicești atât de bine ce o să mă întrebe.

Gary, unul dintre gemeni, remarcă:

— Am auzit astăzi un ziarist că tata are mult noroc să aibă, pentru a-i conduce campania electorală, pe cineva care are silueta unei prostituate și mintea unui general!

— Gary!

Linda aruncă o privire șocată fiului ei.

— Cere-i iertare lui Cindy, adăugă ferm soțul ei.

Dar tânăra începuse să râdă. Auzise ea multe altele, mult mai puțin agreabile, mai ales în ultimul timp.

— Oh, dar nu are de ce...

— Voiam doar să-i fac un compliment! se justifică Gary înroșindu-se ușor.

Fratele lui interveni:

— Cindy e chiar foarte frumoasă și asta se vede de la o poștă!

În cele din urmă, toată lumea izbucni în râs.

Totuși, vigilentă ca întotdeauna, Cindy se gândi că nu trebuia să privească cu indiferență admirația crescândă a gemenilor pentru ea. Erau la o vârstă fragedă și ea nu voia în nici un caz să-i tulbure sau să focalizeze asupra ei entuziasmul și atenția pe care trebuiau s-o acorde cu prioritate părinților lor. Își promise ca pe viitor să fie mai prudentă cu ei.

— Părinții nu sunt obișnuiți să-i audă pe băieții de vârsta voastră vorbind de prostituate, remarcă ea cu drăgălășenie. Și cu atât mai mult să fie asociate cu niște generali.

Prefăcându-se spășiți, băieții schimbară o privire malițioasă.

— Să nu mai vorbim despre asta! încheie Donald discuția, fără să pară supărat.

Oftă apoi, înainte de a continua:

— Turneul ăsta a fost istovitor... Cred că suntem cu toții frânți de oboseală.

În intimitatea familială și departe de fotografi, nu mai era nevoie să încerce să-și ascundă oboseala acumulată în zilele precedente: o serie de orașe parcurse în grabă, mii de mâini de strâns, o mulțime de chipuri, cunoscute sau necunoscute cărora trebuise să le zâmbească, capcane de evitat, detalii de înregistrat... și totul sub ochiul implacabil al camerelor de televiziune. Acesta era prețul succesului.

Cindy se felicită că a putut introduce în programul familiei Metcalf o săptămână de odihnă înainte de ultima campanie care va preceda alegerile primare din statul New Hampshire.

Donald aprobase această idee și venise să anunțe familiei această veste bună.

— O săptămână întreagă doar pentru noi? exclamă Linda, încântată și neîncrezătoare.

Se aruncă în brațe soțului ei.

— Da... I-am spus lui Cindy că suntem epuizați și, ca întotdeauna, ea a găsit mijlocul de a ne asigura puțină libertate înainte de ultima „rundă".

Linda se întoarse spre tânăra femeie și întinse brațele pentru a-i cuprinde mâinile într-ale ei.

Cu o afecțiune sinceră, ea șopti:

— Oh, Cindy... Ești minunată. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine!

***

Frank se sprijini de spătarul fotoliului său, privind ecranul, acum gol, unde tocmai vizionase caseta dată de Jonathan.

Se decise în cele din urmă să deruleze caseta pentru a o privi din nou. În orice caz, Jonathan nu exagerase influența lui Cindy Cartier asupra familiei Metcalf. Era clar că fiecare dintre ei îi urma cuvânt cu cuvânt indicațiile.

Apăsând pe butonul telecomenzii, Frank, cu ochii ațintiți spre ecranul televizorului, luă paharul cu gin tonic pe care și-l pregătise pe o măsuță joasă, aflată lângă fotoliu. Abia băuse prima înghițitură când chipul lui Cindy Cartier apăru pe ecran.

Filmul fusese făcut în timpul unei conferințe de presă organizată de senatorul Metcalf, care venise însoțit de soția sa Linda și gemeni, Gary și Mark. Cindy se ținea mai deoparte, dar plasată în așa fel încât cei patru Metcalf să o poată vedea

și să-i poată urmări fiecare mișcare. Întrebările țâșneau din toate părțile, flash-urile orbeau. Pe estradă, familia Metcalf părea în largul ei. Zâmbetele păreau spontane și privirile pe care le schimbau între ei, sincere. Senatorul răspundea cu simplitate întrebărilor în timp ce băieții, în cămășile lor de cowboy, păreau să se distreze, iar Linda arunca spre soțul ei priviri care dezvăluiau întregii lumi cât de mult îl iubește.

Dacă Frank n-ar fi fost avertizat de Jonathan, probabil că n-ar fi remarcat subtilele indicații pe care, de departe, Cindy le dădea familiei Metcalf. Abia când revăzu caseta se concentră asupra tinerei femei și remarcă manevrele ei cu un deget dus la tâmple, făcându-i să înțeleagă pe gemeni că e momentul să termine cu strâmbăturile. Ridicându-și puțin bărbia, îi indica Lindei, care stătea sprijinită de umărul soțului ei, că ar fi mai bine să ia puțină distanță. O sprânceană ridicată îi dădea de înțeles lui Donald Metcalf că întrebarea pusă era o capcană care trebuia ocolită. Pe scurt, era clar că ea, și numai ea singură, era șefa de orchestră a „prestațiilor" familiei Metcalf.

„Femeia asta e într-adevăr formidabilă, își spuse Frank. Nu-i e de mirare că Jonathan își face griji. Numai uitându-mă la ea, de aici din fotoliul meu, și mă simt deja fascinat..."

Derulă caseta, o mai puse o dată și, studiind-o mai de aproape, remarcă și alte semne care îi permiteau lui Cindy să comunice de departe cu cei patru Metcalf.

Ceea ce îl tulbura mai mult era dexteritatea cu care acționa și faptul că, în paralel, ea rămânea imperturbabilă. Era într-adevăr o treabă de maestru... Aparent detașată de tot ce se petrecea în jurul ei, Cindy Cartier părea aproape că se plictisește și privirea ei, în realitate foarte atentă, nu lăsa să se

întrevadă nici o emoție. Ea îi dirija pe toți patru, de parcă ei n-ar fi fost decât niște marionete trase de sfori pe care ea le mânuia cu o artă desăvârșită.

Frank încercă să descopere câteva puncte sensibile ale tinerei femei. Doar toată lumea avea...

Dar, după ce vizionă caseta de cinci ori la rând, renunță, fără să fi găsit nimic.

După câteva clipe de gândire, luă receptorul și formă numărul personal al lui Jonathan, deși trecuse binișor de miezul nopții.

O voce arțăgoasă îi răspunse după câteva apeluri.

— Cine e acolo? Știi cât e ceasul?

Fără să-și dea osteneala să-i răspundă la întrebări, Frank se mulțumi să-l întrebe pe neașteptate:

— Ai pus pe cineva s-o urmărească?

Jonathan reacționă imediat și tonul vocii se schimbă imperceptibil.

— Bineînțeles. Dar fără nici un rezultat. E rareori singură și întotdeauna însoțită de cineva din familia Metcalf.

— Nici un bărbat în viața ei?

— Senatorul... poate... Dar în acest caz, sunt atât de discreți încât nu există nici o dovadă.

— Nu mi-ai spus, totuși, că Metcalf o ia peste tot și pe soția lui?

— Da, dar nu-i un motiv să nu se culce cu Cindy. Amintește-ți cât de șmecheră e.

Frank se încruntă. Îi venea foarte greu să și-o imagineze pe Cindy Cartier întreținând relații secrete cu Donald Metcalf când soția lui se găsea mereu pe aproape.

Dar, gândindu-se bine, chiar ideea că această femeie superbă ar fi putut avea o legătură îi displăcea. E un semn rău, gândi el oarecum enervat. Începuse să se implice prea mult în povestea asta.

— Bun, mai e vreun lucru pe care vrei să-l afli? bombăni Jonathan. Dacă nu, lasă-mă să dorm.

— Dragul meu, dacă mai vrei vreun epolet, trebuie să-l meriți, replică rece Frank înainte să închidă.

Așezându-se din nou în fotoliul lui, privi ecranul televizorului unde, înghețată prin oprirea benzii, rămăsese imaginea tinerei femei. Chiar dacă nu ținea cont de propriile lui reacții de bărbat în fața frumuseții lui Cindy, nu reușea să admită ideea că ea ar fi amanta senatorului. Chestiune de intuiție, poate. Sau Jonathan avea dreptate și fata asta era chiar și mai șmecheră decât i se păruse lui...

Se concentră asupra imaginii din fața lui. Era un prim plan al chipului lui Cindy Cartier. Ochii erau mari, întunecați, fără iluzii. Povestea secretă a vieții ei era închisă acolo.

Iar el trebuia s-o descopere.

— Pentru că ești atât de puternică, frumoasa mea, șopti el, ostilitățile sunt deschise. E rândul meu să intru în joc, în rolul pe care mi l-a destinat Jonathan. Să vedem care dintre noi va reuși primul să-l demaște pe celălalt.

Capitolul 2

Soneria deșteptătorului insista cu încăpățânare. Cindy întinse un braț și o făcu să tacă, fără a deschide ochii.

Ora șase.

Oră foarte matinală pentru cea mai mare parte a omenilor dar nu și pentru ea care avea un program atât de încărcat, nelăsând practic, nici un loc pentru o viață particulară.

Tânăra femeie se întinse îndelung, apoi sări din pat. În obscuritatea din cameră, trupul ei gol desena o umbră fină. Dar aceste curbe elegante și ferme, acest mers elastic și ușor nu erau doar rodul hazardului. Deschizând un dulap, luă o cuvertură și o puse pe jos. Apoi trase perdelele, deschise fereastra și își începu exercițiile de yoga în fața cerului pe care zorii abia începuseră să apară. După câteva respirații profunde, se așeză în poziția lotus și se cufundă în meditație. Se scursese o oră când se ridică pentru a-și începe ziua de muncă.

Își termină micul dejun când sună telefonul. O privire aruncată deșteptătorului îi indică abia ora opt și câteva minute.

— Cindy, trebuie să te văd. S-a întâmplat ceva ciudat aseară. Poate că nu înseamnă nimic, dar îmi fac totuși griji.

O tensiune reținută din vocea lui Don Metcalf o intrigă pe Cindy.

— Vrei să vin acolo?

— Da, aș dori. Am ezitat să-ți telefonez, fiindcă totul poate părea complet ridicol, totuși...

Tăcerea jenată care urmă fu de ajuns s-o convingă pe Cindy că era vorba de ceva curios. Donald Metcalf era un om de bun-simț și calm, care nu avea obiceiul să-și lase imaginația s-o ia razna.

— O să fiu acolo într-o jumătate de oră, răspunse ea înainte de a închide.

Când intră în casa familiei Metcalf, îi găsi pe Donald și pe Linda așteptând-o în salon.

— Ce s-a întâmplat?

Expresia lor îngrijorată îi relevă că nu se deranjase degeaba.

— Îți amintești că trebuia să ieșim aseară, împreună cu copiii, să cinăm la restaurant?

Cindy se mulțumi să dea din cap. Întrebarea era inutilă fiindcă ea le aranja în cele mai mici amănunte programul.

— La sfârșitul cinei, i-am lăsat pe gemeni să se mai miște puțin ca să-și dezmorțească picioarele. Linda și cu mine am stat liniștiți la taclale, fără să le dăm atenție. Dar, când am ajuns acasă, Mark și Gary ne-au povestit ceva ciudat...

Întrerupându-l pe soțul ei, Linda continuă cu o oarecare nervozitate:

— Erau, după cât se pare doi bărbați în apropierea garderobei. Doi necunoscuți care vobeau despre noi. După câte au

auzit băieții, își transmiteau niște consemne și erau însărcinați să ne spioneze, să ne urmărească fiecare mișcare... Cu ce drept ne fură puținul care ne-a mai rămas din viața noastră particulară? N-aș fi crezut că e posibil în țara noastră.

— Nu chiar așa ne-au povestit copiii, Lin, o corectă Don ceva mai calm. De fapt cei doi bărbați spuneau că trebuie să te supravegheze și pe tine, Cindy.

O tăcere profundă urmă după aceste vorbe. Lui Cindy îi trebuiră câteva clipe pentru a le prinde sensul, în timp ce soții Metcalf așteptau în mod vizibil un răspuns care să-i liniștească.

Tânăra se gândea cu viteza fulgerului. Ceea ce se petrecuse putea fi grav. Foarte grav chiar...

Când începuse să lucreze pentru Don, îi plăcuse ambianța vieții politice. Se știa dotată cu un fler sigur. Dar împingându-l pe senator spre cea mai înaltă funcție a statului, devenind indispensabilă în campania lui electorală, ieșise și ea la vedere, asumându-și astfel un risc calculat. Deși avea mare grijă să rămână pe cât posibil în umbră, nu putea să scape de lumina proiectoarelor. Totuși, când înțelesese că într-adevăr Donald avea toate șansele să ajungă la Casa Albă, riscul i se păruse prea mic comparativ cu obiectivul...

— Ai vreo idee de motivul pentru care ar trebui să fii urmărită? o întrebă în cele din urmă Don pentru a rupe tăcerea.

Între timp Cindy își recăpătase controlul, așa că zâmbi și făcu un mic gest liniștitor.

— Îmi închipui că necunoscuții aceia se interesau de mine, fiindcă sunt nou apărută pe scena politică. Jucăm o partidă

importantă și cei interesați vor să știe cu cine au de-a face. Linda și cu tine ați fost trecuți prin sită de mult timp. Deci eu sunt cea vizată de această supraveghere.

Chipul lui Don se întunecă.

— Oricum, asta nu explică totul.

Își ridică apoi privirea uimită spre tânăra femeie.

— Nu pari nici prea surprinsă nici prea deranjată de chestia asta!

Cindy reuși să emită un râs ușor care păru firesc. Îl simpatiza prea mult pe Don ca să riște să-l îngrijoreze degeaba. Și știa în mod sigur că evocarea acestei lumi de umbre și suspiciuni nu putea decât să-l destabilizeze, fiindcă Don avea un temperament simplu și loial. Trebuia neapărat să-l liniștească, fiindcă altfel exista riscul să-și piardă acest echilibru care îl făcuse să aibă atâta succes până acum.

— Dar asta nu mă deranjează, Don, crede-mă! Deși, sincer îți spun, nici nu mă miră. Dar după părerea mea, nu trebuie să-i acordăm atâta atenție și mai ales un vreau să-ți faci tu griji din cauza asta. Mai ales în acest moment. Oricum nu e nimic de făcut. Indiferent cine ar fi oamenii aceia și autoritatea care-i comandă, nu-mi vor da pace până nu vor descoperi... că nu e nimic de descoperit!

Tăcu o clipă, pierdută în gândurile ei, înainte de a adăuga:

— Ba da. Există totuși un lucru care poate fi făcut. Vă puteți debarasa de mine.

— Ce?

Donald se ridică, cu o expresie încordată întipărită pe chip.

— Cindy! Ce tot spui?

Linda se apropie de soțul ei, cu un aer emoționat. Tânăra îi privi pe amândoi cu tandrețe. Îi iubea și nu voia cu nici un preț să le facă rău, indiferent în ce mod. Dacă va trebui să înceapă de la zero, ea va găsi puterea. Ei, nu.

Așadar, Cindy insistă:

— Trebuie să mai reflectați la asta. Dacă oamenii ăștia mă urmăresc, n-o să mă lase în pace atât de ușor și asta nu trebuie să vă perturbe campania. În nici un fel!

Nu-i venise ușor să pronunțe aceste cuvinte. Cindy era acum foarte atașată de familia Metcalf și lupta lor devenise și a ei. În schimb, propria ei putere, ambiția ei erau și ale lor. De-a lungul dificilului drum pe care îl urcaseră împreună, ea îi susținuse, îndepărtând obstacolele din calea lor, plasând cu propriile ei mâini treptele scării care trebuia să-i conducă spre cele mai înalte sfere ale reușitei și puterii. Totuși, în ciuda acestei intimități, a acestei solidarități de fiecare clipă, Cindy nu se putuse hotărî să le încredințeze secretul ei. Un secret pe care își promisese să nu-l spună nimănui. Nici măcar lor.

În acea clipă, Donald își întoarse capul spre ea și o privi drept în ochi.

— E ceva ce eu nu știu încă, dar ar trebui să știu? o întrebă el cu blândețe.

Linda interveni imediat.

— Ce întrebare, Don! Cindy e prietena noastră și avem o încredere nelimitată în ea. Au trecut opt ani de când lucrează cu devotament pentru noi. Un devotament nestrămutat, dovedit în toate ocaziile. Amintește-ți că ea m-a ajutat când gemenii erau bolnavi și tu erai plecat. Nimeni altcineva n-ar fi

făcut atât de mult pentru noi. Și iată că astăzi, tot Cindy ne ajută să realizăm ceea ce poate, fără ea, n-am fi îndrăznit să încercăm niciodată.

Ascultând aceste vorbe, Cindy simți o înțepătură în inimă. Nu ajunsese din întâmplare la familia Metcalf. Când, la terminarea universității, dorise să ajungă asistenta unui senator, făcuse o anchetă serioasă asupra tuturor celor pe lângă care avea vreo șansă să-și depună candidatura. Și astfel îl selecționase pe Donald Metcalf, pentru evidentele sale calități umane. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Și desfășurarea evenimentelor îi dăduse dreptate. Fiecare piesă se potrivea fără probleme în vastul puzzle al obiectivelor ambițioase pe care și le fixase.

„Fără probleme"... cel puțin până acum.

Don își trecu mâna prin păr.

— Este adevărat, Linda, ai perfectă dreptate. Nu sunt decât un idiot. Campania asta m-a epuizat și mi-a alterat spiritul critic. Ar fi trebuit să-mi amintesc că o femeie atât de ambițioasă și de competentă ca tine, Cindy, nu s-ar fi lansat alături de mine într-o asemenea aventură dacă n-ar fi avut spatele asigurat. Uită deci întrebarea mea.

Cindy simți că i se pune un nod în gât și un val de frică îi străbătu corpul. În acea clipă, cea mai scumpă dorință a ei fu aceea de a-și deschide sufletul în fața lor, de a scăpa de povara unui secret atât de apăsător. Dar nu avea dreptul. Indiferent cât ar fi costat-o, trebuia să-și ascundă sentimentele.

— Oricum, suntem tovarăși la bine și la rău, reluă Don pe un ton hotărât.

Cindy se ridică și îl privi.

— Ești sigur de asta?

— Absolut.

Își zâmbiră, dar Cindy știa că Don nu era atât de naiv precum părea. Îi va fi mult mai greu să-l mintă pe el decât pe soția lui sau pe vreun oarecare detectiv, fiindcă munca lor comună îi apropiase în multe privințe.

Don făcu un gest în direcția cafetierei puse pe masă.

— Servește-te cu puțină cafea, Cindy. Și hai să revedem împreună programul zilei de astăzi.

Tânăra își umplu o ceașcă și, luându-și agenda din geantă, o deschise la data zilei. Programul era încărcat.

— La ora zece, ai o conferință improvizată de presă.

Linda o întrerupse râzând, fericită să simtă atmosfera destinsă ca de obicei.

— Mă întreb cum de poți programa imprevizibilul!

— Oh, nimic mai ușor, răspunse cu indiferență Cindy. Chiar dacă aici, la Washington, asta cere ceva mai multe eforturi decât în altă parte, fiindcă ziariștii sunt foarte pricepuți la politică și se numără printre cei mai agresivi din țară! Dar câteva telefoane bine plasate rezolvă și aici problema...

Linda o servi cu o a doua ceașcă de cafea în timp ce ea continua lectura programului.

— La prânz, Don și cu mine luăm masa cu președintele Comisiei de finanțe. Acesta are influență asupra unor contingente de alegători pe care sper să putem conta. Probabil că va dura cam până la ora trei. Pe urmă, ne întoarcem aici pentru ca Don să se poată schimba și să te ia pe tine, Linda, pentru a merge împreună la dineul dat de familia Dayton, care nu se va termina în mod sigur înainte de miezul nopții...

— Sper că nu prea târziu... oftă Don. Și pentru mâine care este programul?

— Un interviu pentru radio și, bineînțeles, marea gală organizată seara de membrii grupului tău împreună cu comitetul de susținere creat de suporterii tăi...

— Și pe urmă, sper că vom putea pleca în sfârșit să ne odihnim câteva zile în Tennessee, se bucură Linda. Abia aștept să ajungem acolo. A început să mi se pară că această campanie electorală durează de secole!

— Ești totuși cel mai încântător tovarăș de drum, șopti Don, luând-o de mână pe soția lui. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Tu îi seduci pe toți...

— E purul adevăr, îl aprobă Cindy zâmbind.

Linda oftă mulțumită și își ridică ceașca de cafea, vrând parcă să toasteze.

— Pentru noi toți! rosti ea veselă.

***

Stând pe cealaltă parte a străzii, Frank îl privea pe senatorul Metcalf ieșind din imobilul unde era instalat cartierul său general. Era însoțit de Cindy Cartier. Imediat, un grup compact de ziariști și fotografi îi înconjură. Microfoanele se întinseră, blițurile scânteiară.

„Toată această operațiune-surpriză este orchestrată de mâna de maestru a domnișoarei Cartier...“ gândi Frank. Înregistră manevra tinerei femei care, imediat ce își făcură apariția ziariștii, rămăsese la câțiva pași în urma senatorului pentru a-l lăsa singur în prim-plan.

Era și mai frumoasă decât pe casetă, constată el admirativ. Căuta în zadar ceva care i-ar fi putut displăcea. Dar nu, totul era perfect, de la vârful pantofilor până la părul roșcat, pieptănat simplu. Iar taiorul bleumarin perfect croit îi punea în valoare, deși cu discreție, silueta splendidă.

Totuși, mai mult chiar decât această perfecțiune, pe Frank îl frapa atitudinea lui Cindy. În mijlocul acestei mulțimi agitate, în tumultul întrebărilor încrucișate, în înghesuială, ea stătea nemișcată, cu fața inexpresivă, cu privirea goală. Chiar și mâinile, această parte a corpului atât de greu de stăpânit, nu dădeau nici cel mai mic semn de nerăbdare sau emoție. Contrastul dintre ea și cei care-o înconjurau era izbitor.

„Are clasă!“ șopti Frank, fluierând admirativ. Ca și cum ea l-ar fi putut auzi, își întoarse brusc capul spre el și privirile lor se încrucișară. În ciuda distanței, Frank recunoscu expresia pe care o surprinsese pe casetă: aceea a unui animal hăituit, cu toate simțurile la pândă. Simțise tensiunea imperceptibilă a trupului ei, aparent atât de destins. Bărbia se ridică puțin, nările fremătară, ca pentru a adulmeca. Cindy Cartier semăna cu un animal sălbatic care simțise brusc primejdia. Din nou Frank se minună de acest al șaselea simț care o ghida și o avertiza în secret, fără ca nici un semn de emoție să se exteriorizeze pe chipul ei.

Cum să explice altfel această bruscă alarmă? Chiar dacă îl văzuse de departe, după cum presupunea, nu exista nimic în atitudinea lui care ar fi putut s-o alerteze. Avusese mare grijă ca aspectul lui fizic să-l facă să semene cu un gură-cască oarecare: o haină veche și cam ponosită, o pereche de blugi și

tenișii. Și o expresie de curiozitate nonșalantă, de om cu mintea la o mie de probleme. Cindy Cartier nu era singura care știa să joace teatru...

Și totuși, Frank știu instinctiv că ea îl reperase. Cum de fusese posibil? Și dacă Jonathan avea dreptate? Dacă această femeie urmase un antrenament excepțional?

Se părea că lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante...

Cu un surâs amabil, Cindy îi făcu să înțeleagă pe ziariști că interviul-surpriză luase sfârșit. O limuzină mare se apropie fără zgomot și, înconjurați de un grup de reporteri, Donald și asistenta lui se urcară. Înainte de a intra în mașină, tânăra aruncă o privire extrem de rapidă de cealaltă parte a străzii, acolo unde reperase silueta înaltă care o intrigase. Dar având soarele în față, nu reuși să-i distingă trăsăturile. Totuși știa că acel bărbat se afla tot acolo.

Portiera limuzinei se închise în urma ei și un calm surprinzător urmă agitației din timpul interviului.

— Sunt neobosiți... oftă Don, sprijinindu-se de spătarul banchetei.

— Nu uita că șansele noastre au crescut în sondaje, remarcă Cindy. În consecință, presa va deveni din ce în ce mai curioasă.

Don o observă o clipă înainte de a întreba brusc:

— Nu ți s-a întâmplat niciodată să-ți ieși din fire? Mă întreb uneori cum faci... Eu mă simt din ce în ce mai tensionat.

Cindy schiță un zâmbet ușor.

— Ei bine... să zicem că n-am timp să-mi pierd calmul.

— Te pun să lucrezi prea mult, se scuză Don cu sinceritate.

— Nu, nu atât pe cât mi-aș dori.

Adevărul îi scăpase fără voia ei.

— Îmi place munca asta. Îmi plac și provocările, îmi place să lupt împotriva imposibilului. Sunt niște victorii care îți aduc un rar sentiment de triumf.

Don clătin din cap cu un aer destul de puțin convins.

— Eu nu sunt deloc ca tine. Ca să fiu sincer, îmi vine din ce în ce mai greu să mă dedic trup și suflet acestei lupte. Mi se întâmplă să mă gândesc că ai fi un candidat mai bun ca mine. Și un președinte mai bun...

Cindy izbucni în râs.

— Nu cred că țara este pregătită pentru așa ceva! De altfel, doamna Președinte Cindy Cartier... Parcă nu sună serios. Nu e un nume care să fie numărul unu pentru aproape jumătate de continent!

Don începu și el să râdă.

— Ai putea să-l schimbi, îi sugeră el.

Cindy se prefăcu pe jumătate convinsă, părând că reflectează la sugestie. Această conversație banală și ușoară îi permitea lui Don să se relaxeze înainte de dejunul important care îl aștepta și pentru care trebuia să fie în formă. Dacă grupul minoritar al Comisiei i se ralia, șansele lui creșteau considerabil.

— Și dacă m-aș numi Ellen Smith? îi propuse ea pentru a continua jocul lor. Care ar fi șansele mele?

Don îi aruncă o privire ironică.

— Glumești? Ca și cum te-ai putea numi astfel! Femeile cu un asemenea nume sunt gospodine bune și trăiesc într-o căsuță drăguță, împodobită cu perdele din creton, în care pregătesc mese delicioase pentru familia lor. Ele participă la comitetele de binefacere, unde tricotează sau fac pe

secretarele. Sunt niște femei plăcute, dar nu genul care să participe la o campanie electorală, să manevreze cu abilitate ziariștii sau să elaboreze strategii politice subtile.

— Îți apreciez raționamentul!

Don o privi cu atenție.

— De ce? Ți-ar fi plăcut să fii o Ellen Smith?

— Nu, dar sunt făcută pentru a mă numi Cindy Cartier? răspunse ea imediat, cu o intensitate care îl surprinse.

Între timp, limuzina sosise în fața restaurantului, unul dintre cele mai bune din oraș, unde trebuia să aibă loc dejunul.

Cindy și Don traversară sala mare plină până la refuz, conduși de un șef de sală. Senatorul Samuel Reed îi aștepta. Li se rezervase o masă situată într-un fel de logie care domina grădina. Puteau astfel să discute în liniște, stând într-un loc mai izolat de ceilalți clienți.

— Ai făcut o treabă excelentă cu candidatul tău, sublinie senatorul salutând-o pe Cindy. Sondajele sunt excelente pentru Don.

În timp ce vorbea, o cântărea cu o privire admirativă.

Cindy era extrem de atentă, știind că acest om ținea probabil în mâinile lui destinul politic al lui Don.

— Oh, spuse ea cu o indiferență jucată, suntem pur și simplu bine organizați.

— Așa este, replică imediat senatorul Reed. Organizarea este atât de performantă încât în ultimul sondaj ați mai reușit să urcați cu trei procente. Sunt curios să știu ce scor veți obține în New Hampshire. Bineînțeles că vă dați seama cât este de solicitată comisia noastră, fiindcă poate face să se încline balanța în mod favorabil sau nu!

Cinismul realist din vorbele lui îi displăcu lui Cindy.

— Fiecare candidat se crede cel mai bun, observă ea cu răceală.

— Asta crezi?

— Eu cred în Don Metcalf. Altfel nu i-aș consacra timpul și priceperea mea.

Donald îi privea, ghicind că acest scurt schimb de cuvinte nu îl privea de fapt pe el ci era destinat lui Cindy, despre care Reed voia să-și facă o părere cât mai exactă.

— De unde vii? o întrebă brusc senatorul, privind-o drept în ochi pe tânăra femeie.

— Toată lumea își pune aceeași întrebare. La ce bun, atunci când doar rezultatele contează?

— Chiar dacă așa stau lucrurile, nu crezi că fiecăruia îi place să știe cu cine are de-a face? Vorbește-mi deci puțin despre tine!

Cindy zâmbi cu răceală.

— Oh, sunt sigură că colaboratorii tăi ți-au prezentat deja un dosar complet în privința mea. Și că știi totul despre mine, inclusiv numărul de la pantofi.

Samuel Reed avu o expresie admirativă.

— Ești la înălțimea reputației pe care o ai, se mulțumi el să observe.

— Ai dreptate, remarcă Cindy cu mult calm. Sunt o fire rece, încăpățânată și prudentă. Dacă n-aș fi așa, de mult aș fi ieșit din joc.... sau aș fi fost scoasă, mai bine zis.

Samuel dădu din cap aprobator și făcu semn chelnerului să le toarne vin.

Conversația se menținu apoi pe un ton amabil și lejer. Dar Don nu se putea împiedica să se gândească la alegerile preliminare, acum apropiate, la presiunea cercurilor mass media

asupra lui și a celor apropiați, și la faptul că nu se va putea relaxa nici o secundă în această campanie, fiind nevoit să-și îndeplinească și sarcinile de senator.

Jocul se anunța foarte strâns.

***

În timp ce mâncau, Cindy, cu toate simțurile în alertă, era atentă la fiecare cuvânt pronunțat, atentă să repereze fiecare indiciu pro și contra lui Don. Erau cam pe la mijlocul mesei, când simți brusc o privire fixată asupra ei. În mod foarte firesc se întoarse, cu un aer absent, și cercetă mesele vecine. Nimic suspect. Toți mesenii păreau în întregime absorbiți de propriile lor afaceri. Și totuși presiunea privirii continua să se exercite în ceafa ei. Cindy simți o vagă neliniște și nu se putu împiedica să arunce din când în când câte o privire furișată în jurul ei.

Frank, care o privea din fundul sălii, se mai întrebă încă o dată ce putuse s-o alerteze. Plasat în spatele unui stâlp, știa că o vedea fără să poată fi văzut. Deci cum îi ghicise prezența? Vedea capul tinerei femei mișcându-se imperceptibil în toate direcțiile. Ca fascinat, nu își putea desprinde privirea de la părul roșcat, strălucitor în bătaia razelor de soare. Și simți că se trezește în el o ciudată dorință, aceea a vânătorului care își pândește în tăcere prada.

Dar aici nu era vorba numai de o pradă. Era o femeie extraordinar de frumoasă, atrăgătoare și care îi trezea toate simțurile...

„Domnișoara Cartier este într-adevăr superbă“ gândi el, cu ochii fixați în ceafa ei. Era sau nu amanta lui Don Metcalf? se întrebă el din nou. Chestiunea asta nu-i dădea deloc pace.

Așteptă ca ei să plece. Mâine va asista la gală și se va găsi față în față cu ea. Va putea aprecia atunci cu mult mai multă precizie cu cine are de-a face. În fond, își repetă el pentru a suta oară, ce-l interesa pe el viața particulară a domnișoarei Cartier? Era o misiune printre multe altele, una oarecare și atâta tot.

Atunci, de ce se lăsase atât de mult prins în joc?

***

După ce părăsi restaurantul, trecu pe la biroul lui unde găsi un mesaj. Jonathan dorea să-l vadă imediat. Frank ezită câteva clipe. La urma urmei, data oficială a misiunii lui era fixată pentru mâine, cu ocazia faimoasei gale. Până atunci nu i se spusese că are mână liberă?

În cele din urmă, se îndreptă totuși spre biroul lui Jonathan. Poate că apăruseră câteva elemente noi pe care trebuia să le cunoască...

Șeful lui avea un aer îngrijorat și deprimat.

— Toată lumea mi-a căzut pe cap din cauza afacerii ăstea, bombăni el. Nici nu-ți imaginezi cât de mult sunt preocupați la cel mai înalt nivel de această fată. S-ar zice că le-a luat mințile la toți. Trebuie neapărat să găsești ceva despre ea ca să le închid gura și să-mi pot regăsi somnul.

— Au dreptate să-și facă griji, observă Frank. Este într-adevăr abilă. Mai bună decât cea mai mare parte a directorilor de campanie pe care i-am văzut vreodată.

— Ce semnificație au vorbele tale?

— Vreau să spun că e o persoană remarcabil de inteligentă, mult superioară celor cu care are de-a face în mod obișnuit. Îi învârtește pe degetul mic fără ca ei să-și dea măcar seama de asta. Și e permanent în gardă, ca să evite cea mai mică greșeală. Nu va fi ușor s-o prindem cu ceva.

— Ascultă, Forsythe. N-ai dat niciodată greș în misiunile tale. Așa că nu e momentul să începi acum... Găsește un mijloc, indiferent care ar fi el. Farmecul tău...

Ascultându-l, Frank simți că i se face greață. Acest univers cinic și lipsit de iluzii îl dezgusta din ce în ce mai mult, la fel ca vânătoarea fără sens pentru a o atrage în cursă pe această femeie care nu avea poate ca singur defect decât pe acela de a fi infailibilă. Nu se știa nimic despre Cindy Cartier, dar nimic nu dovedea că ea era agentul cuiva. Putea foarte bine să lucreze și pe cont propriu. Dar Frank mai admitea și faptul că era imposibil să lase să subziste cea mai mică îndoială. Interesul țării era în joc. Așa că trebuia să meargă până la capăt. Chit că, pentru asta, după cum lăsa să se înțeleagă Jonathan, trebuia să se folosească de mijloace de convingere... cât mai personale.

— Nu-ți face probleme, șefule, rosti el. O să descopăr eu ce ascunde. O fi ea puternică, dar și eu am niște talente ascunse.

Capitolul 3

Cindy închise cu grijă în urma ei ușa apartamentului și, chiar înainte să ajungă în dormitor, începu să se dezbrace. Era în întârziere, ca de obicei. În ciuda grijii cu care încerca să-și planifice zilele, ceva neprevăzut survenea întotdeauna în ultimul moment și îi dădea programul peste cap.

În seara asta, fusese reținută prea mult timp de către șeful de campanie de la Washington care ținuse să pună la punct cu ea câteva detalii. Bineînțeles că ea își dăduse seama imediat că el avea alte idei în cap, dar îi trebuise ceva timp ca să-l facă să înțeleagă, fără să-l vexeze, că ea nu era interesată. Nu era pentru prima oară când i se făceau avansuri mai mult sau mai puțin discrete. Era conștientă de efectul pe care îl producea asupra bărbaților. Dar în momentul de față nu exista nici un loc în viața ei pentru o legătură. Nici măcar în viitorul apropiat. Mulți credeau că ea era amanta lui Don, ceea ce îi asigurase la început o oarecare liniște. Ideea o amuzase. Dacă într-o bună zi va exista un bărbat în viața ei, el nu va semăna

în mod sigur cu Don Metcalf. Bineînțeles că îl stima și ținea mult la el. Pentru multe femei senatorul încarna bărbatul ideal, seducător, cinstit și simpatic. Un bărbat pe care se poate conta.

Dar Cindy dorea cu totul altceva. Voia să aibă în fața ei pe cineva cu care să se lupte, cu care să-și măsoare puterile. Cineva care s-o provoace.

Iar asta nu era caracteristica psihologică a lui Don. El era loial și serios, dar aparținea speciei celor blânzi. Linda era tovarășa de viață ideală pentru el și lui Cindy nici nu i-ar fi trecut prin minte să-i trădeze încrederea. Ținea la fel de mult și la unul și la celălalt...

Cel mai important în momentul de față era să nu-și facă planuri sentimentale. Esențialul era să reușească în această campanie și să câștige apoi alegerile preliminare din statul New Hampshire. Don și Linda vor avea o săptămână de odihnă ca să se pregătească, dar nu și ea. Își va acorda doar ziua de mâine ca să-și mai tragă puțin sufletul. Pe urmă, va trebui să stabilească în amănunt planul definitiv de bătaie...

Trebuia ca Don să câștige. Dorea asta din toată inima... Nu numai pentru el și fiindcă era convinsă că o merita, dar și pentru ea, pentru a șterge acel trecut dureros, crud, acel trecut care nu era cel asociat personajului actual Cindy Cartier.

Zâmbi gândindu-se la Don, când îi sugerase să-și ia numele de Ellen Smith. El crezuse că făcuse o glumă. Dacă ar fi știut...

Cindy scutură capul. Nu, trecutul era mort acum, iar ea era pe cale de a-și făuri un viitor strălucit.

O privire aruncată deșteptătorului îi reaminti că nu avea timp de pierdut. În seara asta avea loc marea gală oferită familiei Metcalf de prietenii lor politici.

Făcu imediat un duș și se fricționă viguros cu mănușa înainte de a se înfășura într-un prosop pufos. Apoi, după câteva minute în care, întinsă pe pat, încercă să-și relaxeze mușchii încordați, se fardă puțin și își perie părul pe care îl lăsă liber pe umeri. Îmbrăcă apoi o rochie din mătase neagră ce părea banală când o luă din dulap dar care, pe ea, cădea dumnezeiește, mulându-se cu artă și discreție pe formele armonioase ale trupului ei.

Puțină pudră, puțin parfum. Doi cercei de aur în urechi.

În acel moment sună telefonul. Era Linda.

— Noi suntem gata, Cindy. Tu?

— Și eu sunt gata. Cred că mașina mă așteaptă jos. Trec să vă iau peste vreo jumătate de oră.

***

Gala fusese organizată de unul dintre cei mai fideli susținători ai lui Don, un industriaș care poseda o splendidă proprietate în apropierea Washington-ului.

Niște lumini speciale fuseseră instalate și, de departe, tot cartierul era luminat. În afară de invitați, o mulțime de curioși se înghesuia pe margini, încercând să întrezărească măcar pentru câteva clipe aceste figuri cunoscute care ocupau prima pagină a tuturor ziarelor.

Donald Metcalf era extrem de popular. Cu accentul lui sudic puțin tărăgănat, alura lui sportivă și familia simpatică, el simboliza o Americă fericită și mândră, al cărei campion dorea să fie, cea ale cărei virtuți le reamintea fără încetare în discursurile sale.

Și toți cei care credeau în această imagine idealistă a țării lor începeau să viseze că totul putea redeveni adevărat.

Oricum, alegerile rămân o luptă aspră, își spuse Cindy urcând, alături de familia Metcalf, scările care duceau spre holul de la intrare unde îi aștepta stăpânul casei. Numai prin influența și banii lui acest industriaș putea, de exemplu, să favorizeze sau să frâneze ascensiunea lui Don. Trebuia deci să fie în gardă permanent...

— Senatorul și doamna Metcalf, domnișoara Cartier, anunță un valet în costum și cu perucă, la fel ca pe vremuri.

Fură primiți ca niște vechi prieteni, deși era prima oară când familia Metcalf intra în această casă și le cunoștea pe gazde. Totul fusese cu grijă pus la punct dinainte.

O asistență numeroasă se înghesuia în saloanele care dădeau spre o splendidă grădină în stil franțuzesc. Timpul, extraordinar de plăcut pentru acest început de primăvară, permisese ca prin geamurile larg deschise să intre aerul parfumat al nopții.

Cei care îl susțineau fățiș pe Donald Metcalf se aflau aici. Dar mai erau și alții, veniți ca observatori. Era momentul, acum sau niciodată, de a vedea și a fi văzut... Cindy se felicită că a ales o rochie discretă neagră, mai ales după ce observă că majoritatea femeilor aveau toalete care mai de care mai somptuoase și își etalau bijuteriile.

Lăsându-i pe cei doi Metcalf să treacă de la un grup de invitați la altul însoțiți de stăpânii casei, Cindy se refugie în direcția opusă pentru a studia asistența reunită în cinstea lor...

În reuniunile mondene, conveniseră să acționeze pe cont propriu pentru a putea întâlni un număr cât mai mare de invitați. A doua zi își confruntau observațiile.

Și Frank Forsythe era cu ochii în patru. O urmărise din priviri pe Cindy, cum evoluează cu grație și simplitate, strângând mâini, schimbând vorbe amabile... Fără a pierde nici un amănunt, el înregistră toate fețele prezente supraveghind, de departe, evoluțiile cuplului Metcalf.

Din nou nu se putu împiedica să admire sincer prezența de spirit și priceperea tinerei femei. Simțul ei tactic era extraordinar, de exemplu felul în care acorda la fel de multă atenție femeilor cât și bărbaților. Dacă nu și mai multă, chiar. Părea de altfel că nu își dă seama de efectul pe care-l producea asupra bărbaților cu rochia ei simplă neagră care părea și mai splendidă în mijlocul brocarturilor și zorzoanelor invitatelor bogate. Era evident că nu căuta complimente și nu poza în rivală. O strategie remarcabilă care n-o făcea astfel antipatică femeilor.

Frank își dădu la un moment dat seama că paharul din mâna ei era gol. Îl chemă pe chelner și îi șopti câteva cuvinte la ureche. Acesta reveni o clipă mai târziu, aducând o tavă pe care erau așezate două pahare diferite față de cele de pe mesele bufetului rece. Frank o luă și, considerând că momentul este oportun, se apropie de Cindy cu zâmbetul pe buze.

— Paharul dumneavoastră... spuse el punându-i-l în mână.

Apoi îl ridică pe al lui pentru un toast mut, privind-o drept în ochi.

Surprinsă, Cindy ridică la rândul ei paharul și își înmuie din politețe buzele în el. Imediat însă se încruntă și îl privi cu atenție.

— Ce este?

— Un cocteil inventat de mine... Pregătit special, după instrucțiunile mele, pentru noi doi.

Cindy mai bău o înghițitură, părând să-l aprecieze.

— Nu vă e teamă de necunoscut, observă Frank. Un altul ar fi gustat din vârful buzelor înainte să se hotărască. La urma urmei, nici nu știți ce am pus înăuntru...

— Femeile sunt de multe ori mai curajoase decât bărbații, nu credeți?

— În multe cazuri așa stau lucrurile.

O prinse ușor de cot și o conduse pe terasa deschisă spre noaptea parfumată.

— Vă urmăresc de când ați venit. Complimentele mele. Vă faceți admirabil munca. Nu e de mirare că familia Metcalf vă ține la mare cinste.

Cindy nu-i răspunse și se lăsă condusă spre un colț mai întunecos și mai liniștit. Era vag conștientă că dispărând astfel cu un necunoscut, va suscita niște curiozități și comentarii mai mult sau mai puțin răutăcioase. Dar o obosea mulțimea asta zgomotoasă și superficială. Era dornică de un moment de destindere. De altfel, bărbatul acesta îi trezea curiozitatea. Spre deosebire de majoritatea invitaților, care se grăbeau să-i adreseze complimente pline de subînțelesuri dezbrăcând-o din priviri, acest bărbat se adresase persoanei și nu femeii frumoase și râvnite de mulți bărbați.

— Aveți un avantaj față de mine, spuse ea calm sprijinindu-se de balustrada terasei. Îmi cunoașteți numele, în timp ce eu nu-l știu pe al dumneavoastră.

— Franklin Forsythe, Frank pentru prietenii mei.

De aproape, ochii lui Cindy Cartier erau și mai extraordinari decât în imaginația lui. Erau adânci, întunecați, de nepătruns. Fascinanți. Așa cum era și timbrul vocii ei grave, melodioase, care îl făcea să dorească să se apropie de ea și să n-o mai părăsească niciodată. Chiar în semiobscuritate, din ea se degaja o grație capabilă să topească orice rezistență. Deși era bine antrenat să nu se lase niciodată emoționat, Frank se simți imediat vulnerabil în fața farmecului puternic emanat de această femeie enigmatică și se forță să-i țină piept. Trebuia cu orice preț să-și ia gândul se la acest trup tulburător și să se concentreze doar asupra obiectivului misiunii sale.

— Și, reluă el, dumneavoastră sunteți Cindy Cartier. De fapt, cum ați ghicit că vă cunosc identitatea?

Tânăra schiță un surâs.

— O intuiție. Aș paria chiar că știți deja o mulțime de lucruri despre mine.

— E un lucru pe care nu-l știu și mi-ar plăcea să-l aflu. Cum faceți să găsiți vorbele potrivite fiecărei situații, fiecărei persoane?

— Presupun că e un fel de instinct, răspunse ea după o clipă de gândire. Dar nu mint niciodată și detest să trișez. Sunteți satisfăcut?

El o privi cu curiozitate. Era oare posibil să vorbească pe un ton atât de convingător și să ascundă totuși un secret vinovat?

Poate că da, când este un actor bun, învățat cu toate tertipurile...

— Totuși, reluă Frank, e vorba de o campanie electorală. Nu vă puteți lupta doar cu mijloace ortodoxe, nu?

Cindy, bându-și cu înghițituri mici cocteilul, îl privi cu atenție.

— Sunteți cinic.

— Nu. Realist. Vă reamintesc că în seara asta are loc o gală de susținere pentru scumpul dumneavoastră senator...

Cindy făcu o scurtă pauză înainte de a-i răspunde. Expresia ei era de nepătruns.

— Exact. Și ceva îmi spune că nu sunteți neapărat un suporter.

— De ce?

— Fiindcă vă mai puteți afla aici pentru o mulțime de alte motive.

Frank râse. Un râs prefăcut.

— Aveți dreptate. Aș putea fi, de exemplu, însărcinat să vă urmăresc... Ce părere aveți despre acest scenariu?

Știa că, în anumite ocazii, îndrăzneala dădea rezultate.

Tânăra ridică imediat capul.

— Deci asta este explicația prezenței dumneavoastră în această seară?

Frank descoperi imediat tensiunea apărută în tonul ei. Categoric, această femeie avea un instinct real, de vânător... sau de animal hăituit.

— Da și nu, răspunse el pe un ton indiferent. Am venit singur la această reuniune și mă plictiseam de moarte, asta-i tot. Știți mai bine decât mine cum se petrec lucrurile la recepțiile oficiale. Nimeni nu se gândește decât să fie văzut, să facă paradă de ceea ce reprezintă propria persoană. Era să ațipesc într-un colț când v-am observat. Asta m-a trezit...

— Nu cred nici un cuvânt din ceea ce spuneți.

Frank luă paharul gol pe care ea îl pusese pe balustrada terasei.

— Vă înșelați. Dar, de fapt, ce credeți?

Știa din instinct că nu era rău s-o țină în șah, să-i trezească interesul. Dar Cindy nu căzu în cursă.

— Nu știu, spuse ea. Și sincer, fără a vrea să vă ofensez, mi-e perfect indiferent.

— E rândul meu să nu vă cred.

Începu să râdă, iar Cindy, părând că nu-i place întorsătura pe care o luase conversația, făcu un pas în direcția saloanelor luminate puternic.

Dar el o reținu cu blândețe de braț.

— Mai așteaptați doar câteva clipe. Mi-ar plăcea să vă văd zâmbind. Poate că din cauza asta spun vrute și nevrute.

Și, lucru curios, Cindy îi dădu crezare. Reveni lângă el și se sprijini de balustradă. Știa prea bine că ar fi trebuit să se afle acum în mijlocul mulțimii de invitați, împărțind în stânga și-n dreapta vorbe și zâmbete amabile. Dar sarcina ei i se părea câteodată atât de obositoare încât era de-a dreptul miraculos că putea să scape câteva clipe de agitație și de obligațiile ei mondene.

Trase adânc în piept aerul proaspăt și înmiresmat al nopții. Trupul i se destinse. Dar, în aceeași clipă, o voce răsună în spatele ei.

— Cindy, ești acolo?

Tresări. Era vocea senatorului Metcalf.

— Se pare că pauza s-a terminat, șopti o altă voce la urechea ei.

Fără să-i răspundă, Cindy ieși din zona de umbră unde se afla, pentru a se apropia de Don Metcalf.

— Iată-mă...

Înainte să pătrundă din nou în ambianța strălucitoare a saloanelor, aruncă o scurtă privire în direcția terasei. Spre marea ei surpriză, Frank Forsythe dispăruse deja, ca înghițit de noapte. Dispăruseră de asemenea și cele două pahare goale puse pe balustradă. Nu mai rămăsese nici o urmă din acel tête-à-tête misterios...

În restul serii, nu se putu împiedica să nu se gândească la acel scurt intermezzo, în timp ce-l căuta din ochi pe efemerul ei tovarăș. Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei de a-l descoperi, silueta înaltă, îmbrăcată cu o eleganță nonșalantă într-un smoching de un albastru-închis, cu o croială perfectă, părea să dorească a rămâne invizibilă.

Atenția pe care nu se putea împiedica s-o acorde acestui bărbat despre care nu știa nimic o irita. Îi venea greu să se concentreze asupra conversațiilor pe care trebuia să le poarte, mereu aceleași... Da, campania mergea bine, da, sondajele de opinie erau excelente. Da, Don spera să câștige alegerile preliminare din New Hampshire...

După mai multe ore lungi și obositoare, lumea începu să plece rând pe rând, iar ultimii invitați rămași, să dea semne de oboseală. Gala se apropia de sfârșit. De departe, Cindy îi văzu pe Don și Linda urcându-se în mașina lor, însoțiți de gazde până la scară și dispărând în noapte, salutați de o ultimă ovație.

Tânăra se simțea amenințată de una dintre rarele migrene care o chinuiau câteodată. Interlocutorul ei din acel moment nu-i dădea deloc pace. Imposibil însă să-i dea papucii. Contribuția lui financiară la campania lui Don fusese generoasă și Cindy se simțea obligată să-l asculte cu atenție, indiferent cât ar fi costat-o asta.

Brusc, el se opri în mijlocul unei fraze și exclamă:

— Ah, Franky! Îmi pare rău că am plictisit-o pe domnișoara Cartier, dar n-am făcut-o decât pentru tine!

Uimită, Cindy îl văzu apropiindu-se de ei pe Frank Forsythe, de unde apăruse însă... i-ar fi fost imposibil să spună.

— Îți mulțumesc, Kyle, răspunse el. O să mă revanșez...

După ce îi salută pe ea și pe bărbatul care părea să-i fie prieten, Kyle dispăru în sfârșit din preajma ei.

— Dar cine sunteți de fapt? îl întrebă ea iritată. Și ce a făcut Kyle Richard pentru a vă merita recunoștința?

— L-am rugat să se ocupe de dumneavoastră în timp ce senatorul Metcalf și soția sa își luau rămas-bun de la invitați.

— E ridicol!

Cindy vorbise pe un ton aspru, fiindă începuse să se înfurie. Cu ce drept se amesteca individul ăsta?

— Nu mi-o luați în nume de rău, vă rog. Voiam doar să vă conduc eu acasă, asta-i tot. Așa că am aranjat astfel lucrurile...

Cindy îl privi cu asprime.

— Nu apreciez această tactică, domnule Forsythe. De altfel, nu mi-ați spus mai devreme pe terasă că acest gen de „manevră“ nu este pe gustul dumneavoastră? Dacă doriți să vă apropiați de senator, nu trebuie să vă dați atâta osteneală...

El ridică o mână pentru a o opri, continuând să-i zâmbească însă cu o amabilitate dezarmantă.

— N-ați înțeles. Senatorul nu mă interesează deloc. Dumneavoastră însă da. Doar dumneavoastră.

Avea un aer atât de sincer încât Cindy se simți dezarmată.

— Categoric, sunteți un tip imprevizibil...

— Puteți să chemați un taxi dacă propunerea mea nu vă convine. Și e de datoria mea să-l plătesc, fiindcă ați fost reținută aici din vina mea.

Cindy îl privi cercetător.

— Se pare că aveți o tactică foarte bine pusă la punct, remarcă ea în cele din urmă. Un pas înainte, un pas înapoi. Nimic supărător ci doar o insistență calculată. Jucați tare, domnule Forsythe.

— Am un adversar pe măsură, știți asta.

Privirile lor se încrucișară, la fel de indescifrabile și una și cealaltă.

— Atunci ce hotărâți? reluă Frank. Pot să vă conduc, sau mă condamnați la o singurătate disperată?

— Apartamentul meu se află în celălalt capăt al orașului. E departe și precis nu e în drumul dumneavoastră. În plus, nu vă cunosc.

Frank se aștepta la acest răspuns. Schimbă tonul pentru a o liniști.

— Fac parte din serviciul de securitate, spuse el. Vreți să-mi vedeți actele?

Surprinsă de răspunsul lui, Cindy îl privi cu și mai multă atenție. Explicația i se părea plauzibilă. Era exact genul de bărbat pe care îl foloseau serviciile de securitate.

Frank nu se putu împiedica să adauge:

— Poate că ați fi preferat să vă conducă senatorul?

Ea înțelese imediat apropoul. Nu era pentru prima dată când îi ajungeau la urechi ecourile acestor bârfe răspândite cu abilitate de detractorii lui Don.

Luându-și poșeta pusă alături de ea pe canapea, Cindy se ridică și declară cu răceală:

— Acum, domnule Forsythe, ați făcut o greșeală de tactică. Iau un taxi. Pe cheltuiala mea. Bună seara.

Frank reuși s-o apuce de mână, înainte ca ea să se îndepărteze.

— Acceptați-mi scuzele.

Cindy aruncă o privire spre degetele lungi care îi strângeau încheietura mâinii.

— Nu-i nimic. Dar v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați da drumul ca să pot pleca.

— Nu, nici nu poate fi vorba de asta. Erați gata să mă urmați, dacă n-aș fi rostit acele cuvinte nefericite.

— Nu trebuia să vă aventurați pe acest teren. Cu atâta mai rău pentru dumneavoastră.

Își degajă mâna printr-un gest brusc și, îndepărtându-se spre holul de intrare, începu să caute un telefon. Zări un aparat pus pe o măsuță joasă și, lăsându-și gentuța pe un fotoliu, se apropie de el. Dar Frank fu mai rapid decât ea. Luă gentuța pe care și-o băgă în buzunar și acoperi cu mâna aparatul telefonic.

— Lăsați-mi telefonul și înapoiați-mi imediat geanta! explodă Cindy, cuprinsă de o furie neașteptată.

— Doar în fața ușii dumneavoastră.

— Exclus!

Dar, fără s-o asculte, el o împinse cu blândețe în direcția ușii de intrare care se deschise în fața ei.

— Ați reușit să mă enervați din cale-afară! îi spuse ea peste umăr.

— Nici eu nu debordez de simpatie pentru persoana dumneavoastră, replică el cu nonșalanță.

Cindy se opri brusc și se întoarse cu fața spre el.

— Atunci de ce nu mă lăsați în pace?

Înconjurându-i umerii cu brațul, el îi răspunse:

— Fiindcă vă admir cu adevărat. Și pentru că vă respect, deși nu sunt încă sigur că relațiile cu senatorul sunt chiar nevinovate, după cum pretindeți.

Cindy își mușcă buzele și îl sfredeli cu privirea.

— Fiindcă asta pare să vă intereseze atât de mult, vă precizez că nu mă culc cu senatorul și că nici n-am de gând s-o fac!

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze aproape fără voia ei. Era pentru prima oară când se simțea obligată să se justifice astfel.

Frank oftă ușor, fapt ce putea să exprime un sentiment de ușurare dar și de decepție, poate.

— Mulțumesc, spuse el cu simplitate. Vă cred.

— V-a trebuit ceva timp... replică sec Cindy.

Făcură câțiva pași în direcția parcării.

Ajunși în fața mașinii lui, Frank deschise portiera pentru a o lăsa pe Cindy să intre prima.

— Pot să vă ofer un pahar, undeva pe drum?

Tânăra își cuprinse tâmplele între palme.

— Vă mulțumesc, dar mă simt extrem de obosită.

El o privi pe furiș în timp ce se așeza la volan.

— Este adevărat. Munciți prea mult. Ce multă lume a venit și în seara asta! Seratele acestea succesive trebuie să fie istovitoare. Destindeți-vă și procedați așa cum ați face dacă aș fi șoferul dumneavoastră. De acord?

În timp ce conducea, își dăduse brusc seama că, pierdut în gândurile sale, o luase mașinal pe șoseaua care ducea spre propriul apartament. După o scurtă luptă interioară, se decise

în cele din urmă să continue în aceeași direcție. După câteva minute, mașina intra în parcarea subterană a imobilului său.

Cindy dormea dusă.

Cu o nespusă grijă, el înconjură mașina, deschise portiera și o luă în brațe, temându-se în fiecare clipă că se va trezi. Dar, învinsă de oboseală, ea se mulțumi să suspine prin somn, în timp ce capul ei se sprijini încrezător de umărul lui Frank.

El luă ascensorul și, tot cu infinite precauții, reuși să deschidă ușa apartamentului fără s-o trezească. Cum lăsa întotdeauna acasă o lumină aprinsă, nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a ajunge în dormitor. Acolo o așeză cu delicatețe pe pat.

Cu gesturi grijulii îi trase fermoarul rochiei și, în curând, toaleta de seară fu aranjată cu atenție pe spătarul unui scaun. O descălță și, încercând să nu privească acest trup minunat, abia ascuns de dantelă, o acoperi cu o pătură.

Ea se agită, șoptind câteva cuvinte de neînțeles.

— Dormi, îngerul meu, murmură el aplecându-se spre ea.

Cindy păru să-l audă și se calmă imediat. Respirația ei deveni din nou profundă și liniștită. Atunci, Frank stinse lumina și o lăsă să-și refacă puterile.

Se gândi cu satisfacție că ea nu se va trezi probabil decât mâine dimineață...

Capitolul 4

Cindy se smulse cu greu din brațele somnului. De mult timp nu mai dormise atât de bine.

Deschise ochii... Întunericul era compact dar, în ciuda acestui lucru, era încercată de o ciudată senzație de necunoscut. Întinse brațul și pipăi cearșaful. Tresări. Ea nu avusese niciodată cearșafuri de mătase...

Se ridică surprinsă într-un cot. Deși era atât de întuneric, i se păru că mobilele nu se aflau la locul lor. Și patul ăsta... atât de lat... nu era al ei!

Dar atunci... unde era?

Căută pe dibuite butonul veiozei care, bineînțeles, nu era la locul ei obișnuit. Memoria îi revenea încetul cu încetul. Seara din ajun — unde era oare aseară? — aha, se dusese la serata de gală dată în onoarea familiei Metcalf. Și pe urmă... bărbatul acela. Cum se numea? Nu el o condusese acasă? Se simțise atât de obosită...

Ce se întâmplase?

În cele din urmă, degetele ei descoperiră întrerupătorul veiozei și aprinse lumina. Nu era acasă la ea!

Bărbatul acela o dusese deci în altă parte... De ce? Doar nu îndrăznise...

Bătăile inimii i se accelerară când, văzându-și rochia așezată cu grijă pe spătarul scaunului, constată că rămăsese doar cu niște desuuri străvezii... Patul însă părea aproape neatins, ceea ce o mai liniștea puțin. Era singură și ușa era închisă.

Nu se auzea nici un zgomot... Cindy sări din pat, își trase repede rochia pe ea și se încălță, apoi se îndreptă spre masa pe care se găsea poșeta ei. O foaie de hârtie era pusă alături.

În timp ce o citea rapid, un sentiment de mânie puse cu atâta putere stăpânire pe ea, încât ultimele cuvinte trebui să le pronunțe în șoaptă pentru a se putea concentra asupra lor:

„Dacă o să vă treziți în mijlocului nopții, probabil că o să fiți furioasă foc. Iertați-mă, dar această soluție mi s-a părut cea mai bună. Eu dorm în încăperea vecină. Veți găsi alăturat numărul de telefon al stației cele mai apropiate de taxiuri și banii pentru cursa respectivă. Dar nu vă credeți obligată să plecați. Sunteți încântătoare în timpul somnului. Mi-ar plăcea să luăm micul dejun împreună... Frank“!

Tânăra mototoli furioasă hârtia și o aruncă pe jos. Apoi își înșfăcă poșeta și se îndreptă spre ușă. O veioză era aprinsă în antreu și, prin ușile cu geam, se distingea vag livingul. O formă era lungită pe canapea. Împinsă de o curiozitate mai tare decât ea, Cindy împinse fără zgomot ușa și îl privi pe bărbatul adormit pe canapea.

Era culcat pe spate, cu un braț sprijinit pe piept. Îmbrăcat doar în blugi, cu pieptul gol, oferea o imagine de la care lui Cindy îi veni greu să întoarcă privirea. Mușchii aveau linii armonioase, umerii erau puternici, pântecele plat. O tulburare stranie o cuprinse. Rămase acolo, nehotărâtă, mânia ei scăzând progresiv pentru a face loc uimirii.

O privire aruncată spre ceas o avertiză că era ora trei dimineața. Cindy se simțea obosită și, de ce să nu recunoască, puțin pierdută. Nici măcar nu știa în ce cartier al Washingtonului se află!

În cele din urmă cedă tentației. La ce bun să se întoarcă acasă la o asemenea oră? Fiindcă tot își petrecuse o parte a nopții în acest apartament, măcar să aștepte să se facă ziua.

Oftă, apoi se dezbrăcă și se strecură între cearșafurile mătăsoase. Stinse lumina.

În mai puțin de cinci minute, adormi liniștită.

***

Când se trezi pentru a doua oară, soarele părea de mult timp la locul lui pe cer. Un zgomot de vase se auzea din bucătărie. Când Cindy deschise în sfârșit ochii și se sculă, zări un al doilea bilet pus pe noptieră.

„Vă plac ouăle prăjite? E felul meu preferat. În baie sunt prosoape curate. Nu vă grăbiți! Semnalez doar faptul că eu iau micul dejun la ora nouă și nu-mi plac ouăle reci. Cum le preferați? Frank“

Simțind imediat că se înfurie din nou, Cindy se forță să-și păstreze calmul. Se dădu jos din pat, învelindu-se într-un

cearșaf ca într-o togă. Cu ce drept își permitea să i se adreseze pe un asemenea ton? De data asta, micul lui joc durase destul. O să-i arate ea ce gândește despre toată această poveste...

Cu un pas energic, se îndreptă spre bucătărie.

— Ah, iată-vă în sfârșit! Bună dimineața! Ați dormit bine? Să știți că nu dormeam astă-noapte când ați venit în salon. Chiar de la distanță mi-am dat seama că sunteți furioasă. Și totuși, am imensa plăcere de a vă vedea încă în casa mea în această dimineață... Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

Aceste cuvinte, pronunțate cu o voce calmă și egală, stopară net elanul lui Cindy. Se opri descumpănită în prag. Bărbatul ăsta avea un deosebit talent s-o scoată din fire și pe urmă, imediat, să-i anihileze reacțiile... Și brusc își dădu seama cum arăta. Împinsă de irezistibilul reflex de cochetărie, ridică o mână pentru a-și da la o parte o șuviță de păr căzută pe frunte, ceea ce avu ca efect imediat alunecarea cearșafului cu care se înfășurase. Spre marea ei încurcătură, un sân ieși la iveală. Apoi celălalt... Încercă grăbită să împiedice dezastrul dar, între degetele ei, mătasea aluneca precum apa...

În cele din urmă reuși să ascundă esențialul, dar n-ar fi putut spune pentru cât timp.

Și din nou, furia o cuprinse.

— Cu ce drept m-ați adus aici? Cum ați îndrăznit să mă culcați în patul dumneavoastră... după ce... după ce m-ați dezbrăcat!

Era atât de tulburată, încât cuvintele i se înghesuiau pe buze. Aproape că se bâlbâia.

Dar Frank nu păru prea impresionat de tirada ei neașteptată. Tot trebăluia prin bucătărie, și îi arunca

priviri admirative. Și când ea termină tot ce avea de spus, se întoarse spre ea pentru a-i răspunde cu un calm suveran:

— După părerea mea, imaginația vă poartă pe căi periculoase pentru sistemul dumneavoastră nervos. Lăsați-mă totuși să vă precizez câteva amănunte. În primul rând, v-am dezbrăcat în semiîntuneric. În consecință n-am avut deloc ocazia să fur — cu ochiul, bineînțeles — din comorile ascunse ale frumuseții dumneavoastră...

— Probabil vă închipuiți că sunteți foarte spiritual... protestă Cindy ofensată.

— Deloc. Încerc doar să vă fac un raport exact asupra a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte. Ați adormit în mașina mea înainte să fi avut măcar timp să-mi dați adresa. Ce-ați fi făcut în locul meu?

— Nu eram în locul dumneavoastră! îl întrerupse ea tăios.

Frank zâmbi cu un aer plin de subînțelesuri, apoi reluă pe același ton placid.

— Pe scurt, fiindcă n-am avut inima să vă trezesc, v-am adus aici, v-am dezbrăcat și v-am întins pe pat. Precizez că v-am lăsat toate desuurile, astfel că pudoarea dumneavoastră este salvată.

Privirea lui ironică avu darul s-o exaspereze pe Cindy.

— N-am timp de pierdut cu apropourile astea insolente! Datoria dumneavoastră era să mă treziți și să mă conduceți acasă **la mine.** Povestea asta ar putea lua o întorsătură foarte neplăcută în ceea ce vă privește, domnule... domnule...

Degeaba se căzni, numele lui nu-i venea deloc în minte. Ce naiba!

— Forsythe, domnișoară. Franklin Forsythe. Dar, după cum v-am mai spus-o, prietenii îmi zic Frank. Sper că îmi permiteți să vă spun Cindy?

— Categoric nu!

În aceeași clipă, îl văzu izbucnind în râs în timp ce privirea lui aluneca de-a lungul trupului ei, cu o sclipire aparte.

— Ce e de râs? exclamă ea furioasă. Eu...

Urmărindu-i privirea, își plecă ochii la rândul ei și constată îngrozită că cearșaful alunecase din nou, dezvelindu-i complet sânii.

— Oh! Vă interzic să... Ești... Ești...

De furie și de jenă, se bâlbâia și începuse fără să-și dea seama să-l tutuiască. Se înroșise ca focul și mâinile ei se agățau cu disperare de cearșaf. Era gata să bată în retragere spre dormitor când Frank se apropie de ea. Cu o mișcare rapidă își scoase cămașa și i-o întinse, rămânând doar pe jumătate îmbrăcat.

— Pune-ți asta... Te vei simți mai comod.

— Dar...

— Nu-ți face griji, o să închid ochii.

De fapt, îi întoarse spatele ca să se ocupe în continuare de micul dejun. După o scurtă clipă de ezitare, Cindy lăsă cearșaful să alunece pe pardoseala de gresie și se grăbi să îmbrace cămașa. Din precauție, își încheie nasturii până la bărbie. Cum era vorba de o cămașă bărbătească și fiindcă Frank era înalt, era acoperită acum până la jumătatea coapselor. Desigur că existau și ținute mai protocolare, dar nu era momentul să țină seama de convenienețe.

Oarecum mai calmă, tânăra privi în jurul ei. Bucătăria era luminoasă și bine dotată. Un miros plăcut de ouă cu șuncă umplea încăperea. Puțin câte puțin, mânia lăsă locul curiozității.

Se așeză pe un scaun și spuse pe neașteptate.

— Nu cred nici un cuvânt din toate poveștile tale. Bineînțeles că nu neg că am adormit în mașina ta... Dar totul mi se pare destul de ciudat. Ai avut ceva în minte, aducându-mă aici.

În timp ce continua să pregătească micul dejun, Frank îi admiră din nou perspicacitatea. În mod sigur poseda — ca și el, de altfel — un al șaselea simț... Era momentul să joace strâns.

Se întoarse spre ea cu surâsul pe buze.

— Am avut **ceva** în minte? repetă el cu un aer inocent. Crezi? Ce să fi avut?

— Nu face pe naivul. Știi prea bine ce vreau să zic.

„E șmecheră, își spuse el. De fapt, nu e sigură de nimic, dar tatonează terenul. Speră să mă forțeze astfel să mă dau de gol".

Se apropie de ea, fără s-o scape din ochi.

— Acum că m-ai întrebat, spuse el tărăgănat, privind-o cu un aer din ce în ce mai interesat și mai elocvent, cred că îmi amintesc ce aveam în cap azi-noapte...

— Ah, adevărat? replică Cindy pe un ton înțepat. Și aș putea afla ce anume?

— Fiindcă mă întrebi...

Din doi pași fu chiar lângă ea și, apucând-o de umeri, o obligă cu blândețe să se ridice, apoi o strânse în brațe.

Cindy căută să reziste, dar Frank fu mai puternic decât ea. Mâinile lui alunecară de-a lungul cămășii și îi încercuiră talia fină.

Apoi, cu un gest nespus de firesc, se aplecă și o sărută ușor pe buze.

— Iată ce aveam în cap, șopti el.

— Ești... ești nebun!

Dar tonul ei era lipsit de convingere. În realitate, Cindy se simțise atât de tulburată în momentul în care o luase în brațe, încât nu reușea să-și revină. Ar fi vrut să se zbată, să-l insulte, să-l pălmuiască chiar. Dar un val fierbinte o străbătuse din cap până-n picioare cu o asemenea putere încât se simțise brusc fără apărare în fața lui...

Așa că, atunci când el o sărută din nou, ea nici nu mai încercă să se lupte. Buzele i se întredeschiseră fără voia ei și gustă din acest sărut cu o plăcere amețitoare. Cu un gest instinctiv îi înconjură trupul cu brațele și se înfioră la atingerea pielii lui goale.

— Nu, șopti ea în cele din urmă. Nu... nu trebuie să... eu... eu nu trebuie...

El o îndepărtă ușor ca s-o poată privi.

— O biată fetiță singuratică. Viața e plină de interdicții, de reguli și de datorii. Lasă-te dusă de val, din când în când.

Cindy trase adânc aer în piept în timp ce, încetul cu încetul, luciditatea îi revenea.

— Manevrele tale sunt destul de neobișnuite, nu crezi?

El ridică neglijent din umeri.

— Hmm... Nu te opri la aparențe.

Cindy se dădu înapoi cu un pas și, cu un gest puțin crispat, își strânse poalele cămășii în jurul corpului.

— Mi se pare că ești foarte sigur pe tine. De altfel, lasă-mă să-ți spun că, grație acestei neîncrederi instinctive care mă caracterizează, am evitat până acum o mulțime de probleme. Și nu țin ca tu să devii una dintre ele.

Frank izbucni în râs.

— Eu, o problemă? Ce să spun...

Dar se întrerupse și adulmecă. Bucătăria se umpluse de un miros puternic de ouă prăjite.

— Gata! Cred că e timpul să ne așezăm la masă! exclamă el fugind să stingă focul de sub tigaie.

Oarecum calmată de această diversiune, Cindy se întoarse să se așeze la masă unde, după câteva clipe, Frank îi servi niște ouă cu șuncă, foarte apetisante după aspect. Și Cindy își dădu seama că îi era o foame de lup.

Mâncară un timp în tăcere, apoi Frank o servi cu niște pâine prăjită și puse cafeaua pe masă.

Cindy îi mulțumi și făcu din plin onorurile mesei. Când începu să se sature, remarcă gânditoare:

— Ești un om ciudat, domnule Forsythe.

— Frank, o corectă el.

Cindy oftă.

— Foarte bine. Nu vreau să mă mai lupt cu tine.

Frank surâse încântat și prinse ocazia din zbor.

— Fiindcă ești într-o dispoziție atât de bună, de ce nu ți-ai petrece cu mine ziua de astăzi?

Cindy făcu un gest de enervare.

— Nici nu poate fi vorba.

— De ce? Te conduc acasă după micul dejun ca să te poți schimba. Pe urmă mergem să ne plimbăm, să

vizităm o expoziție, luăm cina la un restaurant... Pe scurt, vom face tot ce ne trece prin cap. Ca doi vechi prieteni.

Dar tânăra femeie repetă:

— Ți-am spus deja că este imposibil. Luni plec în New Hampshire și am o mulțime de lucruri de făcut și de detalii de pus la punct până atunci.

— Atunci, lasă-mă să te ajut.

Cindy îl privi cu mirare. Nimeni nu-i propusese niciodată s-o ajute. Era o experiență nouă pentru ea.

Îl privi, fără să scoată nici un cuvânt, cum se ridică, strânge vasele și începe să le spele. Era atât de tulburată încât nu reușea să găsească un răspuns potrivit.

— Mă descurc destul de bine la bucătărie, reluă Frank în timp ce spăla ceștile, dar menajul nu este punctul meu forte. Iartă-mă pentru dezordine.

Cindy începu să râdă.

— Dimpotrivă, mi se pare că e foarte multă ordine pentru un bărbat singur...

Se întrerupse, simțindu-se brusc încurcată.

— În sfârșit... vreau să zic... nu știu dacă...

El se întoarse pentru o clipă pentru a-i arunca o privire malițioasă.

— ... dacă locuiesc singur? Ei bine, văd că partida se anunță mult mai agreabilă ca adineaori. Iată că, acum, te interesezi de viața mea personală.

— Deloc, îi replică ea furioasă.

— Ei bine, da, locuiesc singur, continuă el prefăcându-se că n-a auzit-o. În afară de cazurile când răpesc câte o femeie frumoasă, bineînțeles.

Cindy își mușcă buzele și se jură că nu se va mai lăsa antrenată într-un asemenea gen de conversație.

Pentru a reveni la subiecte mai puțin intime, ea reluă:

— În orice caz, apropo de menaj, trebuie să-ți mărturisesc că nici eu nu excelez în domeniu. De fapt, lipsesc destul de mult de acasă și deci nu prea am ocazia să fac mizerie prin apartament. Iar în privința meselor, mă mulțumesc cu preparatele congelate și cuptorul cu microunde. După câte vezi, nimic original.

El îi aruncă o privire plină de simpatie. Cunoștea prea bine acest gen de viață.

— Îmi place când îmi vorbești despre tine, spuse el cu un aer detașat. Continuă te rog, vezi că mă interesează.

Ea se crispă imediat.

— Ah, da? Și de ce, mă rog?

— Fiindcă am chef să te cunosc mai bine.

Cindy îl cântări din priviri.

— Și dacă eu n-am chef? De altfel, consider că te-ai băgat destul în viața mea personală. Și nu te mai uita așa la picioarele mele! explodă ea văzând privirea lui Frank întârziind în acea direcție.

Frank zâmbi malițios.

— Dacă vrei să fiu interesat de altceva decât de picioarele tale, distrage-mi atenția, vorbește-mi! Sunt sigur că viața ta este pasionantă.

Cindy își încrucișă brațele și își ridică bătăioasă bărbia.

— Ce tupeu ai! Oricum, cred că mai degrabă tu ar trebui să-mi spui cine ești și ce faci exact.

— Ți-am zis. Fac parte din serviciile de securitate.

— Cam vag. Pe lângă cine îți desfășori activitatea? Și ce gen de muncă ți se încredințează? E rândul meu să pun întrebări...

El puse încet în chiuvetă ceașca pe care o avea în mână și se apropie de Cindy. Sosise ora să-i furnizeze câteva explicații.

— De fapt lucrez împreună cu echipa voastră de securitate. Și trebuie să mă integrez în ea începând de lunea viitoare.

O văzu imediat cum se încruntă.

— Dar avem deja o echipă de securitate care îl protejează pe senator. Ce rost are?

Îi scrută chipul cu atenție și, din nou, Frank nu se putu împiedica să-i admire perspicacitatea.

Cu un aer perfect indiferent, îi explică:

— O întăresc, asta-i tot.

— La ordinul cui?

El ridică din umeri.

— Haide, știi prea bine cum se procedează. Nu trebuie să-ți explic ție cum se hotărăsc lucrurile astea. Probabil că cine știe ce persoană sus-pusă a făcut vreun calcul sofisticat. Au mii de mijloace la dispoziția lor ca să calculeze cu precizie efectivele necesare protecției personalităților pe care le au în vedere. Probabil că persoana lui Don Metcalf avea nevoie de o vigilență sporită, asta-i tot.

— Don este la curent?

— Presupun că va fi informat mâine de șeful securității.

Cindy părea că reflectează. Frank ar fi dat orice ca să afle ce se petrece în capul ei în acel moment.

— Ascultă, spuse ea în cele din urmă, asta nu-mi place deloc. Și dă-mi voie să-ți spun că detest să mă simt manipulată.

La recepție mi-ai spus că ești de la securitate, dar fără să-mi precizezi exact misiunea ta. Și acum, iată că mă anunți că faci parte din echipa noastră! Nu crezi că nu e un joc corect?

El îi surâse fermecător.

— Nu. De ce? Voiam doar să știu exact care sunt relațiile tale cu senatorul. Normal... în meseria mea, trebuie să încerci să fii la curent cu toate pentru a para mai bine în orice eventualitate.

Cindy se ridică brusc, furioasă-foc.

— Deci asta e! Tot ceea ce voiai era să mă tragi de limbă, nu-i așa? Să te bagi în viața mea ca să încerci să afli cât mai multe și să descoperi cine știe ce secret vinovat!

Nu mai încăpea nici o îndoială, gândi el ascultând-o, tipa era dată naibii de bună! Trebuia să joace mai fin cu ea!

— Ești cam susceptibilă, observă el afișând un calm olimpian. Te montezi în așa hal pentru un fleac, încât până la urmă începe să mi se pară suspect!

Ea îl fulgeră din priviri.

— Numești „fleac“ faptul că răpești o femeie, o sechestrezi la tine acasă pentru a-i stoarce niște confidențe și a inventa o minciună pentru a o face să vorbească?

De data asta, Frank izbucni în râs.

— Haide, haide, Cindy, nu mă crede mai naiv decât sunt. Știi prea bine că povestea ta nu stă în picioare. Nici nu te-am răpit, nici nu te-am sechestrat. Și nici măcar nu ți-am stors niște confidențe. Iar faptul că ai niște secrete de ascuns, tu l-ai sugerat, nu eu!

Tremurând de furie, ea îngăimă:

— Ești... ești odios!

Apoi, întorcându-i spatele, se îndreptă spre dormitor.

— Condu-mă imediat acasă, mă auzi? Îmi ajunge un minut ca să mă îmbrac.

— Categoric, nu.

— Poftim?!

Se întoarse atât de brusc, încât fu gata să-și piardă echilibrul.

— Spun că nu te duc acasă.

— Foarte bine, răspunse ea tăios. În cazul ăsta iau un taxi.

Ochii tinerei femei aruncau fulgere și aproape că tremura de furie. Arăta superb și el o privi cu o admirație nedisimulată.

— Haide, n-ai de ce să te superi, spuse cu blândețe Frank apropiindu-se puțin de ea. La urma urmei, n-am făcut decât ce trebuia, adică munca mea. De ce te-ai supărat pe mine?

— Sunt supărată fiindcă ești un mincinos și un personaj odios, domnule Forsythe, replică ea pe un ton acru.

El se prefăcu imediat că se înclină în semn de recunoștință.

— Frank. Mulțumesc, mă simt flatat... Nimeni nu mi-a mai făcut atâtea complimente deodată... Ești un soldat bun, ofițer Cartier. Metcalf are noroc să aibă pe cineva atât de combativ alături de el. Știi să te aperi, nu glumă!

— Am avut profesori buni!

Frank strânse din ochi și o studie cu atenție.

— Adevărat? Unde asta?

— Ce te interesează pe tine? Eu m-am interesat ce curriculum vitae ai?

Chipul lui Frank luă o expresie prefăcută de modestie.

— Oh, dar n-aș îndrăzni niciodată... Sunt sigur că ești mult mai bună decât mine.

Apoi, ca și cum își amintise brusc de ceva:

— Ah, totuși... cunosc un mic amănunt din existența ta.

— Care?

— E că... nu-ți place frigul.

O văzu crispându-se în timp ce el continua s-o studieze printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ce tot spui? Nu ți-am pomenit nimic despre asta.

Dar Frank știa că tânăra era în gardă și că el lovise în plin.

— Oh, spuse el cu un aer vag, nu cred că de fapt îți poți aminti. Fiindcă ai vorbit prin somn. Nimic confidențial, fii sigură. Dar printre toate cuvintele fără șir pe care le-am recepționat, te-am auzit spunând că ți-e frig și că nu-ți place frigul. Se pare că asta îți trezea niște amintiri. De aceea m-a intrigat faptul.

Mai făcu un pas spre ea, ca și cum era un gest foarte firesc.

— E adevărat că în acel moment aveai aerul unei păsări zgribulite. Nu vrei să-mi spui dacă asta are vreo legătură cu trecutul tău? Poate că ți-ar face bine să vorbești...

Cindy își mușcă buzele și privirea i se înăspri.

— Nu am nevoie de ajutor, domnule Forsythe. Nu știu unde vrei să ajungi dar află, o dată pentru totdeauna, că viața mea este, în intimitate, exact cum pare la lumina zilei. Și nu există nici un secret. Îți pierzi timpul.

Dar, în timp ce vorbea, Frank avu sentimentul că ea nu făcea decât să recite o lecție foarte bine învățată. Regăsi în ochii ei expresia care îl izbise când vizionase caseta: aceea de animal hăituit.

După o clipă de tăcere, o prinse cu blândețe de braț.

— Vino, rosti el. Te însoțesc.

Capitolul 5

Cindy închise ușa apartamentului ei și, simțindu-se dintr-o dată foarte obosită, se sprijini de ea. Respira des și sacadat, ca după o cursă lungă.

Frank Forsythe nu schimbase nici o vorbă cu ea în timpul drumului. Condusese în tăcere, concentrat asupra volanului. În timp ce ea, stând foarte dreaptă în scaunul ei, se cufundase în admirația peisajului.

Își reaminti brusc că nu-i dăduse adresa ei. Atunci prin ce miracol o luase pe drumul care ducea spre casa ei, fără s-o întrebe nimic? Se pare că o minți se, fiindcă știa perfect unde locuiește ea. Bineînțeles că serviciile de securitate îi furnizaseră datele. Dar era totuși îngrijorător.

Când o lăsă în fața imobilului, el se mulțumi să-i spună cu simplitate:

— Pe luni!

— Du-te naibii! răspunse ea posomorâtă.

Dar, fără să clipească, el repetase.

— Ne vedem luni. La revedere.

Și demară fără să mai aștepte vreun răspuns.

Ea intră în imobil și, traversând holul, surprinse privirea oarecum jenată a portarului. Abia în acea clipă își dădu seama de ținuta ei cam neobișnuită pentru dimineață și părul nepieptănat. Se refugie imediat în ascensor și, cu o nespusă ușurare, intră în sfârșit în apartamentul ei.

Se forță să respire rar, de două sau trei ori, încercând să se concentreze asupa ritmului inimii. I se părea că mai simte încă pe buze gustul sărutărilor lui Frank. Și, brusc, simți nevoia să se spele ca să șteargă toate urmele aventurii de azi-noapte.

Se îndreptă spre baie.

Făcu un duș lung, săpunindu-se abundent, își spălă părul și se fricționă cu energie cu mănușa aspră de baie.

Simțindu-se mult mai bine, ieși din baie, cu un prosop moale înfășurat în jurul corpului, și se lungi pe pat. Rămase întinsă câteva minute pentru a-și regăsi echilibrul interior și încercă să-și pună ordine în idei.

Cum de se putuse lăsa înșelată de șmecheriile grosolane ale tipului ăsta? Oboseala, fără îndoială, care o făcuse să lase jos garda. Fără a mai ține cont de farmecul neobișnuit pe care-l emana persoana lui și în fața căruia era greu de rezistat, după cum se văzuse.

În orice caz, acest bărbat era periculos, simțea asta. Reușise într-un timp record s-o destabilizeze... la propriu și la figurat! O neliniște surdă nu-i dădea pace. O neliniște justificată. Trebuia să facă ceva, să găsească un mijloc de a-l para...

Și dintr-o dată, avu o idee. Se ridică, luă telefonul așezat lângă pat și formă numărul familiei Metcalf. La această oră, mai erau încă probabil acasă.

Linda îi răspunse și cele două femei schimbară câteva cuvinte în privința recepției din ajun.

Apoi Cindy îi ceru să i-l dea la telefon și pe Don.

— Ceva grav? se neliniști Linda.

— Nu, nu, liniștește-te. Am aflat totuși aseară câteva lucruri mărunte despre care aș vrea să-l informez pe Don.

— Îl chem.

După două minute, senatorul era la aparat.

— Vreo problemă, Cindy?

Știa că asistenta lui nu-i telefonează niciodată fără nu motiv serios.

— Bună, Don. Închipuiește-ți că am aflat din întâmplare că, începând de luni, vom avea un om în plus în echipa noastră de securitate. Ești la curent cu asta?

Senatorul păru surprins.

— Nu. Dar chiar e necesar să ne mai trimită unul? Pentru moment lucrurile merg foarte bine și așa.

— S-ar părea că vor să întărească paza. Persoana în chestiune ne va însoți și în New Hampshire. Și presupun că asta va continua pe parcursul întregii campanii. După câte mi s-a spus, ar urma să fii informat mâine.

Don Metcalf reflecta.

— Sincer să-ți spun, Cindy, nu văd unde este problema. Bineînțeles că ar fi trebuit să mă avertizeze. O să semnalez acest fapt celor în drept. Domnii aceia trebuie să respecte regulile, la fel ca toată lumea. Dar cred că n-au vrut să mă deranjeze pentru un lucru atât de mărunt. Toată lumea știe că programul meu este foarte încărcat în acest moment și că am probleme mai importante pe cap decât suplimentarea pazei...

Cindy nu vedea deloc lucrurile din acest unghi, dar nu putu decât să recunoască încă o dată spiritul practic și plin de bun-simț al senatorului. În mod sigur exista mult adevăr în ceea ce spunea. Ce prostie că se montase atâta dintr-un fleac!

— Cindy? Mai ești la telefon?

— Da, Don. Mă gândeam. În fond, cred că ai dreptate. Iartă-mă că te-am deranjat pentru un lucru de nimic...

— Dimpotrivă, ai făcut bine că m-ai prevenit. La urma urmei, cel mai mic amănunt poate avea importanța lui. Din acest punct de vedere, nu pot decât să te felicit pentru eficacitatea și vigilența ta. Fiindcă te gândești la toate! Dar eu cred că acum ar trebui să te și odihnești puțin, Cindy. Ai la fel de multă nevoie de odihnă ca și noi.

— Mulțumesc, Don. O să mă gândesc la asta.

Bineînțeles că, în timp ce pronunța aceste cuvinte, știa în mod sigur că n-o va face.

— Și pe urmă, reluă Don, fiindcă avem un om suplimentar în serviciul nostru, n-ar putea să te ajute el? Stabilește-ți o întâlnire cu el și pune-l la treabă!

Ironia involuntară a acestor cuvinte o făcu să zâmbească pe Cindy. Frank... util! El care abia aștepta prilejul...

După ce închise telefonul, mai rămase câteva clipe lungită pe pat pentru a-și regăsi calmul. Începând de luni, va trebui să se obișnuiască să-l vadă pe acest individ învârtindu-se în jurul ei, căutând probabil să-și bage nasul în ceea ce nu-l privește.

O perspectivă deloc îmbucurătoare!

***

Jonathan era gata să facă o criză de nervi. Frank nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare.

— Cum ai putut să te deconspiri astfel? urla el la Frank. Un tip atât de experimentat ca tine! Nu-mi vine să cred! Acum, Metcalf și-a ieșit din fire și se crede chiar autorizat să ne cheme la ordine fiindcă nu l-am prevenit din timp. Complimente, Forsythe! Chiar un începător ar fi procedat mai bine...

Dar Frank rămânea perfect impasibil.

— Calmează-te, Jonathan! În caz contrat, te îndrepți direct spre o criză cardiacă... Și, cu această ocazie, încearcă să gândești puțin.

Roșu la față, Jonathan respira cu greutate.

— Să gândesc? mormăi el. Eu nu gândesc? Tu ai făcut o gafă monumentală, dragul meu Forsythe.

— Închipuiește-ți că eu sunt de părere contrarie. Dezvăluindu-i ceva mai devreme decât era prevăzut niște lucruri lui Cindy Cartier, am accelerat doar puțin desfășurarea evenimentelor. Ceea ce, de altfel, mi-a permis să aflu niște chestii mărunte. Mult mai mult decât tine într-o lună de anchetă. În ceea ce-l privește pe Metcalf, n-are rost să faci din țânțar armăsar. E puțin vexat că n-a fost pus la curent și ne cheamă la ordine? Ce chestie... Povești de genul ăsta se întâmplă mereu. Știi prea bine asta!

Jonathan îi aruncă o privire veninoasă.

— Fata asta e mult mai inteligentă decât consideri tu, Forsythe. Și nici acum nu pricep pentru ce motiv absurd ai dus-o la tine acasă.

Frank îi răspunse imediat:

— Și nici n-am intenția să-ți explic. Poate că o să ți se pară că sunt cam înfumurat când o să-ți spun că și eu sunt mult mai inteligent decât pari tu să crezi. Mulțumește-te cu rezultatul și lasă-mă să acționez cum cred eu de cuviință.

Jonathan nu se lăsă însă:

— E o femeie foarte frumoasă, spuse el cu un ton plin de subînțelesuri.

— Evident.

Frank știa ce gândește Jonathan, prefera să se prefacă însă că n-a priceput insinuarea. La urma urmei, în ochii lui nu era o insultă să fie considerat un infam seducător. Relațiile pe care le întreținea — sau le va întreține — cu Cindy Cartier nu-l priveau întru nimic pe superiorul lui.

Jonathan oftă, cu un aer exasperat întipărit pe față.

— Din cauza tipilor ca tine am făcut eu ulcer. Nu ai nici un respect pentru ierarhie. Îți reamintesc că îmi datorezi un minimum de respect și de ascultare. Nu am intenția să continuu să mă lupt astfel cu tine. La nevoie, dacă îmi vei face sarcina prea grea, o să pun pe altcineva în locul tău.

Frank surâse nepăsător.

— Te rog, nu te jena. Știi că am cerut concediu. În cincisprezece zile, indiferent ce s-ar întâmpla, părăsesc serviciul. Și atunci vei putea avea speranța să-ți vindeci ulcerul.

***

— Helo, Cindy! Ce părere ai despre prima rundă?

Stând comod instalat în fotoliu, ținea receptorul la distanță de ureche.

— Cine e la telefon?

— Lupul mare și rău.

De data asta, tânăra femeie ghici. Deși îi venea destul de greu să creadă că vocea aceasta voioasă și profundă îi aparținea lui Frank Forsythe.

Îl auzi râzând la celălalt capăt al firului.

— Închipuiește-ți că, din prudență, țin receptorul cât mai departe posibil de timpan, de frică să nu explodezi în reproșuri sau diverse injurii. M-ai iertat?

— Nu mi se pare că ești prea spiritual, domnule Forsythe...

— Frank, o întrerupse el.

— Frank, replică Cindy tăios. Pentru tine incidentul de azi-noapte n-a fost poate decât o glumă, dar regret că trebuie să-ți spun că era, în acest caz, prostească.

— Doar nu i-ai spus senatorului și că ai dormit în patul meu?

— I-aș fi spus dacă aș fi găsit o explicație cât de cât serioasă pentru a i-o furniza, răspunse ea furioasă. Dar m-am temut să nu-i par ridicolă, așa cum am fost la tine acasă. M-ai pus într-o situație imposibilă. Asta ai urmărit?

El simți amărăciunea din vorbele ei și, imediat, redeveni serios. Nu era în intenția lui s-o rănească.

— Oh! Nu te ambala... N-am avut niciodată intenția să te ridiculizez.

— Și totuși asta s-a întâmplat.

— Credeam că situația ți se va părea mai degrabă amuzantă, spuse el pe un ton de sincer regret. Crede-mă, Cindy, sunt dezolat.

O simți ezitând la celălalt capăt al firului. În cele din urmă se auzi un râs, mai mult sau mai puțin convins.

— Nu prea pari obișnuit să-ți ceri scuze.

— Asta nu înseamnă că nu spun ce gândesc. Am greșit când te-am tachinat, și regret.

De data asta, Cindy râse cu adevărat. Tipul ăsta avea un farmec ieșit din comun. De altfel, avusese timp să reflecteze de la ultima — și memorabila — lor întâlnire. Cele câteva momente petrecute cu un necunoscut avuseseră cel puțin meritul să-i dovedească faptul că sistemul ei de apărare nu era infailibil. Și atunci, de ce să-i poarte pică lui Frank? Asta era regula jocului și, într-o anumită măsură, el îi făcuse chiar un serviciu. Pe viitor va fi mult, mult mai vigilentă...

Gândurile ei ajunseseră în acest punct, când vocea lui Frank se făcu din nou auzită.

— Lasă-mă să vin la tine!

— Nici gând!

De data asta, nu va cădea în aceeași cursă!

— Doar o oră, insistă el. Și pe urmă plec.

— Nu. Nu te pot primi.

Era gata să închidă când vocea lui se făcu din nou auzită:

— Așteaptă! Nu închide! Mai vreau să-ți spun ceva...

Era prea de tot... Un val de mânie puse stăpânire pe ea, dar, în același timp, nu se simți în stare să-i trântească telefonul în nas. Diavolul ăsta mai reușise încă o dată s-o influențeze!

S-ar fi zis că era dotat cu un al șaselea simț. Cum de putea ști dinainte că ea se pregătea să închidă?

Dintr-o dată neliniștită, privi în jurul ei, apoi în direcția ferestrei.

Aproape avea impresia că privirea lui o fixează.

— Du-te dracului! strigă ea, mai tare decât ar fi vrut.

Și de data asta închise.

***

Cindy își ocupă următoarele ore cu gospodăria. De fapt, nu avea mare lucru de făcut fiindcă nu își petrecea aici decât câteva nopți pe săptămână. Dar se temea să iasă, ca să nu dea peste Frank. Aici, cel puțin, se simțea la adăpost, fiindcă portarul nu lăsa pe nimeni să intre fără aprobarea ei.

Pe măsură ce trecea timpul, simțea că se destinde. Off! gândi ea. Măcar astăzi nu-l va avea pe cap pe obraznicul ăsta!

Își scoase pantofii și se întinse pe canapeaua din living, scoțând un suspin de ușurare. De pe disc, o sonată de Beethoven contribuia la crearea unei atmosfere de calm și reculegere. Liniștită, simțind că i s-a luat o greutate de pe inimă, închise ochii, gata să alunece într-un somn de refacere de vreo oră-două.

În acel moment, soneria de la ușă se făcu auzită...

Imediat, tot farmecul clipei dispăru. Cindy știu din instinct că este Frank Forsythe și inima începu să-i bată nebunește. Cum de îndrăznise să vină s-o deranjeze la ea acasă? Și prin ce miracol reușise să treacă de barajul portarului?

El mai sună o dată, cu insistență. Era mai bine să-i deschidă și să se debaraseze o dată pentru totdeauna de inoportun.

Cu un pas hotărât ajunse la ușa de la intrare și o deschise de perete, cu o frază tăioasă deja pregătită. Dar, și de data aceasta, agresivitatea ei fu aproape imediat dezamorsată. Frank Forsythe stătea în pragul ușii, cu un aer nevinovat întipărit pe chip.

— Bună, Cindy. Te deranjez cumva?

Stupefiată de atâta tupeu, Cindy nu știu, timp de câteva clipe, ce să-i răspundă. Ce „registru“ să aleagă cu un bărbat ca el? Furia? Nu păruse să-l impresioneze câtuși de puțin. Autoritatea? Părea să-l amuze. Indiferența? Din păcate — deși fără îndoială această ultimă metodă ar fi fost cea mai potrivită — era greu să rămână de piatră în fața farmecului acestui bărbat.

În cele din urmă, își recăpătă graiul:

— Întrebarea e de prisos, domnule Forsythe.

— Frank... o întrerupse el cu amabilitate.

Ea ignoră întreruperea și continuă:

— Întrebarea e de prisos, fiindcă e evident că mă deranjezi.

El luă un aer dezamăgit.

— Oh!... Ce păcat! Și eu care venisem să facem pace.

Cu răbdare, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt, Cindy repetă:

— Domnule Forsythe — îi repeta înadins numele de familie pentru a-l face să înțeleagă mai bine că dorea să stabilească o anume distanță între ei — e momentul să înțelegi o dată pentru totdeauna: nu doresc să te mai văd.

De data asta, el făcu o strâmbătură părând că în sfârșit a priceput.

— Știu, știu... ești supărată pe mine. Bineînțeles că ai tot dreptul. Dar să nu crezi că o să mă târăsc în genunchi la picioarele tale... Îți propun un armistițiu, nu ți se pare suficient?

— N-am încredere în tine.

— Știu.

— M-ai înșelat...

— Recunosc asta.

—... și prefer deci să rup orice relație cu tine.

— E de înțeles.

Cindy explodă.

— Încetează să mai fii de acord cu tot ce spun!

El luă o expresie uimită.

— De ce? Nu asta vrei?

Tânăra femeie strânse din pumni.

— Nu, nu asta vreau! M-am săturat până peste cap de vorbele tale cu subînțeles și de glumele tale proaste. Nu știu ce joc faci... dar, de fapt, mi-e indiferent. Pentru ultima oară îți repet că nu mai vreau să te întâlnesc în drumul meu. E suficient de clar?

— Ai dreptate să te protejezi, Cindy. Dar o să vezi că nu sunt deloc personajul odios pe care îl crezi. Nici mincinos, nici trădător. Ci doar curios, pur și simplu. Și, în primul rând, dornic să te ajut.

Pronunțase aceste cuvinte cu un asemenea accent de sinceritate, încât Cindy își ridică ochii ca să-i scruteze chipul. De ce insista el atât de mult s-o ajute? Bănuia ceva în ceea ce o privea?

Cum nu întrevedea nici un răspuns plauzibil, Cindy optă pentru neutralitate. Oftă și spuse:

— Fiindcă trebuie să lucrăm împreună, de acord, să facem pace. Nu există nimic mai rău decât să stai nas în nas toată ziua cu cineva cu care ești supărat.

El zâmbi. Același surâs devastator care o tulbura atât de mult.

— Ești înțelepciunea însăși.

Imediat, Cindy simți o notă de ironie în vorbele lui.

— Și tu, tu... ești o ființă imposibilă! replică ea.

Frank păru încântat de remarca ei.

— Și acum... pot intra?

Tânăra femeie ezită. Acum că încheiaseră un tratat de pace nescris, nu-și mai putea permite să-l alunge din casa ei.

— Ascultă... începu ea. Tocmai mă pregăteam să plec când ai sunat.

El păru imediat extrem de dezamăgit.

— Păcat... Și ți-am stricat planurile?

— Ei bine... nu aveam un program bătut în cuie. Voiam doar să fac un tur. Vino cu mine dacă vrei.

Își regretă imediat ultimele cuvinte, dar era prea târziu.

— Eu... eu nu prea sunt obișnuită să stau în casă, înțelegi, adăugă ea grăbită, ca pentru a se justifica.

Frank părea foarte încântat.

— Bineînțeles... te înțeleg chiar foarte bine. Cu munca pe care o ai, ești întotdeauna sub tensiune. Și ca să te destinzi, îți trebuie o schimbare, o distracție... Așa e...

Căzu pe gânduri.

— Am o idee! Numai că nu sunt sigur dacă îți place. Știi să manevrezi un zmeu? spuse el pe neașteptate.

Cindy îl privi uluită, fără să priceapă.

— Un zmeu! Dar...

El se prijini din nou de perete. Fugitiv, Cindy înregistră suplețea felină a trupului și gesturilor lui. În acest bărbat exista un fel de grație nonșalantă, irezistibilă.

— Știi totuși ce este un zmeu, nu-i așa? Nu te-ai jucat cu el când erai mică?

Imediat văzu trecând o umbră peste chipul frumos al tinerei femei. Timp de o clipă, privirea ei se pierdu în gol.

— Nu... rosti ea în cele din urmă. Nu, n-am avut niciodată unul. Dar știu ce este.

Frank se simți îndată surescitat.

— Atunci, ascultă-mă! Am un prieten care construiește niște zmee formidabile. Nu numai pentru copii, ci și pentru adulți. Este un fel de club... Nici nu-ți poți închipui câte persoane sunt pasionate de acest mod de a-și petrece timpul liber. O să-i telefonez prietenului meu ca să-l anunț că sosim.

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, intră hotărât în living și se îndreptă spre telefon. În trecere, aruncă o privire spre halatul pe care îl îmbrăcase Cindy pentru a-și rezolva treburile casnice.

— Du-te să te schimbi în timpul ăsta, îi spuse el pe un ton indiferent. Pune-ți niște pantaloni, fiindcă o să vezi, e un joc sportiv.

Cindy nu-i răspunse, fiind prea surprinsă să-l audă dându-i fără nici o jenă asemenea indicații, despre felul cum trebuie să se îmbrace. Tipul era întotdeauna la limitele obrăzniciei. Dar, de data asta, Cindy nu mai avea chef să-i reziste. Mai simțea încă pe umeri mâinile calde ale lui Frank, care îi insuflau curaj și putere. Avea chef să nu se mai simtă singură, să se lase purtată de curent.

Cu atât mai rău pentru hotărârile pe care le luase de a fi prudentă, pe care se jurase să le respecte literă cu literă. Și de data asta, Frank Forsythe câștigase...

Se duse în camera ei și, la iuțeală, îmbrăcă o pereche de blugi, cizme și un pulovăr gros fiindcă aerul era încă rece la acest început de primăvară. Apoi își ridică părul, prinzându-l într-o coadă de cal. Când Frank o văzu revenind în salon, simți față de ea o bruscă tandrețe. Așa îmbrăcată și pieptănată, avea înfățișarea unei fetițe. A unei fetițe fermecătoare și fragile...

— Ești perfectă! exclamă el, fără nici un alt comentariu. Hai să mergem! prietenul meu ne așteaptă.

O ajută să-și pună mantoul și ea, puțin surprinsă de acest gest galant, îi aruncă o privire rapidă.

El îi zâmbi.

— S-ar zice că asta te miră... Mă crezi poate un gen de aventurier, fără maniere și fără educație?

— N-am zis asta...

Frank părea amuzat.

— De fapt, am primit chiar o educație foarte severă. Părinții mei nu renunțau nici în ruptul capului la principiile lor. Părinții tăi erau severi?

În timp ce el vorbea, Cindy scotocea prin geantă în căutarea cheilor. Se opri brusc auzindu-i întrebarea.

— Ce-ți pasă? replică ea cu asprime.

Imediat zări în ochii lui Frank o sclipire de surpriză și, furioasă pe sine că s-a arătat atât de agresivă, se corectă repede, pe un ton mai blând.

— Eu... eu vreau să spun... că nu știu. Nu-mi mai amintesc.

Dar Frank nu se lăsa astfel amăgit. Disimulându-și gândurile, mintea lui lucra cu repeziciune. Jonathan avusese oare dreptate? Fiindcă această fată, fără nici o îndoială, ascundea ceva... De ce se ferea întotdeauna, imediat ce venea vorba despre copilăria ei?

În timp ce simțea crescându-i curiozitatea profesională, Frank trebuia să se lupte împotriva acelei senzații amețitoare care îl împingea spre Cindy Cartier. Îl emoționa. Bineînțeles că, fiind confruntat în permanență cu situațiile cele mai complexe, se călise și știa că în spatele unei aparente inocențe se ascundeau multe lucruri rușinoase. Poate că asistenta sena-

torului Metcalf nu era decât o actriță de clasă. Dar un instinct bine antrenat îl avertiza pe Frank că aici era vorba de cu totul altceva... În trecutul lui Cindy Cartier se ascundea un secret. Un secret care și astăzi o chinuia pe tânăra femeie.

Și Frank își promise că va descoperi acest secret. Dar, în paralel, o va ajuta pe femeia asta frumoasă să scape de un mister care îi otrăvea viața.

***

— Splendid! Mai ales pentru un amator! Manevrezi zmeul la fel de bine ca un campion.

Cindy își ridică ochii spre cele două forme geometrice fragile care erau purtate de vânt, undeva foarte departe, deasupra capetelor lor.

— Nu există riscul să le pierdem?

— Nu! Vezi, sforile sunt solid fixate de țărușii aceia. Când vrem, le putem lua din nou în mână. Uită de veșnicele griji pe care ți le faci din orice, și hai să te odihnești puțin.

Cindy privi pământul.

— Ar fi trebuit să aducem o pătură... șopti ea, șovăind.

De data asta, Frank începu să râdă.

— M-am lămurit acum... gândești prea mult. Lasă-te și tu o dată luată de val și vino să te întinzi. Iarba este uscată și miroase chiar foarte bine!

Tânăra îi dădu ascultare și se întinse alături de Frank. Puțin câte puțin vigilența ei ceda locul unui sentiment de pace și încredere. Se găseau la baza colinei pe care o coborâseră în fugă, antrenați de zmeele lor. Obrajii lui Cindy se înroșiseră și ochii îi scânteiau de plăcere. De mult timp nu

se mai distrase atât de bine. Deși, în timp ce savura aceste clipe plăcute, reflexele ei de prudență nu dispăruseră cu totul.

Lungit alături de ea, Frank își sprijinise cu nevinovăție capul de umărul ei, ca un copil pe jumătate adormit. Dar el nu dormea... cu un gest foarte natural, o sărută ușor pe buze și-i mângâie cu blândețe obrazul.

— Te simți bine?

Cindy dădu încet din cap, surprinsă ea însăși de senzația de bine care o învăluia.

Iar Frank se simțea extrem de satisfăcut. Dar pentru motive mult mai complexe. Îi plăcea să simtă alături de el trupul cald și suplu al lui Cindy. Chiar așa înfofolită — probabil că era foarte friguroasă — tânăra își păstra întreaga senzualitate. Tulburat de frumusețea ei, Frank fu o clipă tentat s-o ia în brațe și s-o strângă cu putere la piept. Dar nu trebuia să sară peste niște etape. Principalul lui obiectiv — pe care nu trebuia în nici un caz să-l dea uitării — consta în a câștiga în totalitate încrederea tinerei femei. Așa că nu avea rost s-o sperie din nou prin niște elanuri necontrolate...

— Și dacă am cina împreună? reluă el. Cunosc un restaurant italienesc foarte simpatic.

Imediat o simți că ezită.

— Nu știu.

— De ce? Am petrecut o zi plăcută împreună, nu-i așa? Hai s-o încheiem tot împreună.

O văzu că se gândește, mușcându-și involuntar buzele.

— Eu... eu nu sunt obișnuită să trăiesc așa, de pe o clipă pe alta, fără să respect un program strict, îi explică ea, alegându-și cu grijă cuvintele. Asta mă ajută să prevăd lucrurile cu mult timp înainte...

Se întoarse spre el, puțin neliniștită, așteptându-se să-l vadă reacționând printr-o ironie. Dar, văzându-l atent, se liniști imediat.

— Cred că tu nu ești așa... spuse ea, sperând să-l facă să vorbească puțin despre el.

— Depinde, există lucruri care trebuie organizate. Dar și altele pe care trebuie să le lași în voia hazardului, a dispoziției de moment sau pur și simplu a intuiției.

— Și, în acest moment, nu se putu împiedica să-l întrebe Cindy, ce simți?

El zâmbi.

— O mare plăcere de a fi împreună cu tine.

— Din cauza muncii tale?

— Nu numai. Pur și simplu fiindcă mă simt bine cu tine.

Cindy își cufundă privirea într-a lui și-i citi dorința. Dar asta n-o sperie. Fiindcă își dădu seama chiar în acea clipă că și ea îl dorește. Într-un anumit fel, Frank era cel mai puternic. Și acest sentiment era nou pentru Cindy. Niciodată până acum, în cursul carierei sale, ea nu coborâse pavilionul în fața unui adversar mai puternic decât ea. Și uite că astăzi i se întâmpla asta și acest sentiment de supunere nu era neplăcut. Avea chef să se abandoneze în brațele lui...

Frank se apropie mai mult de ea și, cuprinzându-i mâinile într-ale lui, o trase spre el pentru a pune stăpânire pe buzele ei. Sărutarea lor fu lungă și dulce. Apoi Frank îi deschise mantoul și îi cuprinse talia fină. Trupul suplu al lui Cindy era nespus de atrăgător chiar și prin pulovărul gros de lână.

Din reflex, ea se lipi de el în căutarea căldurii și a forței pe care i-o transmitea, așa cum nimeni n-o mai făcuse până acum. Inima ei bătea nebunește și un vârtej de emoții o împiedica să mai gândească limpede.

— Mi-e frig, șopti ea ca pentru a se scuza.

Drept orice răspuns, Frank îi acoperi chipul cu sărutări fierbinți. Dar un gând îi veni brusc în minte. Fiindcă misiunea lui oficială pe lângă senatorul Metcalf începea abia de luni, Jonathan nu-i retrăsese de pe urmele ei pe cei doi „câini de pază": Briggs și Jeffries. Nu avea rost s-o compromită pe Cindy sub ochii lor, fiindcă se aflau probabil nu departe de ei, făcând fotografie după fotografie.

Detestând această idee, atât pentru el cât și pentru Cindy, se îndepărtă brusc de ea.

— Vino... Trebuie să ne recuperăm zmeele din înaltul cerului... Pe urmă ne întoarcem acasă. Nu ți-e foame?

Cindy era uluită.

— Nu știu... Pentru moment mă simt bine.

Frank râse.

— E adevărat. Și se vede. Ești cu totul altă femeie astăzi. Și cred că o prefer pe asta... celorlalte.

Ea îl privi surprinsă.

— Ce vrei să spui?

Se vedea că nu era conștientă de schimbarea care se petrecea cu ea.

— Ei bine, aseară erai o veritabilă „lady", model de eleganță și educație. Dar complet sufocată de masca unei perfecte eminențe cenușii.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu, Cindy, deloc. Până acum, totul era la tine doar o strategie bine pusă la punct. Nici o singură clipă de relaxare. Astăzi, am în fața mea... o fetiță de zece ani.

Siderată, Cindy nu știu ce să-i răspundă. Era posibil ca el să spună adevărul? Totuși era departe de a ști ce copil fusese ea. Fără îndoială că și-o închipuia sub imaginea clasică a unei fetițe fericite. Dacă ar fi știut!

Frank se ridică și-i întinse mâna ca s-o ajute să facă la fel.

— Vino! O să te las în fața casei tale ca să te poți odihni puțin și să te schimbi. Apoi o să trec să te iau la ora șapte. Și vom merge să cinăm într-un mic restaurant italienesc. O să fie o cină, de-o să mă pomenești!

Cindy zâmbi și îi dădu ascultare. Și el știu, după privirea pe care i-o aruncase tânăra femeie, că partida era deja câștigată.

Capitolul 6

— Nu înțeleg prea bine la ce ne pot servi asemenea informații, spuse Jonathan pe un ton lătrător. Asta e tot ce poți să-mi spui?

Stând tolănit într-un fotoliu, Frank savura un whisky. Ca de obicei, venise să-i dea raportul zilei.

— Compară ce am descoperit eu cu ceea ce au aflat în atâtea zile copoii tăi Briggs și Jeffries, despre care zici că au nasul atât de fin... Comparația e în avantajul meu.

— Ceea ce nu ne împiedică pentru moment să înotăm în detalii fără importanță!

— Asta e părerea ta, nu și a mea. În momentul de față sunt stăpân pe situație. Și aflu din ce în ce mai multe. Dar e imposibil să bruschez lucrurile, fiindcă altfel totul e pierdut.

Mai sorbi o înghițitură, apoi continuă:

— Apropo... Recheamă-i pe Briggs și Jeffries. M-am săturat să-i știu pe urmele mele tot timpul. Nu are rost să ne ocupăm toți trei de aceeași afacere.

— Dar misiunea ta nu începe decât de luni, protestă Jonathan.

Frank clătină din cap.

— Și ce dacă! Nu mai vreau să mă împiedic de ei. Ori ei se retrag, ori eu.

— Încetează să-mi mai vorbești pe tonul ăsta! explodă șeful lui.

— Îți vorbesc pe tonul pe care îl întrebuințez cu majoritatea oamenilor. E felul meu de a vorbi și de a lucra. Dacă nu-ți convine, găsește pe altcineva.

Jonathan bombăni furios:

— Știi prea bine că, o dată ce ai intrat în joc, nu putem da înapoi.

— Atunci fă ce ți-am spus. Cheamă-ți câinii de pază. Joc strâns, fiindcă fata e deșteaptă foc. Și nu vreau s-o zbârcesc, pricepi?

Urmă o scurtă tăcere. Jonathan reflecta. I-ar fi plăcut la nebunie să-i dea un șut în fund tipului ăsta înfumurat și obraznic, care îl disprețuia pe față. Dar... el fusese ales la nivel înalt pentru a duce la bun sfârșit această misiune. Și trebuia să recunoască faptul că se descurca mai bine decât ceilalți.

Luând cel mai profesional ton, îl întrebă pe neașteptate:

— Nu ești cu ea zi și noapte... sau ești?

Frank ezită să-i răspundă. Știa că această curiozitate a lui Jonathan nu era strict profesională. Dar trebuia să-i dea totuși raportul exact al situației.

Ca să n-o compromită pe Cindy, el răspunse cu prudență:

— Să zicem că sunt cu ea cât mai mult timp posibil.

— Doar n-o să-i cazi în plasă, protestă Jonathan pe un ton acru. Să nu ai încredere în ea, Forsythe. Femeia asta este teribil de seducătoare. Și alții mai șmecheri ca tine, au picat pentru mai puțin de atât.

Frank puse paharul jos și îi aruncă o privire amuzată șefului său.

— E clar că nu pricepi nimic. De unde ai mai scos-o și pe asta, că m-am lăsat sedus? Mă arăt doar interesat de persoana ei. Este singurul mijloc de a pătrunde în intimitatea ei.

Făcu o pauză înainte de a continua.

— Și, oricum, nu uita care este cuvântul de ordine al casei: doar rezultatele contează. Dacă pentru asta ar trebui să petrec o noapte cu ea, nu văd de ce ar trebui să te simți șocat.

Jonathan rămase fără glas și Frank profită de asta ca să părăsească încăperea, nu fără a-i face, în trecere, cu ochiul șefului său. Știa în mod sigur că Jonathan nu-l place. Dar nu-i păsa! Și prefera să-l lase să creadă că tot ce întreprindea în privința lui Cindy Cartier era doar din calcul.

Totuși realitatea era cu totul alta. Deși nu pierdea nici o clipă din vedere scopul misiunii sale, un interes nou îl anima în privința tinerei femei. Relația lui cu Cindy nu mai era strict profesională. Bineînțeles că Jonathan avea dreptate când îi reamintise că mulți agenții își rataseră misiunile, pentru simplul motiv că se lăsaseră seduși. În ceea ce îl privea, problema era diferită. El simțea că tânăra femeie este frământată de o suferință secretă. Și că era singură în fața acestei încercări. Acum că o cunoștea ceva mai bine — și spera din tot sufletul să progreseze în această direcție — Frank înțelegea că o legătură deosebită începea să se creeze între ei doi. Și nu voia s-o strice. Chiar dacă, în paralel, rămânea fidel obligațiilor sale profesionale.

Cindy Cartier avea nevoie de ajutor.

Și el voia s-o ajute.

Dar asta nu-l privea câtuși de puțin pe Jonathan...

***

— Ți-am mai spus cât ești de frumoasă în seara asta?

Cindy își ridică surâzând ochii spre Frank. Îi plăcea atmosfera intimă a acestui mic restaurant. Masa lor era plasată într-o sală decorată în culori calde și lumina difuză a lumânărilor dădeau chipului ei o expresie deosebită de blândețe și drăgălășenie.

— Ei bine... răspunse ea, nu cred că m-ai spus-o... prin cuvinte. Dar privirile tale au fost elocvente!

Începu să râdă și, încă o dată, Frank îi admiră perfecțiunea frumuseții și grației care îi caracteriza fiecare gest. Cindy Cartier era, fără nici o urmă de îndoială, cea mai fascinantă femeie pe care o întâlnise vreodată.

În această seară, Cindy îmbrăcase o toaletă cumpărată într-o clipă de nebunie și pe care n-o mai purtase niciodată până acum. Era o tunică de culoarea piersicii, la fel ca și pielea ei, croită dintr-o țesătură suplă și strălucitoare care i se mula de minune pe forme. Un decolteu rotund lăsa liber vederii gâtul ei delicat și cele câteva pliseuri prinse pe unul din șolduri îi subliniau finețea taliei, aducând totodată o notă de rafinament.

După această zi neprevăzută, și fericită, petrecută în compania lui Frank Forsythe, avusese chef să fie frumoasă și să-l seducă. Fusese o tentație aproape necontrolată, fiindcă, în același timp, nu înceta să-și repete că nu trebuia să aibă încredere în acest bărbat și în tacticile lui de „învăluire“, inteligente și imprevizibile.

Dar, în seara asta, privindu-l, citea în ochii lui că o găsea frumoasă și atrăgătoare. Și această constatare îi făcea plăcere... Ceea ce o surprinse. Se întrebă în treacăt: oare începea să se atașeze de el? Nu, nu credea, își răspunse ea repede. Dar Frank era o companie reconfortantă și, după atâtea săptămâni de muncă pentru campania electorală, Cindy avea nevoie de așa ceva. De altfel, se mai credea încă în stare să controleze situația și să-l respingă pe Frank dacă se arăta prea întreprinzător...

Brusc, îl văzu întorcând capul și dând puțin la o parte perdeaua ce acoperea fereastra de lângă ei. Apoi aruncă o privire rapidă în stradă.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Cindy, imediat în gardă.

Frank se feri însă să-i spună adevărul. De fapt, crezuse că recunoaște silueta lui Briggs prin perdea. Probabil că Jonathan bănuitor ca întotdeauna, nu-și rechemase copoii. În orice caz ea, Cindy, îi observase imediat gestul, care i-ar fi scăpat cuiva lipsit de experiență. Cum era posibil să fie și cu ochii în patru și în defensivă? Juca oare teatru? Mai erau supravegheați și de alți agenți? Știa ea asta?

El jucă însă cartea indiferenței.

— Nimic... Așa sunt eu, curios din fire, asta-i tot.

Începu să râdă, dar își dădu seama că Cindy nu era convinsă. Păru brusc chiar neliniștită.

— Îmi ascunzi ceva în privința lui Don, nu-i așa? Vreo primejdie? Niște amenințări?

El o privi uluit.

— Ce tot spui? Nici gând de așa ceva.

Dar ea ripostă, neținând cont de protestele lui:

— Mă întrebam de ce a fost întărită echipa de securitate. Din cauza asta, nu-i așa Frank? Don a primit amenințări. Vorbește, trebuie să-mi spui! Sunt asistenta lui. Și mie îmi revine rolul să-l apăr!

Dacă juca teatru, juca bine! gândi Frank ascultând-o. Părea brusc atât de răvășită...

— Nu are rost să-ți faci atâtea griji. Ai prea multă imaginație! M-am uitat pe stradă dintr-un simplu reflex; asta-i tot. Nu uita profesia pe care o am. Datorită unor obiceiuri de acest gen mai sunt și acum în viață.

Dar, în ciuda eforturilor lui, tânăra femeie nu-și mai regăsi expresia de liniște și nepăsare. Tot farmecul dispăruse. Frank văzu reapărând în fața lui chipul atent și neliniștit pe care îl zărise pentru prima oară pe video-casetă. Era chipul femeii care îl manevra cu mână de maestru pe senatorul Metcalf și întreaga lui familie, care le calcula fiecare gest și fiecare vorbă...

Tânăra se îndepărtă de masă. Vraja fusese ruptă. Încercă să se ridice.

— Cindy, te rog.

— Sunt sigură că îmi ascunzi ceva.

— N-ai de ce te teme în privința senatorului. Cel puțin, nu după câte știu eu...

O privea cu atenție în timp ce rostea aceste cuvinte, dar avea impresia că ea nu-l auzise. Pe fruntea ei apăruse o cută de îngrijorare. Părea că gândește cu repeziciune.

— Ascultă, reluă Frank răbdător, nu mai diseca atâta lucrurile. Îmi fac meseria, asta-i tot. Și meseria mea este să văd totul.

— Și a mea la fel.

— Fără îndoială. Dar în seara asta ești aici cu mine și n-ai de ce te teme.

— Asta o spui tu. Dacă tu ai reflexe, să știi că și eu am.

— Liniștește-te!

Spusese aceste cuvinte cu fermitate și, aparent, ele reușiră s-o calmeze pentru o clipă pe tânăra femeie. Își ascunse fața în mâini, copleșită. Apoi, după un timp, se hotărî să-l privească. Ochii ei se voalaseră parcă.

— Te rog să mă ierți... Probabil că am făcut din țânțar armăsar. Dar, de câtva timp, mă simt supravegheată. E o impresie ciudată...

Ascultând-o, Frank abia se abținu să nu facă o strâmbătură. Probabil că Briggs și Jeffries ar fi trebuit să procedeze mai cu finețe. Iar pentru el, era o dovadă în plus că trebuia să se arate mai prudent. Cindy Cartier era într-adevăr foarte perspicace.

— Să știi, reluă ea, că de mult timp m-am obișnuit să fiu întotdeauna în gardă. Într-o anumită perioadă din viața mea era chiar o chestiune de viață și de moarte. Am fost nevoită să mă descurc singură de la vârsta de paisprezece ani. Și nici înainte nu era mai bine. Viața mea a fost în mod constant plasată sub semnul luptei pentru supraviețuire și nu m-am menținut la suprafață decât învățând să mă apăr prin toate mijloacele posibile.

El o asculta cu atenție, convins că Cindy era sinceră. Din nefericire, acest scenariu corespundea foarte bine trecutului unei femei care, mai târziu, pentru a se răzbuna pe o societate care o respinsese, căzuse într-un fanatism orb sau se aliase cu teroriștii.

Dar, dându-și brusc seama că a luat-o gura pe dinainte făcând niște confidențe nedorite, Cindy își reveni:

— Iartă-mă că te-am plictisit cu niște amintiri personale.

— Nu m-ai plictisit deloc.

— De fapt... tot ceea ce doresc astăzi este să nu i se întâmple nimic familiei Metcalf. Mi-am mizat întreaga existență pe ei și sunt foarte atașată de toți. Mă înțelegi?

Frank dădu din cap.

— Da. Și îți repet că nu ai de ce te teme.

O luă de mână.

— N-ai permite să li se întâmple ceva lui Don sau vreunui membru al familiei sale? riscă Cindy o întrebare.

— Bineînțeles că nu! Voi face tot posibilul să le asigur securitatea. Ascultă, Cindy, nu-ți mai face atâtea probleme în fiecare clipă a existenței tale. Mai gândește-te puțin și la tine. Și, în seara asta, la **noi.** Ești frumoasă. Ne simțim bine împreună. Și știi că te doresc.

Privirile lor se încrucișară și Cindy se simți tulburată. Ce bine ar fi fost să se poată abandona în brațele lui, să uite de viața nebunească pe care o ducea, să se lase mângâiată, sărutată... Dar a doua natură, în care se adăpostise ca într-o cuirasă, ieși la suprafață, reintrându-și în drepturi. Trebuia să se protejeze, chiar dacă asta constituia un obstacol în fața înclinațiilor ei cele mai intime, dorințelor ei cele mai secrete. Să redevină femeia pe care toți o cunoșteau. Care nu se lăsa niciodată purtată de val, care nu avea nici o clipă de slăbiciune...

Ca și cum îi putuse citi gândurile, Frank înțelese că în seara asta nu va obține nimic de la ea.

Și, mai târziu, când o conduse acasă și o lăsă în fața imobilului ei, singurul gest de adio fu un sărut frățesc...

***

Totuși, a doua zi, Frank spera că evenimentele vor lua o întorsătură în avantajul lui.

Ziua fusese nemaipomenită. După ce trecuse să o ia pe Cindy de acasă pe la ora zece, hoinăriseră fără nici un scop prin oraș, apoi mâncaseră ceva „la botul calului" într-un parc din apropiere. Pe urmă se duseseră din nou la clubul de zmee și își petrecuseră întreaga după-amiază alergând nebunește pe coline, în căutarea unui vânt prielnic...

Acum rulau pe autostradă pentru a ajunge în centrul Washington-ului.

— Unde cinăm în seara asta? întrebă Frank aruncându-i o privire pasagerei sale.

— Mi-e indiferent... Sunt frântă de oboseală.

Cindy era ciufulită și avea obrajii roșii. Pe hainele în dezordine se vedeau dâre de praf. O crenguță i se prinsese de buzunar. S-ar fi zis că revenea dintr-un exercițiu militar și acest aspect puțin neglijent, plin de naturalețe, sporea farmecul frumuseții ei și îi dădea parcă o notă puțin sălbatică. Era și mai frumoasă decât într-o rochie splendidă dintr-un magazin de lux, își spuse Frank studiind-o. În sfârșit, astăzi, părea într-adevăr fericită și destinsă.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că alergatul în urma unui zmeu poate fi un sport atât de dificil! îi spuse ea râzând copilărește.

El îi zâmbi, îndreptându-și întreaga atenție asupra drumului.

— Ți-am zis să nu riști pe pante atât de abrupte. Ai fi putut să-ți rupi gâtul... Dar te-ai descurcat bine. Complimentele mele.

Cindy râse din nou.

— Oh, tu ești cel mai tare. Ești un adevărat as al jocului ăsta.

Mașina părăsi autostrada și intră în cartierul mărginaș al orașului. Frank încetini brusc, parcă mașina pe o stradă pustie și opri motorul.

Cindy îl privi surprinsă.

— Unde suntem?

— La jumătatea drumului între apartamentul tău și al meu. Ce facem?

Cindy păru jenată.

— Eu... nu știu.

— Și dacă ai veni la mine? Îți promit un foc vesel în șemineu și ceva delicios în meniu. Am și niște vin bun... Ce părere ai?

De data asta, Cindy nu mai încercă să-i evite privirea. Din nou era stăpânită de o tulburare ciudată. Acest bărbat avea asupra ei un ascendent extraordinar. Îi plăcea nespus să-l vadă mișcându-se, să-l audă vorbind. Și propriul ei trup vibra și reacționa la unison, drept răspuns.

Așa că, atunci când Frank se apropie de ea și o trase ușurel spre el, nu opuse rezistență. Buzele lui Frank le atinseră pe ale ei și atunci se abandonă în brațele lui. Capul ei se dădu pe spate și îl lăsă s-o sărute cu pasiune. Valuri de dorință îi înfierbântau corpul. Acum nu mai putea fi vorba să lupte, să-l respingă. El îi lăsase timp de gândire. Venise momentul să se decidă...

Când Frank se îndepărtă puțin de ea, Cindy oftă din adâncul pieptului.

— Ai câștigat... suspină ea.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

— Totul va fi bine… o să vezi.

— O garanție? îl întrebă ea, tachinându-l.

— Doar o promisiune. Și o promisiune de care o să mă străduiesc să mă țin. Nici tu nici eu nu mai credem în poveștile cu zâne. În lume există mai mulți oameni răi decât prinți buni. Dar putem totuși să ne încercăm șansa...

Cindy surâse obosită.

— Auzindu-te, îmi dau seama că ești la fel de lucid și realist cum aș vrea să fiu eu. Nu ți-ai dori din când în când să-ți regăsești iluziile?

El îi mângâie cu blândețe părul.

— Nu, acum cred că nu, îi răspunse Frank. Cred că, termen lung, cerul trebuie să fie la fel de plicticos ca și iadul. Ceea ce-mi place mie sunt contrastele vieții... lupta. O lume toată în negru sau în alb nu mi-ar conveni... nu mi se potrivește.

Cindy își ridică ochii spre chipul aplecat către ea. Îi admiră trăsăturile ferme. Era chipul unui bărbat care trăise cu intensitate, care iubise și suferise...

— Ce făceai înainte de a intra în serviciile de securitate? îl întrebă ea, simțindu-se brusc curioasă.

— Oh, o mulțime de lucruri!

— Nu răspunzi niciodată direct la întrebările mele.

El zâmbi malițios.

— Nici mie nu-mi place să vorbesc despre trecutul meu. Vezi, încă un lucru care ne asemăna pe noi!

Se aplecă s-o sărute. Era cel mai bun mijloc ca să n-o mintă.

După un moment de pasiune, se îndepărtară gâfâind unul de celălalt.

— Vino la mine, îi spuse el cu o voce răgușită și grăbită.

Învinsă, Cindy dădu din cap și mașina demară. Stând întoarsă spre Frank, Cindy îi privea profilul cu nasul puțin coroiat, cu pomeții puternic reliefați. Pe volan, mâinile lui erau ferme și precise în fiece mișcare. Din acest bărbat se degaja un magnetism straniu, un fel de chemare.

Fără să-și ia ochii de la drum, el îi spuse brusc:

— Nu mă mai privi astfel. Asta îmi dă niște idei pe care nu le pot realiza pe loc.

— Ce fel de idei?

Frank râse.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai insista.

Se lăsă tăcerea, dar gândurile lor se întâlneau pe aceeași lungime de undă.

Brusc, tânăra exclamă:

— Știi la ce mă gândeam?!

— Spune-mi.

— Că nu ne-am fi întâlnit, dacă ai fi avut o altă muncă.

Frank se gândi la ironia involuntară a destinului. Fiindcă Cindy rostise adevărul. Dar nici nu-și închipuia în ce măsură „munca“ lui, după cum se exprimase ea, avea legătură cu întâlnirea lor.

— Poate că ar trebui să-i mulțumesc șefului tău... reluă ea râzând.

— Nu cred că Jonathan...

Își mușcă imediat limba. Dar era prea târziu.

— Jonathan? Dar eu credeam că șeful securității se numește...

Furios pe sine că a căzut în cursă ca un începător, el preciză:

— Jonathan e superiorul meu direct.

— Ah, am înțeles!

Cindy se întoarse din nou spre el.

— Spune-i că-i mulțumesc, dar nu-i zice de ce.

— Am înțeles.

Frank se forța să-și recapete calmul. Sub nici un motiv, Cindy nu trebuia să intre în legătură cu Jonathan. Trebuia cu orice preț să evite catastrofa.

— Mi-e puțin frig, spuse ea, ai putea să dai drumul la încălzire?

— E deja la maximum. Și oricum ajungem curând.

Cindy își ridică gulerul mantoului.

— Iartă-mă că sunt atât de friguroasă.

Frank se hotărî să profite de ocazie pentru a-i smulge alte confidențe.

— Se pare că frigul a fost o dominantă a vieții tale, spuse el pe un ton indiferent. E adevărat că, uneori, sălile de clasă nu sunt încălzite.

— Oh, nu e vorba de asta. Oricum nu prea dădeam pe la școală.

— De ce? Erai bolnăvicioasă?

— Nu, nu...

— Părinții tăi călătoreau mult?

— Nici asta. Dar chiuleam des și mă ascundeam ca să nu pot fi găsită.

Frank abia se abținea să nu-și manifeste uimirea crescândă.

— Deci așa stăteau lucrurile? Erai o chiulangioaică?

Ea nu-i răspunse imediat.

— Să zicem că a fost o perioadă mai dură din viața mea.

Apoi adăugă, după o scurtă pauză:

— Nu știu de ce îți povestesc toatea astea. Îți dai seama că știi mai multe despre mine decât oricine de aici, din Washington? Și ne cunoaștem abia de două zile...

Mașina intră în acel moment în parcarea imobilului lui Frank și amândoi se simțiră ușurați, fiecare din motivele lui, că abandonează subiectul discuției.

Frank opri motorul. Apoi se întoarse spre Cindy care părea pierdută în gândurile ei. Acum era convins că ea nu se numea Cindy Cartier. Dar era convins și că nu era spioana periculoasă de care se temea Jonathan.

— Ai mai vorbit cuiva despre asta? o întrebă el cu o voce calmă.

Cindy scutură din cap.

— Nu. Ți-am zis că ești primul.

— Am totuși impresia că, în trecutul tău, există ceva care te blochează și continuă să te facă să suferi.

Cindy deschise portiera.

— Să urcăm la tine. Mi-e frig, și tot ce ai spus nu are nici o legătură cu noi.

El făcu înconjurul mașinii și o luă cu tandrețe de braț.

— Lasă-mă să te ajut.

— N-am nevoie de ajutor.

— Ba da. Tremuri.

— Fiindcă mi-e frig.

— Dar aici nu e frig.

Se îndreptară spre ieșire și luară ascensorul. În timp ce cabina urca spre etajele superioare, Frank o luă pe Cindy în brațe.

— Cine te-a chinuit așa? Tatăl tău?

— Lasă-mă în pace. Ți-am spus că n-am chef să vorbesc despre asta!

Cindy se zbătea, încercând să-l respingă. Dar el o ținea cu putere.

— Atunci, mama ta?

Tânăra femeie începu să tremure și, într-un gest instinctiv, își încolăci brațele în jurul gâtului lui Frank. Și lui Frank îi făcu impresia că obrazul sprijinit de umărul lui era ud de lacrimi.

Ascensorul se opri la etaj. O ridică pe Cindy și, la fel ca în seara când veniseră aici după petrecere, trecu pragul apartamentului purtând-o în brațe.

De data asta, totuși, Frank nu ezită și se îndreptă spre dormitor, unde așeză frumoasa lui povară pe pat. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se întinse alături de ea și, luând-o de mână, așteptă fără să se miște ca Cindy să înceteze să tremure.

După câteva minute începu să vorbească.

— Cred că e timpul să ai încredere în mine, Cindy. Eliberează-te de acest secret care te apasă. Oricum nu ai de ales... N-o să te las în pace până când n-o să-mi povestești ce te frământă. Amintește-ți că vreau să te ajut.

Cindy își cufundă privirea ochilor verzi în ochii lui Frank.

S-o ajute? Da, părea sincer. Și brusc, i se păru că el reprezintă tot ceea ce își dorise ea dintotdeauna: să întâlnească un bărbat în care să poată avea încredere. Un bărbat cu care să împărtășească totul, inclusiv trecutul. Un bărbat pe care să poată conta.

Până acum, experimentele ei amoroase nu fuseseră decât niște scurte întâlniri. Întotdeauna refuzase ideea să se abandoneze cu totul, să se angajeze în vreun fel. Dar Frank nu era ca ceilalți.

Fără prea multă convingere, încercă și acum să-l refuze.

— Nu pot.

— Ba da. Poți. Și trebuie s-o faci.

— Nu-ți dai seama ce-mi ceri.

— Știu că trebuie să fie vorba de ceva grav. Dar știu și că te vei simți mai bine după aceea.

Nu agentul din el vorbea acum. Nici detectivul. Ci bărbatul. Un bărbat puternic atras de această femeie frumoasă și plină de farmec. Nu voia s-o mai vadă suferind astfel.

Cindy scoase un oftat lung și dureros. Cu ochii închiși, începu să vorbească pe un ton egal.

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Iar mama mea m-a abandonat când aveam doar șase ani. Mi s-a spus că a murit, dar eu nu cred asta. Probabil că o deranjam.

— Continuă.

— Oh, este scenariul banal al unei copilării nefericite. De mică am fost plasată succesiv în mai multe familii. Nu erau niște oameni răi, dar nicăieri nu mă simțeam fericită. Eu eram o străină pentru ei, o străină de care consimțeau să se ocupe din cauza banilor pe care îi primeau de la stat. Și după un timp, mai lung sau mai scurt în funcție de împrejurări, fugeam și mă ascundeam. Mi s-a întâmplat să și fur de mâncare ca să supraviețuiesc. Dar, după un timp, mă prindeau. Mă certau, mă pedepseau, familia se schimba și totul reîncepea. În cele din urmă m-au trimis într-o școală de reeducare.

Unde am rămas până la șaisprezece ani. Pe urmă am fugit încă o dată și nu m-au mai prins. Învățasem să mă descurc.

— Dar cum ai reușit să supraviețuiești?

— Am lucrat, ascunzându-mi vârsta. Serveam într-un bar. Era o muncă grea dar bine plătită și adunam în plus și o mulțime de bacșișuri. Îmi trebuiau bani fiindcă voiam să mă duc la colegiu. Știam că pot să reușesc dar aveam nevoie de o pregătire anterioară pe care n-o primisem nicăieri. Și atunci am făcut economii la sânge și... a mers. Atunci mi-am promis că niciodată n-o să-mi mai lipsească nimic și că n-o să-mi mai fie niciodată frig. Și știam că nu pot conta decât pe mine.

Vocea lui Cindy devenise din ce în ce mai îndepărtată, pe măsură ce vorbea. Povestirea asta o epuizase. Se simțea mai obosită ca niciodată.

Frank o luă în brațe. O simți mai destinsă.

— Mă simt bine, șopti ea. Îmi place să stau în brațele tale. E atât de bine... și atât de cald.

Închise ochii parcă cu regret și căzu imediat într-un somn profund. Fără să facă nici un zgomot, Frank se dădu jos din pat și o acoperi cu o pătură călduroasă. Apoi, așezat într-un fotoliu, începu să reflecteze.

Primul gând car-i veni în minte fu că o urăște pe mama lui Cindy. Cum de putuse abandona un copil inteligent, frumos și sensibil? În orice caz, povestirea ei dădea greutate bănuielilor lui Jonathan. Și deși tânăra femeie, așa cum credea el acum, era nevinovată, era mai bine pentru ea să nu-și povestească viața unor urechi rău-intenționate. În caz contrar, putea avea mari necazuri...

În orice caz, care era numele ei adevărat? Exista o altă Cindy Cartier undeva în lume, sau acest nume fusese pur și simplu inventat?

Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât își spunea că Cindy Cartier existase cu adevărat. Trecutul ei fusese cercetat cu minuțiozitate de serviciile secrete.

Atunci... ce devenise adevărata Cindy Cartier?

Chinuit de această întrebare, rămase mult timp pe gânduri...

***

Cindy se întinse cu voluptate și deschise ochii. Se simțea minunat.

Lungit lângă ea, Frank o privea cu tandrețe.

— Cât timp am dormit? întrebă Cindy cu o voce somnoroasă încă.

— Vreo oră. Poate ceva mai mult. Dar nu are importanță. Te simți mai odihnită?

Cindy oftă îndelung și își sprijini capul de umărul lui.

— Mă simt minunat. Nici nu-mi mai amintesc de când m-am simțit atât de destinsă. Aș dori să nu mă mai mișc, să rămân pentru totdeauna aici!

Frank zâmbi.

— Foarte bine, fiindcă n-am nici un chef să te văd plecând.

Lui Cindy îi plăcea prezența acestui corp puternic alături de al ei. Încet, cu blândețe, el îi mângâia fața și gâtul.

— Ce piele catifelată ai! Niciodată nu mi-a făcut atâta plăcere să mângâi o femeie...

Dorința lui latentă se trezi imediat. Mai îndrăzneață decât fusese vreodată, ea îi răspunse:

— Niciodată n-am dorit un bărbat așa cum te doresc pe tine.

Se aplecă spre el și, luând pentru prima oară inițiativa, îi descheie nasturii cămășii pentru a-i putea mângâia torsul gol.

Închizând ochii, el se lăsă în voia ei. Trupul lui Cindy se însufleți încetul cu încetul, trezindu-se la dragoste. Ridicându-și mâinile, el le strecură pe sub pulovărul lui Cindy și începu s-o mângâie, în timp ce o ajuta cu dexteritate să se dezbrace. Tânăra nu purta sutien și sânii ei tari și rotunzi apărură ca o invitație.

Frank mormăi de plăcere și se ridică pentru a pune stăpânire pe buzele ei. Strâns înlănțuiți se rostogoliră pe pat în timp ce ritmul inimilor se accelera. Cu o mișcare rapidă, Frank se debarasă de cămașa pe care o aruncă pe covor. Înnebuniți de dorință, se ajutau reciproc să-și smulgă veșmintele care constituiau un obstacol în calea împlinirii ei, mângâierile deveniseră pasionate și nerăbdătoare.

Cindy descoperea că e o amantă pătimașă. Ea conducea jocul dragostei. Gura ei depunea sărutări rapide pe fața, pe gâtul și pe pieptul lui Frank. Drept răspuns, Frank îi mângâia pielea catifelată a coapselor, spatele, înaintând încet dar sigur spre cele mai intime locuri ale feminității ei...

I se întâmpla pentru prima dată ca o femeie să i se dăruiască cu atâta elan, cu o asemena dorință de a împărtăși împreună toate plăcerile dragostei. Această descoperire, ca și inițiativele pe care le lua, îl excitau mai mult decât simpla

exercitare a puterii lui bărbătești. Trupul lui încordat de dorință se mulțumea să acompanieze mișcările lui Cindy, într-un dans de o nemaiîntâlnită senzualitate.

— Ești splendidă, șopti el dintr-o răsuflare. Atenție însă... dacă o să continui, n-o să mă mai pot controla...

Drept orice răspuns, ea își strecură degetele în părul lui și își apropie fața de a lui pentru a-l putea privi mai bine în ochi. Privirile lor se contopiră, buzele li se uniră.

— Te vreau... te vreau acum, îi șopti ea.

Cu o mișcare a umărului, Frank o făcu să alunece sub trupul lui puternic. O simțea vibrând de dorință. Toată ființa ei îl chema.

— Acum... repetă ea.

Contactul intim al acestui trup fierbinte și atât de atrăgător îl făcu să piardă legătura cu realitatea. Cindy se lipi strâns de el pentru a-i putea urma și mai bine mișcările.

— Te iubesc, gemu ea, te iubesc.

O pătrunse cu toată forța, cu toată vitalitatea lui. Lumea întreagă era în flăcări. Ritmul dezlănțuit al trupurilor lor se acceleră. Cindy se cambră sub el. Incapabil să se mai stăpânească, el explodă în ea, strigându-i numele. Gâfâind, se lăsă în voia plăcerii. Apoi urmă tăcerea și uitarea... Rămânând înlănțuiți, cu ochii închiși, lăsară să se stingă încetul cu încetul focul din trupurile lor încinse.

jumătate adormit, abia avu timp să acopere cu privirea trupul vulnerabil al partenerei lui...

Capitolul 7

În timp ce își conducea cu dibăcie mașina prin fluxul aglomerat al străzilor din Washington, Frank reflecta. O lăsase pe Cindy la ea acasă fiindcă, peste câteva ore, amândoi urmau să zboare spre New Hampshire în tovărășia celorlați membri ai echipei electorale a senatorului Metcalf. Și mai erau o groază de lucruri de făcut până atunci.

În primul rând, Frank trebuia să-i dea raportul obișnuit lui Jonathan și să-l informeze despre ultimele elemente oferite anchetei de confidențele lui Cindy. Dar îi displăcea să divulge ceea ce tânăra femeie îi spusese într-un elan de încredere, atât de rar la ea. El trebuia să trateze această problemă ca un adevărat bărbat. Dar nici nu avea dreptul să-și neglijeze sarcina și misiunea care îi fusese încredințată.

Această dilemă îl preocupa în timp ce încerca să scape din ambuteiaje. Acum rula ceva mai ușor și putea acorda maximum de atenție acestei probleme. Instinctul îl avertiza că Cindy îi spusese adevărul. Iar acest adevăr nu coincidea cu

ceea ce serviciile speciale știau despre Cindy Cartier. Era evident că se folosise de o identitate falsă. Dar în ce scop? Poate că doar ca să scape de un trecut dureros și jenant. Frank așa înclina să creadă dar știa că Jonathan nu se va mulțumi cu niște sentimente personale. El va ajunge fără nici o ezitare la concluzia că asistenta senatorului minte și că era vorba de un complot pentru a prelua din umbră conducerea de la Casa Albă.

Totuși, Frank prefera să opteze pentru păstrarea tăcerii în această problemă. Înainte de a-i vorbi lui Jonathan, trebuia să se asigure de adevărul spuselor lui Cindy. Și să încerce să afle ce se întâmplase cu adevărata purtătoare a numelui.

Se îndreptă spre grupul de clădiri unde erau instalate serviciile speciale. Unul dintre prietenii lui lucra la fișierul special și, prin el, putea avea acces la calculatorul uriaș care „digera" toate datele privind identitatea fiecărui locuitor al acestei țări.

Bănuia că Jonathan recursese deja la acest procedeu dar un al doilea examen se va releva poate mai interesant în lumina celor aflate chiar din gura lui Cindy.

Două ore mai târziu, aruncă o privire dezamăgită bărbatului așezat în fața tastaturii.

— Chiar nu mai există o alta?

— Nu.

— Chiar ai încercat toate posibilitățile?

— Da, absolut toate. Datele au fost controlate de mai multe ori. Cindy Cartier este cea care pretinde că este. Nici o îndoială în privința asta. Am verificat-o.

Frank rămase tăcut câteva clipe. Deci Cindy Cartier chiar existase. Dar nu era femeia cu care făcuse dragoste azi-noapte.

Atunci îi dădu prietenului său câteva informații culese din confidențele tinerei femei. Explorară împreună casele de corecție, familiile care primiseră orfani, instituțiile specializate în depistarea copiilor abandonați, dar fără nici un rezultat.

— Credeam totuși că mașina asta sofisticată poate să răspundă la toate întrebările! explodă Frank.

— Nu stochează decât informațiile pe care i le dai, știi asta... Dacă nu are date, nu le inventează, asta e problema.

Oftând, Frank trebui să cadă de acord că acesta e adevărul și, după ce-i mulțumi prietenului său, se întoarse acasă.

Era din ce în ce mai uimit. Cum de reușise Cindy Cartier să șteargă orice urmă în ceea ce o privea? Dacă nu cumva beneficiase de un sprijin atotputernic, ceea ce confirma teza lui Jonathan. Era oare posibil ca ea să fi jucat tot timpul teatru în fața lui? În acest caz, el era fraierul, fiindcă Cindy ghicise cine era și îi aruncase praf în ochi. Vechea zicală cu vulpoiul păcălit...

În timp ce își pregătea valiza, își spuse că singura soluție era de a obține de la Cindy și alte indicii care îi vor permite să scormonească din nou în trecutul ei. Îi rămăsese destul de puțin timp până la alegeri.

De fapt, doar două săptămâni...

***

— La ce te gândești?

Așezată lângă hublou, Cindy îl privea pe Frank care luase loc lângă ea.

De la plecarea lor de la Washington, abia schimbaseră câteva vorbe. Înainte de decolarea avionului, se puseseră de acord asupra faptului că trebuiau să evite în public și cel mai mic semn de intimitate. Ziariștii pândeau întotdeauna amănunte de acest gen și era mai bine să se arate prudenți.

Totuși, după decolarea Boeing-ului, se reîntâlniseră cu discreție.

— Mă gândesc la munca mea... răspunse Frank.

Dar explicația lui nu păru s-o convingă pe tânăra femeie.

— Pari cam ciudat de când am decolat de la Washington. Te tracasează ceva? Sper că nu în privința senatorului?

Frank făcu un gest neglijent cu mâna.

— Ți-am mai spus să-ți scoți ideea asta din cap. Metcalf nu e amenințat.

— Atunci de ce ești atât de întunecat? insistă Cindy.

— Să zicem că această farsă a indiferenței pe care trebuie s-o jucăm în public mă agasează, asta-i tot. Aș vrea să te pot lua în brațe în fața întregii lumi.

Ea îl luă de mână cu un gest tandru. Dar, înainte, se asigurase cu coada ochiului că nimeni nu-i privea.

Frank îi răspunse cu o strângere ușoară și o privi. Ridicându-și ochii spre el, Cindy îi dezvălui o privire plină de încredere și tandrețe.

— Încearcă să înțelegi... îi explică ea cu drăgălășenie. Nu-mi pot permite nici cel mai mic pas greșit. Am luptat prea mult ca să ajung aici și nici nu poate fi vorba să dau înapoi și să pierd ceea ce am cucerit cu atâta greutate.

— Dar nu riști nimic. Poziția ta e solidă acum.

Cindy clătină din cap.

— O poziție ca a mea nu e niciodată prea sigură. Mulți oameni mă privesc, poate că mă invidiază și îmi pândesc slăbiciunile. Joc pe muchie de cuțit. Un cuvânt aiurea, o bârfă sau un amănunt din trecutul meu și totul se poate întoarce împotriva mea. Istoria e plină de răsturnări de situații de acest gen...

Frank intră imediat în alertă.

— Ce adevăr ți-ar putea face rău? Spune-mi! Știi că vreau să te ajut.

O simți cum se crispează ușor.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Știi prea bine că toată lumea își pune aceeași întrebare despre tine. De unde ai atâta experiență în privința vieții și a oamenilor? Ce forță îți permite să duci la bun sfârșit tot ceea ce îți propui? Ce ambiție secretă încerci să-ți îndeplinești?

Cindy ridică din umeri prefăcându-se indiferentă.

— Cunoști foarte bine răspunsul. Să zicem că sunt dotată pentru acest gen de muncă. Și studiile mele m-au pregătit în direcția asta. De altfel, sunt sigură că mi-ai consultat dosarul.

— Te-ai descurcat singură? Fără nici un ajutor? Recunoaște că pare destul de ciudat.

De data asta Cindy se impacientă.

— Ți-am mai spus. Întâi am lucrat patru ani chelneriță ca să economisesc destui bani. Pe urmă, la douăzeci de ani, am putut în sfârșit să intru la universitate, așa cum îmi doream. Mi-am luat peste trei ani diploma. Asta-i tot. Pe urmă am început să lucrez cu senatorul.

Frank nu era deloc convins. Povestea părea, desigur, plauzibilă, dar rămânea excepțională. Fuseseră necesare niște

împrejurări deosebite, de natură s-o ajute pe Cindy să se ridice la un asemenea nivel de responsabilitate. Numărul studenților care ieșeau de pe poarta universității cu diploma de studii sociale și politice nu era deloc neglijabil. De ce tocmai Cindy urcase atât de rapid scara succesului? Mai ales cu un asemenea trecut...

— Și cine ți-a dat ideea să intri în politică? o întrebă el brusc.

Cindy se însufleți.

— Hazardul. Locuiam într-un orășel pe vremea aceea și primarul era un client fidel al barului în care lucram. Era chiar prietenul patronului. Când a aflat că vreau să continuu studiile, s-a arătat interesat de persoana mea. Era un bărbat între două vârste, cinstit și blând. Îmi vorbea despre munca lui, despre responsabilitățile lui, despre problemele lui cotidiene. Și m-am simțit imediat pasionată de spusele lui. Pentru mine asta era adevărata viață. Îmi dădeam seama că bărbații ca el dispuneau de o putere care le permitea să joace un rol în orașul lor, bun sau rău, după caz. Și îmi ziceam că, dacă aș putea într-o zi să fiu în locul lor, aș face tot ce ar trebui și mi-ar sta în putință ca să-i ajut pe cei care, ca și mine, erau la ananghie.

Cindy surâse înainte de a continua:

— Evident că pe atunci aveam o concepție mai degrabă naivă despre politică. Dar primarul era atât de bun, atât de accesibil! Ascultându-l, totul îmi părea cu putință. Închipuiește-ți chiar că într-o zi a invitat-o pe prietena mea Cin...

Se întrerupse brusc și, după o clipă de încurcătură, continuă repede:

— Cinnamone. Și... el mi-a împrumutat niște cărți. Mi-a scris și o scrisoare de recomandare către unul dintre prietenii lui care preda la universitate.

Scurta ezitare a lui Cindy nu-i scăpase lui Frank.

— Cine este prietena ta.... Cinnamone?

Cindy știa că acum nu mai putea da înapoi. Fiindcă făcuse o gafă, trebuia s-o țină una și bună.

— Era fata cea mai șic pe care am cunoscut-o vreodată. Puțin mai mare ca mine. Lucram împreună. Părinții ei muriseră și nu avea nici o rudă. Și s-a ocupat de mine ca de o soră. Mi-a dat toate economiile ei ca să pot merge la universitate. Fără ea nu știu dacă aș fi reușit.

Frank luă o expresie mirată.

— Dar... dacă ți-a dat toți banii ei, ea cum s-a descurcat?

— Oh... ea nu avea nevoie.

— S-a măritat?

Cindy ezită o clipă.

— Nu. A murit.

Vocea ei nu mai era acum decât un murmur.

— Îngrozitor... A fost călcată de un șofer beat, când se întorcea de la muncă într-o seară. Și cel mai rău e că se dusese în locul meu, fiindcă eram gripată și n-a vrut să mă lase să ies afară...

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— A murit la spital după două zile. A fost tot timpul conștientă și mi-a lăsat tot ce avea.

Cu coada ochiului, Frank o văzu plângând încet. O luă de braț.

— Controlează-te, draga mea. Ești privită.

Cindy își întoarse capul spre hublou și rămase nemișcată câteva momente. Apoi Frank o văzu destinzându-se încetul cu încetul. Când se întoarse în cele din urmă spre el, chipul ei căpătase o expresie severă.

— E vina ta. Mă scoți din fire cu toate întrebările tale! N-ai dreptul să știi totul despre mine numai fiindcă am petrecut o noapte împreună. Vezi-ți de treaba ta!

Ochii ei aruncau fulgere. „Bun, își spuse Frank, iat-o din nou pe picior de război... "

Îi mai rămânea acum să descopere cine era acea generoasă prietenă cu un nume atât de asemănător. Frank avea o idee în această privință.

Ultima piesă din puzzle urma să fie pusă la locul ei.

***

Când sosi la hotel, găsi un mesaj urgent.

„Sună ASAP imediat ce ajungi. Numărul secret."

Era numele codificat al lui Jonathan. Imposibil să se sustragă, chiar de la depărtare, de curiozitatea superiorului său... Așa că era mai bine să scape repede de această corvoadă. Urcă în cameră, își desfăcu cravata și, trântindu-se pe pat, formă numărul liniei directe.

Jonathan îi răspunse imediat cu o voce acră.

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Aș putea să-ți întorc întrebarea, replică Frank care se forța să rămână calm cu orice preț.

— Am aflat că te-ai dus să verifici pe calculatorul central datele strânse despre Cindy Cartier. De ce te amesteci? Știm și singuri cum să ne facem munca. Ocupă-te mai bine de treburile tale!

— E a doua oară când primesc astăzi sfatul ăsta. N-am verificat datele. M-am dus să văd dacă nu pot descoperi ceva nou.

— De ce? Ești pe o pistă?

— Nu. Dar eu caut, în timp ce tu stai în spatele biroului tău semnând borderouri.

Avu impresia că îl aude pe Jonathan scrâșnind din dinți înainte de a răspunde:

— Îți dă mâna să vorbești! În timp ce tu te plimbi, eu încasez șuturi în fund. Acolo, la nivel înalt, lumea e enervată și, de zece ori pe zi, primesc telefoane pentru a afla dacă ai noutăți. Ai tot interesul să te grăbești.

De data asta, Frank simți să se înfurie.

— Ți-am spus de o sută de ori că mă ocup de afacerea asta, și să știi că o fac! Nu vorbesc niciodată aiureli. Așa că lasă-mă în pace, ai priceput?

De la celălalt capăt al firului, șeful lui icni.

— De necrezut! Câtă grosolănie.

— Poate că sunt lipsit de politețe, dar nimeni nu mi-a reproșat până acum că nu sunt eficace... Așa că nu te mai ține scai de mine. O să-ți telefonez când o să am ceva noutăți. La revedere!

Și, fără să mai aștepte răspunsul lui Jonathan, trânti telefonul. Puțin îi păsa ce vor gândi despre el „la nivel înalt“ cum tot îl pisălogea Jonathan. Fiindcă, la urma urmei, era ultima lui misiune.

***

— Sunt gata în două minute.

În camera ei de la hotel, Cindy tocmai termina să se fardeze când Frank, după o bătaie discretă în ușă, intră în încăpere.

— Ți-ai terminat treburile?

Bărbatul oftă și se trânti într-un fotoliu.

— Depinde. E o muncă fără de sfârșit. Sunt mulțumit că scap în curând de ea.

Cindy se întoarse intrigată spre el.

— Cum așa?

— Da. E ultimul meu contract.

— Dar de ce?

— Fiindcă m-am săturat până peste cap.

Cindy mai dădu o dată cu pieptenele prin părul lung, lăsat liber pe spate, și îl întrebă din priviri prin oglindă.

— Și ce te-ai gândit să faci după aceea?

— Oh, nu m-am decis încă. Întâi să-mi fac concediul. De atâta timp nu m-am mai bucurat de el. Vii cu mine? Te iau.

— Știi prea bine că mi-e imposibil.

— Dar de ce?

— Doamne, Frank! Dar suntem în plin an electoral!

— Poate, dar asta nu te împiedică să ai un minimum de viață particulară.

— Te înșeli. Este întreaga mea viață în joc...

Stătea acum în fața lui cu un aer hotărât. Frank îi cuprinse mâinile și o trase spre el, făcând-o să se așeze pe genunchii lui.

— Ce faci cu viața ta? Ce faci cu noi?

Ea îi scăpă din mâini și se îndreptă spre fereastră, întorcându-i spatele.

— Nu știu ce vrei să spui cu asta. Suntem împreună în acest moment și asta-i tot. Cine poate vorbi despre viitor?

— Și dacă ți-aș vorbi eu? Sau o să vii cu mine. Acum, în seara asta...

— Nu mai pune întrebări stupide. Suntem amândoi destul de mari ca să știm ce este viața și ce exigențe ne impune. Mâine este o altă zi.

— Și de ce n-am fi împreună mâine?

De data asta, tânăra femeie se întoarse spre el ca să-i răspundă.

— Cred că ți-am mai explicat cât de mult țin la situația mea. M-a costat mult prea scump. Și nu vreau să recad în anonimat.

— Cine vorbește despre anonimat? Mă cunoști pe mine. Și știi prea bine că voi avea grijă de tine.

— Nimeni n-a avut niciodată grijă de mine.

Cindy era în defensivă și el preferă să n-o bruscheze.

— Atunci de ce vrei să mă părăsești? o întrebă el cu blândețe.

Cindy își întoarse capul pentru a-și ascunde privirea și răspunse cu o voce șovăitoare:

— Nu... nu. Nu vreau.

Frank se ridică.

— Atunci, gândește-te puțin la propunerea mea, Cindy. Îți propun un contract. Un contract de lungă durată.

Apoi Frank se îndreptă spre ușă.

— Dar nu te hotărî prea târziu. Fiindcă, într-una din zilele viitoare, m-aș putea sătura să tot aștept și atunci voi dispărea.

Și părăsi încăperea, lăsând-o pe Cindy cu gura căscată.

***

S-ar fi zis că era un adevărat furnicar.

Mai multe saloane ale hotelului fuseseră rezervate echipei care lucra pentru campania electorală a lui Don Metcalf. De la un capăt la altul al imenselor încăperi se auzea un vacarm de sonerii de telefon și de discuții. Așezată în spatele unui birou mare plin de hârtii, Cindy domnea peste toată această agitație. Ea dirija fiecare gest, fiecare detaliu, cu o precizie de ceasornic. În realitate, agitația nu era decât aparentă și fiecare funcționa conform unei strategii definite aproape la milimetru. Grație simțului ei de organizare și vigilenței permanente, Cindy menținea totul sub control. Mașina electorală se învârtea bine. Și era o bună dispoziție generală.

În acel moment, Frank pătrunse în încăpere. Avu imediat impresia că intră într-un stup. Ceva mai devreme inspectase sala de bal unde urma să se desfășoare recepția de primire, pregătită pentru senator și familia lui. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării și privirea experimentată a lui Frank scotocise peste tot. Acum era ora prânzului. O va putea oare convinge pe Cindy să-i acorde câteva momente?

Se îndreptă spre ea și o văzu tresărind, zărindu-i umbra proiectată pe hârtiile întinse în fața ei.

— Muncești prea mult, remarcă el. Ar trebui să faci o pauză. Mă duc să mănânc... Mă însoțești?

— Să mănânci?

Cindy păru surprinsă și aruncă o privire spre ceas.

— Ah, da... Așa e, s-a făcut deja ora prânzului. Dar n-am timp. Și, de altfel, nici nu-mi este foame.

— Ba da, precis ți-e foame. O să-ți dai seama de asta când o să ai în fața ta o friptură bună.

Cindy clătină din cap.

— Nu, nu pot să merg. Pe urmă n-o să mai am spor la treabă și mai am îngrozitor de mult de lucru.

În fața aerului decepționat al lui Frank, Cindy avu o bruscă inspirație.

— Dar, dacă vrei, merg să fac un tur prin parcul hotelului împreună cu tine. O să mănânc un sandviș când mă întorc. Puțin aer îmi va face bine.

— Ne-am înțeles. Vino...

Cindy mai dădu câteva ordine în timp ce traversa sala. Apoi Frank o ajută să se înfofolească în mantoul de blană. Afară era frig și pământul era acoperit de brumă. Se părea că primăvara nu voia să-și facă apariția pe aceste meleaguri.

Înconjurând hotelul luxos, unde senatorul urma să-și înceapă prima etapă a campaniei sale, un imens parc împădurit se întindea pe mai multe hectare. Printre arborii seculari fuseseră degajate alei largi. Peisajul era feeric. Crengile, albite de chiciură, scânteiau în aerul rece care pișca obrajii.

Merseră câtva timp cu un mers vioi. Cindy se oprea din când în când să admire peisajul. Obrajii i se înroșiseră, ochii îi străluceau de plăcere.

— Ce liniștit e totul aici, șopti ea încântată.

— De fapt reprezintă exact opusul vieții pe care o duci tu.

Cindy se opri o clipă și se sprijini de un arbore ca să urmărească veverițele care riscau să iasă din scorburile lor în căutarea vreunei ghinde rătăcite. La trecerea lor, zăpada cădea de pe ramuri, acoperindu-le blana cu o pudră fină, albă. Cindy le observa cu încântare manevrele, în timp ce reflecția lui Frank nu-i dădea pace.

— Ai dreptate. Câteodată mi se întâmplă să visez că renunț la acest mod de viață. Că evadez spre o regiune îndepărtată unde pot trăi în pace, scăpând de toată nebunia de aici.

El o studie cu atenție.

— Nu seamănă deloc cu ce mi-ai spus adineaori în cameră...

Privirile lor se încrucișară și Frank citi în ochii ei verzi o expresie fugară de tristețe.

— Știu... șopti ea. Probabil că mă consideri o fanatică a muncii, o ființă devorată de ambiție... Dar n-a fost întotdeauna așa. Când eram copil visam cu totul altceva...

— Ce anume?

Cindy făcu un gest vag cu mâna. Regreta deja că își deschisese din nou sufletul în fața lui.

— Să zicem o viață normală... O familie a mea, o casă plină de copii și animale... Dar asta aparține trecutului. M-am angajat pe o cale pe care n-o regret. Și acum e prea târziu ca să dau înapoi.

— Nu sunt de aceeași părere.

Se apropie de ea și o luă în brațe. Cât era de diferită de femeia puțin trufașă pe care o văzuse prima oară pe caseta

video. Acest abandon, această grație naturală aparțineau unei alte Cindy, unui alt univers în care nu erai obligat să trăiești fără încetare în stare de defensivă. Pe această femeie o iubea, așa cum nu mai iubise niciodată o alta. Pe această femeie o voia alături de el pentru tot restul vieții... Dar, mai înainte, trebuia s-o ajute să se elibereze de o viață care nu-i convenea, care nu i se potrivea, chiar dacă ea refuza să recunoască asta.

O sărută cu blândețe și, aproape instantaneu, simți trupul lui Cindy reacționând la sărutarea lui. Buzele lor se contopiră cu patimă, îndelung, în timp ce mâinile, în căutarea plăcerii și a dragostei, urmau curbele trupurilor, dorind cu aviditate o mângâiere mai intimă.

Cindy se degajă prima râzând, gâfâind. Răsuflările lor precipitate formau un abur ușor în jurul lor.

— Destul... îl imploră ea. Cel puțin, acum.

Prezența fizică a lui Frank îi aprindea simțurile, cum nu i se mai întâmplase niciodată. Era o senzație nouă, o experiență aproape îngrijorătoare. Atracția pe care o simțea față de el îi anihila sistemul de apărare. Ar fi dorit să se piardă în el, să-l aibă întotdeauna alături de ea, să-l mângâie, să se cuibărească în brațele lui. Dar ceva o mai reținea încă. Teama de necunoscut... Niciodată nu se dăruise atât de complet.

Se îndreptară spre hotel, mână în mână. Fără să se exteriorizeze în vreun fel, Frank era extrem de preocupat. De când își dăduse seama de întreaga dragoste pe care i-o purta lui Cindy, misiunea pe care o avea îi devenise din ce în ce mai odioasă. Dar știa că este necesară, nu numai din datorie ci și în interesul tinerei femei. Nu își puteau clădi viitorul pe un secret neîmpărtășit. Cum va reacționa ea când va afla că el

fusese însărcinat exact cu descoperirea acestui secret? N-o să-și închipuie că se apropiase de ea și o sedusese pentru ca s-o poată trage mai bine de limbă? Trebuia cu orice preț s-o împiedice să intre în legătură cu Jonathan. Când va veni momentul explicațiilor, nu va lăsa pe nimeni altcineva să-i dezvăluie adevărul. El va face asta, în nici un caz Jonathan. Poate că va reuși s-o facă să înțeleagă că și el fusese atras în cursă?

Înconjurându-i umerii cu brațul, o întrebă:

— Te-ai gândit la ce ți-am spus azi-dimineață? Vrei să pleci cu mine?

Ea îl privi gânditoare, incapabilă să alunge sentimentul de bine și siguranță pe care i-l inspira Frank.

— Aș vrea atât de mult să-ți pot spune „da", răspunse ea oftând.

— Și ce te împiedică să faci asta?

— Dar... știi prea bine. **Nu pot** s-o fac. Doresc din tot sufletul meu, așa cum n-am mai dorit niciodată ceva. Dar nu pot. Trebuie mai întâi să termin ceea ce am început cu Don. Când campania electorală se va sfârși, o să te urmez și până la capătul lumii dacă va trebui. Bineînțeles, dacă o să mă mai vrei și atunci.

Frank citi în ochii ei cât de mult o costa acest răspuns. Dar mai înțelese că ea nu va reveni niciodată asupra vorbelor sale.

Terminară în tăcere drumul care îi ducea înapoi la hotel...

Capitolul 8

Se făcuse târziu când Cindy ajunse în sfârșit în camera ei, moartă de oboseală. Cinase împreună cu membrii echipei de televiziune însărcinată să prezinte apropiata sosire a senatorului, și refuzase ca Frank să vină cu ea, temându-se să nu trădeze intimitatea lor prin vreun gest, prin vreo privire. Știa că ziariștii sunt totdeauna la pândă și că nimic nu scapă ochilor lor ageri și antrenați.

Își scoase pantofii și aruncă mantoul pe pat. Constată că becul telefonului de pe noptieră era aprins, semnalând că o aștepta un mesaj. Sună centralista și rămase înmărmurită. Mesajul era scurt: „Scumpa mea Ellen. Mi-ai lipsit foarte mult. Mama."

Cu o voce pe care încerca s-o controleze, ea se interesă:

— Ați văzut persoana care mi-a lăsat acest mesaj?

— Nu! Am lipsit câteva clipe și l-am găsit la întoarcere pe pupitrul meu. Cu numele dumneavoastră.

Cindy abia mai găsi forța să-i ureze noapte bună centralistei, înainte să închidă și să se trântească pe pat.

Mama ei? Nu crezuse niciodată că a murit. Era o minciună utilizată prin orfelinate pentru a explica dispariția unui părinte. Cindy își amintea vag de o femeie grasă care vorbea și râdea foarte tare. Își mai amintea și de o cameră sordidă plină de sticle goale, pe care era trimisă să le arunce la pubela de gunoi. Mai erau și niște bărbați, rareori aceiași, unii brutali cu ea, alții mai drăguți. Dar toți o trimiteau să se joace pe stradă, indiferent care ar fi fost timpul. Și ea nu avea dreptul să intre în casă înainte ca mama ei să iasă s-o strige. Cât de multe ore petrecuse astfel, așezată pe o treaptă a scării, când nu mai rămăsese nici un copil pe stradă!

Apoi, într-o zi, mama ei o îmbrăcase mai îngrijit ca de obicei și o dusese într-o casă mare cu un aspect sever, spunându-i că ea pleacă într-o călătorie și că trebuie să-i aștepte întoarcerea în această pensiune.

Dar nu mai revenise niciodată și nici nu-i dăduse vreo veste... până în seara asta.

Cindy începu să reflecteze plimbându-se prin cameră. Cum de îi dăduse mama ei de urmă? Doar se scurseseră atâția ani de atunci! Și ea străbătuse atâta drum, mergând numai înainte, fără să mai arunce nici o privire înapoi. Brusc își aminti de fotografia ei care apăruse chiar în acea zi în ziarele din oraș. Fusese luată la coborârea din avion. Părul îi era pieptănat cu simplitate și nu era fardată. Frank spusese că îi place cum arăta așa, dar asta îi dădea o expresie naturală, tinerească, cu care nu era obișnuită. Fără îndoială că pe acel chip se puteau regăsi trăsăturile fetiței abandonate în urmă cu douăzeci de ani.

Telefonul sună.

Cindy se apropie, dar nu avu puterea să ridice receptorul. Dacă era mama ei, trebuia mai întâi s-o înfrunte, s-o respingă. Nu exista pentru ea un loc în viața fiicei sale, o viață din care ea alesese să fie absentă. Cindy nu-i datora nimic.

Soneria sună din nou.

Ghemuită pe pat, Cindy își băgă capul sub pernă ca să n-o mai audă. Tremura din tot corpul. Copilăria ei sordidă, anii lungi de luptă în care afecțiunea, tandrețea îi lipsiseră atât de mult, toate aceste amintiri reveneau brusc, copleșind-o. În același timp, încerca să găsească un plan ca să se protejeze. Fiindcă instinctul ei o avertiza că în spatele mesajului mamei sale exista o amenințare. Era o femeie lacomă și superficială. Probabil că voia să profite de pe urma situației ei.

— Cindy! Cindy! Deschide-mi!

Cineva bătea la ușă. Era Frank.

Se ridică, clătinându-se pe picioare, și se duse la masa de toaletă pentru a încerca să-și ascundă urmele emoției.

— Vin acum!

Își perie repede părul, apoi descuie ușa. Frank se repezi la ea.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu răspunzi la telefon? Eram îngrijorat.

O studie mai de aproape și îi remarcă fața răvășită, mâinile tremurânde.

— Ți s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, nimic... Doar un telefon neplăcut.

Frank se apropie și o luă în brațe cu tandrețe.

— Povestește-mi! O să mă ocup eu de individul ăsta. La urma urmei, asta e munca mea.

— Nu, mai bine să lăsăm baltă toată povestea asta...

Fiindcă el insista, Cindy îl respinse. Frank îi cuprinse capul în mâini, plin de blândețe, și privi ochii care se fereau de el.

— Îmi ascunzi ceva. De ce n-ai încredere în mine?

Cindy ezită o clipă. Ar fi fost atât de bine să-i poată spune, să împartă cu el această grea povară a trecutului.

— Cine ți-a dat telefon? Spune-mi.

Dar Cindy scuturâ din cap. Trebuia să se bată singură, așa cum făcuse întotdeauna.

— Un inoportun.

Frank o privi îndelung. Părea atât de copleșită, încât i se făcu milă de ea. Dar nu voia s-o bruscheze. Se mulțumi să-și deschidă brațele.

— Fiindcă nu te pot ajuta, vino cel puțin să cauți adăpost în brațele mele.

Ea se ghemui la pieptul lui sprijinindu-și capul de umărul lui puternic, în timp ce Frank îi mângâia cu blândețe părul. Buzele li se întâlniră. Fiindcă trupurile lor începuseră să se încingă, Frank își ridică puțin capul și rosti:

— Dacă nu dorești să rămân cu tine în noaptea asta, dă-mă afară, fiindcă, în caz contrar, numai răspund de nimic!

Cindy râse și îl împinse încetișor.

— Atât de mult aș dori să rămâi lângă mine. Dar e târziu și eu mă scol cu noaptea-n cap.

Când ușa se închise în urma lui, nu se putu împiedica să-i regrete plecarea.

***

După ședința ei obișnuită de yoga, Cindy făcu un duș în timp ce se gândea la telefonul pe care îl primise cu câteva minute înainte de la Don. I se păruse că are o voce bizară. Vorbele lui fuseseră ciudat de laconice. Cele câteva zile de odihnă atât de dorite nu-i aduseseră destinderea pe care contase? Știa că Linda se simte extrem de obosită de aceste continue deplasări. Chiar Don se enerva câteodată că nu mai are o viață particulară, iar gemenii suportau destul de greu protecția cu care erau înconjurați în permanență. Dar acesta era prețul celebrității.

Dacă sondajele spuneau adevărul, Don urma să fie ales în New Hampshire și avea toate șansele să devină viitorul președinte al Statelor Unite. Casa Albă era foarte aproape.

În acest moment precis, Cindy își reaminti de mesajul din ajun. Reapariția mamei sale putea nu numai să-i mineze propria carieră, dar să fie de rău augur și pentru candidatura lui Don. Ziariștii erau foarte abili să scoată la iveală cele mai mici slăbiciuni și Don nu avea numai prieteni chiar în sânul partidului său, un alt candidat îl urma foarte îndeaproape în sondaje. Un bărbat energic, decis și competent. Până în prezent, Don îl devansase din cauza farmecului său mediatic, a onestității sale când evoca America primilor pionieri puritani. Totul era transparent în el și în jurul lui. O singură umbră i-ar fi putut fi nefastă. I s-ar fi reproșat că acordase încrederea sa unei femei care îl mințise.

Telefonul sună. Era Frank.

— Ești gata pentru micul dejun?

— În zece minute. Ne întâlnim în sala de mese.

— Ne-am înțeles. Ai dormit bine?

— Mai bine decât aș fi crezut. Pe curând!

Noaptea nu fusese deranjată de un alt telefon, dar amintirile trecutului îi tulburaseră somnul. Se gândi din nou la problemele ei. Nimeni nu trebuia s-o bănuiască. Nimeni? Chiar aseară, fusese gata să-i facă niște confidențe lui Frank, deloc potrivite cu elementele care figurau în dosarul ei. Un bărbat atât de experimentat ca el remarcase în mod sigur asta. Atunci, de ce nu spusese nimic?

Dar timpul trecea și avea o mie de lucruri de rezolvat, probleme cărora trebuia să le acorde prioritate.

Luă peria și începu să-și perie părul.

***

Frank căzuse și el pe gânduri. Intuiția și experiența lui îl avertizau că Cindy îl mințise aseară în privința apelului telefonic pe care-l primise. Un simplu inoportun n-ar fi tulburat-o în așa hal. Trebuia să existe un raport între acel telefon și trecutul pe care-l ascundea atât de bine. Era acum convins că uzurpase identitatea acelei Cindy Cartier care murise într-un accident. Ghicea vag motivele pentru care ea acționase astfel, când se gândea la anii întunecați ai copilăriei despre care îi pomenise.

Părinții adevăratei Cindy Cartier muriseră când ea era foarte tânără. Aici nu încăpea nici o îndoială. Dar ce se întâmplase cu ceilalți? Cu cei care îi dăduseră naștere celei ce se dădea drept Cindy Cartier? Cine era mama ei?... Fiindcă îi mărturisise că nu își cunoscuse niciodată tatăl.

Luă receptorul și formă numărul prietenului care lucra la fișierul central al serviciilor speciale. Îi dădu câteva scurte indicații apoi adăugă:

— De data asta, aranjează lucrurile în așa fel încât să nu mai afle Jonathan...

Aruncând o privire spre ceas, își dădu seama că cele zece minute trecuseră de mult. Probabil că Cindy îl aștepta deja, fiindcă era întotdeauna punctuală.

***

Următoarele două zile trecură cu iuțeala fulgerului. Cindy nu avea nici o clipă liberă pentru ea, fiind copleșită de muncă. Mama ei nu-i mai dăduse nici un semn de viață și încerca s-o uite, cufundându-se în muncă. Frank îi era tot timpul alături, ajutând-o în multiplele ei sarcini.

În ultima zi, spre orele cinci ale după-amiezii, Cindy constată că totul era gata. Don urma să sosească a doua zi, dis-de-dimineață, și nu mai avea nimic de făcut în vederea primirii lui. Oftă și aruncă o privire împrejurul ei. Membrii echipei erau deja epuizați.

— Ei bine, cred că am prevăzut totul, spuse ea. Ați lucrat bine și cu toții avem acum nevoie de puțină odihnă înainte de bătălia finală. Vă puteți retrage.

Sala se goli într-o clipă.

Cindy stinse lumina și ieși pe holul hotelului.

Confortabil instalat într-un fotoliu, Frank o aștepta. Se ridică imediat și se apropie de ea.

— Vino! Ți-am pregătit o mică surpriză.

— Oh, nu, Frank! Nu în seara asta! Sunt frântă de oboseală.

— Nu-ți face griji. Ai nevoie de puțină destindere. Pe urmă o să te bag în pat și o să te acopăr ca pe o fetiță.

Prea obosită ca să-i reziste, ea îl urmă cu docilitate. Frank o instală în mașină și puse mâna pe volan. Rulară în tăcere și trecură în curând de cartierele mărginașe ale orașului. Cu colinele ei împădurite și fermele care se zăreau ici și colo, regiunea era încântătoare. Te simțeai deja departe de marele oraș al cărui halou luminos rămăsese în spatele lor, desenându-se în noapte. Frank parcă mașina și o luă de braț pe Cindy. Se îndreptară spre o casă frumoasă, ale cărei lumini primitoare străluceau la câțiva pași de ei. Era un han rustic și liniștit. Cindy nu-și putu reține o exclamație de surpriză intrând în vestibul. Niște mobile vechi erau puse în valoare de lumina discretă. Etajerele erau pline de vase vechi din faianță englezească și din cositor. Covoarele acopereau parchetul din lemn de pin. Te-ai fi crezut într-o casă particulară.

După ce își scoaseră mantourile și le dădură unei doamne distinse care se dovedi a fi chiar proprietara, se lăsară conduși de aceasta de-a lungul unui culoar împodobit cu gravuri reprezentând scene de vânătoare. Apoi gazda lor deschise o ușă și se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre într-o cămăruță călduroasă. Masa era pusă pentru două persoane, în fața unui șemineu plin de buturugi aprinse.

— Vă aduc imediat și meniul.

Cindy scoase un oftat de mulțumire, în timp ce se instala în fața focului. Avea impresia să se găsește la ea acasă. Îl privi pe Frank care îi zâmbea. Ar fi oare posibilă o asemenea viață... împreună?

O casă a lor, liniștea și intimitatea împărtășită?

Cindy începu să viseze, în timp ce își întindea mâinile spre flăcările jucăușe. Să fugă departe de tumultul orașului, departe de scena publică, de permanenta competiție, să se cufunde în anonimatul unei vieți simple și fericite...

Se auzi o bătaie discretă în ușă. Era chelnerul. Frank ținu să aleagă singur vinul și meniul.

— Ai încredere în mine, îi spuse el, o să ai parte de o cină fină și ușoară. Trebuie să te odihnești bine la noapte.

Ce bine era să se lase astfel condusă, gândi Cindy. Altcineva hotăra în locul ei, încercând s-o facă să se simtă bine și să-i facă plăcere. O senzație atât de nouă pentru ea!

Cina fu exact așa cum i-o promisese Frank. O salată ușoară de homari, urmată de cotlete de miel cu garnitură de ciuperci. Apoi un sufleu delicios. Totul stropit cu un Riesling ușor, făcut din struguri copți pe malurile Mosellei.

Cindy se simțea destinsă și fericită. Frank o luă de mâini și se aplecă spre ea.

— De ce nu ai încredere în mine până la capăt? o imploră el. De ce refuzi să-mi vorbești despre apelul acela telefonic care te-a tulburat atât de mult în acea seară? Poate că e vorba de o amenințare la adresa senatorului sau a familiei sale.

— Nu, nu, îl întrerupse repede Cindy, ea nu îi vrea pe ei, ci pe mine.

Frank remarcă imediat folosirea femininului.

— Ea? Cine e ea? Cineva din trecutul tău?

Cindy își cufundă privirea într-a lui. Se simțea în siguranță datorită prezenței pline de căldură a lui Frank. Trebuia să-i accepe ajutorul.

— Ne-am înțeles, spuse ea, o să-ți povestesc totul, dar nu în seara asta. Sunt prea obosită și am o zi foarte grea mâine. Dă-mi răgaz o zi sau două.

Frank o privi. Deci, ea cedase în cele din urmă! Cu cât mai repede cu atât mai bine. Simțea că nu are dreptul să asculte povestea lui Cindy înainte să-i dezvăluie împrejurările care îl aduseseră în preajma ei. Trebuia s-o facă să înțeleagă că acum era vorba de dragoste și nu de o îndatorire profesională. Indiferent care ar fi secretul ei, el va ști s-o protejeze.

— Acum, hai să ne întoarcem la hotel, îi spuse ea. Trebuie să mă odihnesc.

Frank își amână pentru a doua zi confidențele.

***

O însoți pe Cindy până la ușa camerei ei și o părăsi după un scurt sărut pe buze și pe ochii obosiți. Intră în camera lui exact când începu să sune telefonul. Ridică imediat receptorul.

— Unde naiba ai fost? tună Jonathan. Te caut de o oră.

Frank nu se simțea deloc dispus să asculte reproșurile superiorului său.

— Te crezi dădaca mea? Viața mea personală nu te privește.

— Viața ta particulară? Hai să vorbim despre ea, doar îți cunosc reputația, bombăni Jonathan.

— Lasă-mă în pace și du-te să-ți îngrijești ulcerul. Când o să am ceva serios, o să ai un raport, ca de obicei.

— Climatul te face să fii atât de prost dispus? De data asta te iert, fiindcă și eu mor de frig aici.

Frank tresări.

— Unde ești?

— Foarte aproape, dragul meu. Acum două ore am debarcat din avionul de Washington. Cum tu nu reușești să obții nici un rezultat și timpul ne presează, preiau eu afacerea. Vino imediat la hotelul meu.

Frank abia avu puterea să-și noteze adresa. Vestea asta îl făcuse praf. Jonathan aici? O să-i dezvăluie lui Cindy rolul pe care i-l încredințase? Trebuia neapărat să-i spună el asta, pentru ca ea să nu-i pună dragostea la îndoială. Trebuia să-i explice...

Fu tentat să se ducă imediat să bată la ușa ei, dar se răzgândi în ultimul moment. Cindy avea nevoie de odihnă. Mâine va vorbi cu ea la prima oră. Până atunci, cel mai important lucru era să-l neutralizeze pe Jonathan.

Așa că plecă imediat să-l întâlnească pe acesta la adresa indicată...

Capitolul 9

— De data asta ai venit repede, remarcă Jonathan când Frank pătrunse în încăpere.

— Păstrează-ți pentru tine remarcile. Sunt prea prost dispus ca să le suport.

Jonathan se duse să aducă un scaun și să se așeze în fața agentului său. Timp de câteva clipe îl examină în tăcere.

— Deci, sfârși el prin a zice, te-a dus și pe tine. N-aș fi crezut niciodată. E într-adevăr o tipă tare.

Frank îi aruncă o privire furioasă.

— Te înșeli pe toată linia, ceea ce nu mă miră de altfel deloc. În momentul de față sunt convins că e nevinovată. De acord cu un singur lucru: nu se numește Cindy Cartier. Este numele uneia dintre prietenele ei, care a murit de mai mulți ani. Din acest motiv este atât de discretă asupra trecutului ei și e întotdeauna în gardă. De ce această falsă identitate? Nu știu încă, dar este o problemă care n-o privește decât pe ea. Așa că poți s-o lași baltă.

Jonathan îl ascultase cu foarte mult calm.

— Bineînțeles că n-ai nici o dovadă în acest sens, observă el. Flerul tău te face să vorbești astfel. Și vrei să le cer superiorilor mei să te creadă pe cuvânt? Îți imaginezi că o să ascunzi asta. De aceea mă aflu aici. Pe mine nu mă va duce ea de nas, poți fi convins.

Frank se simțea din ce în ce mai furios, mai ales că, din nefericire, Jonathan nu greșea prea mult. Iar el știa prea multă meserie ca să se aștepte să fie crezut pe cuvânt.

— Atunci, pune-te pe treabă și folosește mijloacele tale murdare, explodă el. Iar eu îmi dau chiar acum demisia și nu vreau să mai aud niciodată vorbindu-se despre tine!

Părăsi camera trântind ușa în urma lui, ușurat de această răbufnire. Totuși, ce era mai greu rămăsese de făcut: s-o anunțe pe Cindy. Pe urmă, când își vor spune unul altuia tot adevărul, va prelua conducerea operațiunilor. Dacă Cindy avea dușmani, cu el vor avea de-a face...

Prea enervat ca să se întoarcă imediat în camera lui, se hotărî să meargă puțin pe jos ca să-și pună ordine în gânduri și să se gândească cum va prezenta mâine dimineață lucrurile în fața lui Cindy.

***

Cindy făcuse un duș ca să mai alunge din oboseala adunată în decursul întregii zile. Nu-și putea lua gândul de la seara plăcută pe care o petrecuse împreună cu Frank, de la tandrețea cu care o înconjura clipă cu clipă... În curând îi va vorbi la rândul ei, povestindu-i tot ce avea pe suflet, și greaua povară pe care o purtase întotdeauna singură îi va părea mai ușoară.

Se pregătea să îmbrace cămașa de noapte pusă pe pernă, când sună telefonul.

— Ellen, draga mea, nu închide, trebuie să-ți vorbesc.

Cuprinsă de un tremur pe care nu și-l putea stăpâni, Cindy privea receptorul pe care-l strângea în mână. Vocea de la celălalt capăt al firului era destul de puternică pentru a se face auzită de la distanță. Și o recunoștea perfect.

— Haide, Ellen, micuța mea, să știi că mi-ai lipsit. Sper că ești bucuroasă că ai în sfârșit vești de la mine.

Era o voce cu accent vulgar care se prefăcea a fi blândă pentru a nu fi de fapt decât mai insidioasă. Cindy apropie receptorul de ureche și spuse scurt.

— Ce vrei?

— Dar nu vreau nimic, comoara mea, doar să vorbesc cu tine despre frumoasele clipe petrecute împreună!

— Aha, te referi la „frumoasele clipe“ când m-ai părăsit?

— Oh, știi cum e, nu faci întotdeauna ceea ce vrei. Am avut și eu problemele mele. Dar crede-mă că m-am gândit de multe ori la tine!

Cindy se așează pe pat și îi vorbi pe un ton ferm.

— Nu am nimic de spus unei mame care și-a abandonat copilul și nu mai vreau să aud vorbindu-se despre tine.

— Nu închide, frumoasa mea. **Eu** am să-ți spun ceva.

Urmă o clipă de tăcere și vocea continuă pe un ton enigmatic din care răzbătea o amenințare surdă.

— A trecut ceva timp de când ne-am despărțit. Te-ai descurcat bine, nu-i așa? În fond pot să fiu mândră de tine. Așa e normal pentru o mamă. Aș vrea să profit puțin de pe urma ta.

— Mi-am clădit singură viața, fără tine. Tu n-ai loc în ea.

— Te înșeli, frumoasa mea. Sunt totuși mama ta și mi-ar plăcea ca toată lumea să afle. Succesele tale s-ar răsfrânge puțin și asupra mea și chiar am nevoie de asta. Trebuie să vorbim despre toate aceste lucruri.

Cindy reflectă cu rapiditate. Amenințarea era serioasă și era mai bine să-i facă față. Așa că se decise.

— De acord. Unde și când?

De la celălalt capăt al firului se făcu auzit un râs neplăcut.

— Întotdeauna ai fost o fată foarte inteligentă, Ellen. Să zicem imediat. E posibil?

Era mai bine să scape de problema asta înainte de sosirea familiei Metcalf, gândi Cindy.

— Bine, dar nu sunt sigură că te voi putea recunoaște.

— Nu-ți face probleme din cauza asta. O să te recunosc eu. Cunoști parcul aflat la intrarea în oraș?

— Dar e precis închis la ora asta.

— Exact. Dar în fața lui se află un scuar care rămâne deschis toată noaptea. Te aștept acolo. Vino imediat. Și singură. N-are rost să vii cu iubitul tău...

Cindy se îmbrăcă rapid, alegând niște haine călduroase. Noaptea era rece și fără lună. Ultima remarcă a mamei sale o scosese din fire. Deci cele mai mici fapte și gesturi ale ei erau spionate. Era adevărat că viața ei se desfășura la lumina zilei și a reflectoarelor. Ezită să bată la ușa lui Frank. Nu-i vorbise încă despre mama ei, nici despre motivele care o împinseseră „să îmbătrânească“ într-o clipă cu trei ani. Devenind majoră, nu mai trebuia să dea nimănui socoteală și orfelinatul înceta s-o urmărească... Și pe urmă, îi fusese imposibil să mai dea înapoi. Diploma pe care o luase la universitate era pe numele alteia și nici nu putea fi vorba să se lipsească de avantajele pe care le putea avea după o muncă atât de dură. Și așa se înfundase din ce în ce mai mult în minciună. Își crease o nouă personalitate sub numele de Cindy Cartier, numele pe care prietena ei o autorizase să-l poarte înainte de a muri. Și se obișnuise în cele

din urmă cu el. Dar ce ar zice ziariștii descoperind această înșelătorie? Exact în momentul când campania electorală mergea atât de bine, vor bănui că ascunde cine știe ce secret rușinos... Trebuia cu orice preț să evite asta și să acționeze singură.

***

Coborî în parcare și se urcă în mașina pe care o închiriase la sosirea ei. Regăsi fără greutate drumul spre parc. Parcul era tăcut și întunecos, dar la intrarea lui se afla într-adevăr un scuar. Acesta, format din alei largi, mărginite de un gard viu des, era slab luminat. Ceața foarte deasă făcea și mai ireală lumina felinarelor. Cindy intră cu mașina pe aleea centrală.

Nu-i trebui mult timp ca să descopere o siluetă care-i ieșea în întâmpinare. Adunându-și tot curajul, parcă și se dădu jos din mașină. Un calm ciudat puse stăpânire pe ea. La urma urmei, cine era femeia asta? O ființă în derivă, căutând fără îndoială să profite de ea.

— Ellen, scumpa mea, cât de mult ai crescut!

Vocea era răgușită. Cindy își aminti de strigătele care-i însoțiseră copilăria. Dar de atunci se scurseseră mai mult de douăzeci de ani. Femeia care stătea acum în fața ei avea o figură ridată sub un machiaj strident. Privirea ei era plină de viclenie.

Cindy se miră că nu simte nimic pentru ea. Nici ură, nici ranchiună.

— Ce vrei de la mine? spuse ea repezit. Să terminăm o dată pentru totdeauna, vrei?

— Oh, draga mea, nu fi atât de grăbită. Nu te-am văzut de atât de mult timp. Lasă-mă să te privesc.

— Încetează să mai joci teatru. M-ai abandonat și ți-ai pierdut deci orice drept asupra mea. Nu îți datorez nimic.

Și era adevărat, își tot spunea Cindy. Ce datorie să aibă față de o femeie care-i dăduse viață din întâmplare, iar apoi nu-i mai păsase de ea nici cât negru sub unghie? Nu-i era deloc milă de această epavă care, după cum se vedea, suferise și ea foarte mult.

— Doar n-o s-o lași pe mama ta la nevoie?

Bineînțeles că voia bani. Cindy remarcase veșmintele ei ponosite și se gândi la ce ar putea să-i dea. Dar trebuia să cedeze oare? Nu era o cursă din care nu va mai putea apoi să scape?

Mama ei o privea cu un aer șiret. Luând tăcerea lui Cindy drept un refuz, ea preciză:

— Oricum, scumpa mea, nu ai de ales. Am aflat o mulțime de lucruri despre tine, despre senatorul tău, despre prietenul tău Frank. Dacă nu-mi dai bani, toți ziariștii vor afla mâine că tu nu ești Cindy Cartier și vor afla și cine sunt eu. O să le vorbesc despre scumpa mea fetiță care refuză s-o ajute pe mama ei aflată la mare nevoie. Crede-mă că vor fi foarte interesați.

Amenințarea risipi ezitările lui Cindy. Nu trebuia să se lase prinsă în ciclul infernal al șantajului.

— N-o să obții nimic de la mine, spuse ea cu o voce tăioasă. Când eram copil m-ai lăsat să mă descurc singură. Fă și tu la fel acum. Și dacă vrei să povestești viața mea ziariștilor, mai gândește-te. Fiindcă și eu am să le spun o groază de lucruri despre tine. O să le povestesc zilele și nopțile în care mă lăsai în stradă pentru a-ți primi amanții. O să le povestesc despre orfelinatul unde m-ai dus, mințindu-mă că e doar pentru un

timp, dar de unde nu ai mai venit niciodată să mă iei. Fii foarte atentă la ce-ți spun! Toată povestea s-ar putea întoarce împotriva ta. E tot ce am de zis.

Fără să mai pronunțe nici un cuvânt în plus, se îndreptă spre mașină, demară și o luă înapoi spre hotel. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Lacrimi de furie sau doar de durere. Nu știa. Dar i-ar fi plăcut atât de mult ca Frank să fie alături de ea și s-o încurajeze.

Ajunsă la hotel, lăsă în grija portarului parcarea mașinii și se îndreptă spre ascensoare.

— Domnișoara Cartier?

Îl privi pe bărbatul mic de statură care o strigase. Un necunoscut. Făcu un gest cu mâna, continuându-și drumul.

— Da, eu sunt. Ce doriți? E târziu și sunt obosită.

— Iertați-mă că insist. Aș putea să vă vorbesc câteva clipe?

— Cine sunteți? Nu vă cunoasc.

Jonathan scoase o carte de vizită din buzunar și i-o întinse. Cindy o examină în tăcere.

„Jonathan Strong“

Și brusc își aminti.

— Frank lucrează pentru dumneavoastră, nu-i așa?

— Deci v-a vorbit despre mine?

Surpriza lui nu era prefăcută. Bărbatul îi displăcea lui Cindy, dar nu voia să facă nimic ce i-ar putea dăuna lui Frank.

— Mi-a spus doar că lucrează pentru dumneavoastră, preciză ea sec.

— Vreți să mă însoțiți câteva clipe până la bar? Nu mai e nimeni acolo la ora asta. Vom putea sta de vorbă liniștiți.

— N-am nimic să vă spun.

— Vă înșelați.

Cindy descoperi o amenințare în tonul lui, dar înainte să fi putut reacționa în vreun fel, Jonathan o luase de braț și o conducea cu blândețe spre barul încă luminat dar pustiu.

— V-aș putea oferi ceva?

— Nu! Să terminăm cât mai repede. Vreau să ajung în camera mea.

Jonathan se instală confortabil în fața ei.

— Nimic mai ușor, domnișoară. Este suficient să-mi spuneți cine sunteți.

Cindy îl privi uluită.

— Ce vreți să spuneți?

— Oh, nu mai faceți figura asta inocentă. Știm perfect amândoi că adevărata Cindy Cartier este moartă. Și Frank e convins de asta. Dar nimeni n-a reușit să vă descopere identitatea. Nici măcar el, deși e cel mai bun dintre oamenii noștri.

Cindy auzea cuvintele, fără a reuși să le înțeleagă cu adevărat sensul. Frank, însărcinat să-i descopere identitatea? Deci nu fusese pentru el decât obiectul unei misiuni? Atitudinea lui față de ea nu fusese deci dictată decât de necesitatea de a-i smulge niște confidențe. Privirile lui, tandrețea lui... Nimic nu era adevărat. Îi câștigase încrederea ca s-o tragă mai bine de limbă!

Cindy avu într-adevăr impresia că i se rupe inima de durere. Îndelungata obișnuință pe care o avea de a se controla îi dădu puterea de a se ridica.

— Găsiți-o dumneavoastră personal. Faceți-vă munca de spion, dar nu contați pe mine să vă ajut. Și fiți liniștit. Știți unde sunt de găsit și vă asigur că nu am de gând să fug.

***

Clătinându-se sub lovitura acestor emoții repetate, ea parcurse aproape fugind culoarul care ducea spre camera ei. Ajungând în fața ușii, se ciocni de Frank care o aștepta.

— Oh, nu! Întâi mama mea, apoi șeful tău, și acum tu! Pleacă! Nu mai pot să te văd în fața ochilor!

Frank îi luă cheia din mână, deschise ușa și intră în cameră în urma ei.

— L-ai văzut pe Jonathan? Ce ți-a spus?

— Adevărul despre tine! Că ești un mincinos și un trădător!

— Nu te-am mințit. Când te luam în brațe eram sincer. Nu se poate să nu fi simțit asta.

— Și totuși este o minciună sfruntată. Un bărbat poate să dorească doar. În timp ce eu...

Vocea lui Cindy începu să tremure și Frank făcu un pas spre ea.

— Și eu care am crezut în tine!

Frank vru s-o ia în brațe, dar Cindy îl respinse cu violență.

— Nu mă atinge și ieși imediat din camera mea!

Inima lui Frank se strânse descoperind pe chipul lui Cindy atâta suferință și durere.

— Am avut o misiune de îndeplinit, spuse el calm, și mi-am îndeplinit-o. Dar nu am crezut nici o clipă că tu ai putea lucra în slujba unei puteri străine. Imediat ce te-am cunoscut, am știut că secretul tău îți aparține numai ție. Am vrut să te ajut dar tu m-ai refuzat. N-ai avut încredere în mine.

Cindy încetă să se mai plimbe prin cameră de colo până colo și se opri în fața lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar nu ești atât de naivă! Ar trebui să-ți închipui că influența ta asupra lui Metcalf suscită curiozitatea în cele mai

înalte cercuri. Mai ales când ești bănuită că nu ești cea care pretinzi a fi! E normal să se întrebe despre cineva care, mâine, va putea influența deciziile importante în această țară. Toată lumea își dă seama că Metcalf îți urmează cu sfințenie sfaturile. Și va face la fel și dacă ajunge la Casa Albă. O manipulare nu poate fi exclusă. Poate chiar fără voia ta. Am primit sarcina să lămuresc lucrurile. În interesul țării.

Cindy îl asculta cu atenție. Cum de își putuse imagina că informațiile „subțiri" conținute de dosarul lui Cindy Cartier vor satisface curiozitatea legitimă a celor care vegheau asupra securității țării? Dar cum ar fi putut ea să ghicească, de la început, succesul pe care îl va avea senatorul Metcalf, succes care îl dusese atât de aproape de Casa Albă? Își reproșă că nu studiase toate aceste aspecte ale problemei.

Frank se apropie de ea.

— Am nevoie de tine, Cindy, indiferent cine ai fi tu. Te vreau alături de mine pentru totdeauna și vreau să te ajut. Acum sunt liber s-o fac, fiindcă i-am prezentat demisia mea lui Jonathan.

Apoi adăugă:

— Dacă mi-ai fi cerut-o, te-aș fi însoțit la întâlnirea cu mama ta.

— Am fost cât pe-aci s-o fac.

Dar își reveni imediat.

— M-ai mințit. N-o să mai pot avea niciodată încredere în tine. Pleacă!

În timp se se îndepărta de el, Frank văzu cum lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji. Suferea alături de ea dar înțelegea că Cindy are nevoie de un răgaz. Poate că timpul va aranja lucrurile. Deschise ușa încetișor pentru a se duce în camera lui. În momentul în care trecea pragul, o voce întretăiată de plâns îi parveni din patul pe care se trântise Cindy.

— Mă numesc Ellen Smith...

Capitolul 10

Cindy aruncă o privire în oglindă înainte de a pleca spre aeroport unde trebuia să întâmpine familia Metcalf. Purta un mantou gri-bleu cu guler înalt și cu manșetele de velur de culoare mai închisă, o beretă mare confecționată din același material și niște cizmulițe elegante din piele.

Făcuse tot posibilul ca să șteargă urmele unei nopți albe. După plecarea lui Frank toate evenimentele recente care-i dăduseră viața peste cap o obsedaseră ore întregi. Toate proiectele ei, anii de eforturi neîncetate, totul se spulberase lăsând-o singură și distrusă. Totuși, chiar în momentul în care îl pierduse, înțelesese că îl mai iubește încă pe Frank. Și că nu va înceta niciodată să-l iubească...

Consultându-și ceasul, își dădu seama că era timpul să plece. Era așpteptată jos. Și trebuia să supravegheze totul. Ca întotdeauna de altfel.

După câteva momente rula în direcția aeroportului, în limuzina destinată familiei Metcalf...

***

La sosire, constată cu satisfacție că un grup restrâns de ziariști era deja acolo, la fel ca și mai multe canale de televiziune. Don va avea primirea potrivită.

Totul se desfășură cum nu se poate mai bine. Avionul sosi la timp. Membrii familiei Metcalf se purtară cu bunăvoință la pretențiile fotografilor și reporterilor, în salonul rezervat personalităților. Mai mulți dintre prietenii politici îl însoțeau. Numai Cindy observă că Don avea un aer preocupat și că zâmbetul Lindei, de obicei firesc, părea puțin forțat. Lăsându-și la o parte propriile griji, Cindy se simți din nou gata să lupte până la capăt pentru a asigura succesul campaniei. Când ea nu era decât o tânără diplomată în științe politice, și fără recomandări, Don îi dăduse o șansă. Trebuia acum să-l ajute la rândul ei.

În mașina care-i ducea spre hotelul unde Cindy le rezervase un apartament, nu schimbară decât niște vorbe banale. Familia Metcalf se declară satisfăcută de condiții, apoi, când rămaseră în sfârșit singuri, Don îl prinse de umăr pe unul dintre gemeni care se pregătea să-și urmeze fratele în salon.

— Ia spuneți, băieți, dacă v-ați duce jos să luați un mic dejun la restaurant? Cred că deși ați mâncat în avion, nu prea e de ajuns, după câte vă cunosc eu.

Gemenii nu se lăsară rugați și dispărură pe ușă, dându-și ghionturi.

Manevra nu-i scăpase lui Cindy care, imediat în gardă, îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să-ți vorbim.

Linda se așezase pe canapea alături de Cindy, și Don își împinse un fotoliu în fața lor.

— Uite, începu el șovăind, Linda și cu mine ne-am gândit în ultimele zile... și... în fine...

Se decise brusc:

— Îmi retrag candidatura. Știi ce m-a împins să mă înscriu în cursa electorală. Credeam că e de datoria mea, că devenind președinte voi putea reînvia valorile morale, principiile la care țin și conform cărora îmi trăiesc viața... Dar Linda și cu mine nu ne închipuiam că întreaga noastră viață va fi dată peste cap. Și vezi, Cindy, ne-am dat seama că viața noastră particulară contează cel mai mult pentru noi.

Uluită, Cindy îl asculta, fără să schițeze nici un gest, fără să facă nici o mișcare.

— Luând această hotărâre, continuă Don, un singur lucru ne preocupă. Tu ce o să faci? Ne-ai dăruit atât de mult! Ai investit atât de mult în noi! Bineînțeles că eu îmi voi continua activitatea ca senator, așa că o să ai întotdeauna un loc alături de mine, dar acest post nu-ți va mai ajunge acum, când te-ai dovedit atât de competentă. Suntem necăjiți că îți provocăm un asemenea șoc...

Cindy începu să râdă.

— Se pare, spuse ea, că ultimele zile au fost pline de emoții pentru mine.

Linda și Don o priveau cu atâta prietenie și simpatie încât Cindy se simți emoționată. În fundul sufletului ei le înțelegea hotărârea. Don risca să fie sfărâmat în mașinăria politică. Într-un

post atât de înalt, cinstea nu era de ajuns. Va avea de luat câteodată hotărâri grele, crude chiar... Va putea să și le asume oare?

— Când crezi că îți vei anunța hotărârea? îl întrebă ea.

— În seara asta, în timpul întâlnirii. Mai avem încă timp, fiindcă alegerile au loc peste opt zile.

— Te-ai hotărât să recomanzi un alt candidat? Așa se obișnuiește pentru cei care te-au susținut, ca să știe încotro să-și îndrepte sprijinul.

Don pronunță numele rivalului său imediat.

— Ai dreptate, îl aprobă Cindy după câteva minute de gândire. Este un om cinstit și competent.

Nu vru să adaunge că era un om mai puțin maleabil decât Don Metcalf. Poate că nu avea puterea mediatică a acestuia din urmă, dar va ști să dea dovadă de fermitate.

Cei doi Metcalf o priveau cu atenție pe Cindy.

— Ne-am temut că o să te superi. Era principala noastră grijă. Suntem fericiți că ai primit cu atâta calm hotărârea noastră.

— Poate că lucrurile n-ar fi stat așa ieri, oftă Cindy, dar astăzi e cu totul altceva. Mă întreb dacă mai există vreun lucru care m-ar putea surprinde...

Își alungă gândurile cu un gest al mâinii și adăugă:

— Ce pretext le vei oferi?

— Adevărul, pur și simplu, răspunse Don.

— Ai dreptate. E întotdeauna mult mai convingător.

Se lăsă tăcerea.

— Și ce o să faci acum? o întrebă Don.

— Oh! N-am avut timp să mă gândesc. Întâi să mă odihnesc puțin...

— Bineînțeles! exclamă Don. Fără îndoială că vei primi propuneri mult mai interesante decât ți-aș putea face eu. Și

trebuie să te simți liberă să le accepți. Știm că înainte de toate se află cariera ta și nu vrem să fim un obstacol pentru tine. Meriți să ai mult succes. Tot ceea ce vrem e să rămânem prieteni.

Cindy îi privi afectuos.

— Voi sunteți adevărata mea familie, le mărturisi ea.

— Este normal, exclamă Linda, fiindcă faci într-adevăr parte din familie, cel puțin din punctul nostru de vedere!

Cindy îi mulțumi printr-un surâs călduros.

— Acum trebuie să trec la acțiune, spuse ea ridicându-se. Vă sfătuiesc să rămâneți în apartamentul vostru până diseară, să nu vă vedeți cu nimeni și să nu răspundeți la telefon. O să dau ordinele necesare ca să vi se servească prânzul în cameră.

Se îndreptă spre ușă, dar Don o opri și îi strânse mâinile.

— Ca de obicei, faci ceea ce trebuie, remarcă el. Niciodată n-o să-ți putem mulțumi îndeajuns.

***

Frank mai răsfoi o dată hârtiile răspândite pe masă. Îi trebuiseră întreaga zi și o mulțime de telefoane ca să strângă informațiile cuprinse în ele. Dar acum, totul era clar. Nici măcar Jonathan nu va putea obiecta.

Cindy — sau Ellen? — nu era în nici un caz instrumentul unei mașinații din umbră. Viața sa, lupta continuă pe care o dusese, greutățile ei... totul era notat pe aceste foi de bloc-notes. Ce i s-ar fi putut reproșa? Că trișase în privința vârstei? Că lucrase „la negru"? Că uzurpase o altă identitate? Dar și asta o făcuse cu acordul celei în cauză și pentru motive ușor justificabile.

Își dădea acum mai bine seama de energia de care dăduse dovadă pentru a ajunge la actuala ei poziție socială. Mai mult ca niciodată îi admira curajul și inteligența.

După ce strânsese documentele, le băgă în buzunar. Ora acțiunii venise. Trebuia mai întâi să-l vadă pe Jonathan pentru a-l împiedica să-și mai bage nasul în problema asta. Pe urmă, poate că va vorbi și cu senatorul Metcalf care va înțelege în mod sigur cum stau lucrurile. Apoi, va trebui s-o atace chiar pe Cindy pentru a o face să revină asupra hotărârii ei. Nici nu-i trecea prin minte s-o piardă.

Dar nimic nu se desfășură după cum plănuise...

În primul rând, îi trebui ceva timp ca să pună mâna pe Jonathan. Reuși în sfârșit să-l prindă în momentul când acesta voia să iasă din hotel. Frank îl obligă să se întoarcă în camera lui.

— Vino, îi spuse el împingându-l fără menajamente, este mai urgent decât orice altceva. Am soluția.

Jonathan îl urmă, mormăind din principiu.

După ce ușa se închise în urma lor, Frank scoase din buzunar hârtiile pe care le înghesuise acolo și le întinse pe masă, fără să scoată nici un cuvânt. Apoi luă un scaun și se așeză.

Jonathan nu se grăbi. Citi și reciti de mai multe ori toate notele, verificând un detaliu ici și colo, le mătură cu dosul palmei și se sprijini cu coatele de masă, cu un aer furios.

— E afacerea cea mai stupidă cu care am avut vreodată de-a face, declară el. Ne-am făcut de râs. Am fost hărțuit săptămâni de-a rândul de funcționari plini de suspiciune în privința unei fete a cărei viață putea servi de exemplu propriei lor fiice! O poveste care place în această țară și de pe urma căreia ea putea să profite! Și toate astea, fiindcă acești

domni sus pușI au devenit incapabili să conceapă că o asemenea persoană mai poate exista în zilele noastre! Ei își imaginează că toată lumea le seamănă și că uneltește la fel ca ei...

Își dădu la o parte scaunul, cu un gest brusc.

— Bun! Ajunge! Le transmit totul și să nu mai vorbim despre asta. Misiune încheiată.

— Nu, nu încă!

Frank se ridicase la rândul lui și îi bloca trecerea.

— N-o să scapi atât de ușor! Ai pus ca tânăra asta să fie urmărită zi și noapte pe socoteala contribuabililor, i-ai scormonit trecutul, cu riscul de a o compromite, m-ai lansat pe urmele ei... Și toate astea pentru nimic. Îi datorezi ceva. Trebuie să rezolvi această problemă de identitate, pentru ca să nu se mai chinuiască din cauza asta.

— Dar ce vrei să fac? gemu Jonathan.

— Adevărata Cindy Cartier, când a murit, a autorizat-o să-i poarte numele. Trebuie legalizat acest lucru.

— Dar e greu... e nevoie de timp.

— Descurcă-te, bătrâne. Dacă nu, vei avea de-a face cu mine.

Tonul era destul de amenințător ca să fie convingător.

Și nici nu era nevoie de mai mult, fiindcă Jonathan era fericit că poate rezolva această problemă fără mare bătaie de cap. Așa că cedă.

— Ne-am înțeles, spuse el.

Apoi adăugă cu un aer șiret.

— Te duci după ea, nu-i așa?

— Ocupă-te de problemele tale, mormăi Frank.

Și ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

Când intră în mașină, dădu drumul automat la radio pentru a-și schimba cursul gândurilor. Vestea îi parveni după câteva minute, când ajunsese la o răscruce, în timp ce se pregătea să se îndrepte spre hotelul lui.

Programul muzical se întrerupse brusc și vocea crainicului anunță o informație de ultimă oră:

„Am aflat adineaori că senatorul Metcalf și-a retras candidatura pentru președinția Statelor Unite. Nu va figura deci pe listele de candidați în alegerile care se vor desfășura în curând în statul nostru. Pentru moment, nici o informație nu ne-a parvenit drept explicație a hotărârii lui Don Metcalf..."

Stupefiat, Frank închise radioul și acceleră în direcția hotelului. Ce se întâmplase? De n-ar fi avut vreo legătură cu Cindy! Ea n-ar putea suporta așa ceva și această ultimă încercare a vieții o va distruge pentru totdeauna.

Ajunse la destinație și coborî în viteză din Porsche, îi azvârli cheile portarului cerându-i să-i parcheze mașina și se repezi în holul plin de ziariști. Comentariile erau în toi și reuși să prindă frânturi din fraze disparate.

— De data asta, Cindy Cartier nu-l mai însoțește. Curios, nu?

— Se zice că ea a plecat deja.

— Dar ce naiba l-a apucat pe Metcalf?

— Crede-mă că nu Cindy Cartier l-a sfătuit să ia această hotărâre. Ea are prea multă ambiție pentru a face un asemenea gest!

— Dacă nu cumva se prezintă ea însăși la alegeri, sugeră o altă voce.

Se auziră râsete.

Frank îmbrânci pe toată lumea și fugi spre recepție.

— Știți unde se află domnișoara Cartier?

Recepționerul își consultă fișele.

— A plecat adineaori, domnule. Cu bagajele. Nu, n-a lăsat nici un mesaj.

***

Boeing-ul pierdea din altitudine și se anunța coborârea spre Washington. Prin hublou, Cindy privea orașul imens care creștea puțin câte puțin sub ochii ei. Se felicita că a reușit să prindă un avion înainte ca nestăvilita curiozitate a ziariștilor s-o împiedice. Conferința de presă pe care o organizase în grabă pentru Don se desfășurase foarte bine. El își anunțase hotărârea cu calm, fără să insiste asupra detaliilor dar explicând clar motivele. Lângă el, Linda și gemenii atestau legăturile strânse care îi uneau pe membrii acestei familii. Senatorul indicase apoi candidatul care, după părerea lui, trebuia să preia ștafeta. Probabil că, la această oră, massmedia răspândeau știrea.

Iar ea asistase de departe la scenă, fericită că de data asta nu se mai află în prim plan, că se poate pierde în anonimat.

Acum trebuia să se gândească bine. Toate planurile pe care și le făcuse până acum căzuseră. Întreaga ei viață se îndrepta spre necunoscut. Un necunoscut care o speria atât de mult...

Sosind la Washington, i se păru că apartamentul ei este gol și friguros. Ciudată senzație. Dar puțin îi păsa acum! În taxiul care o adusese de la aeroport, luase o hotărâre. Trebuia neapărat să părăsească Washington-ul. Orașul era prea populat cu politicieni și ziariști pe care risca să-i întânească la tot pasul.

Știa că familia Metcalf se va întoarce la ranch-ul ei și se va ține deoparte de agitația campaniei electorale. Cindy putea deci acționa după bunul ei plac fără să se grăbească. Va vedea mai încolo ce îi convenea mai mult să facă. Câteva zile de vacanță îi vor face mult bine. Dar unde să se ducă? Tot ceea ce știa era că are nevoie de căldură și de soare. Va sări în primul avion care o va duce într-acolo, indiferent de destinație...

Trase perdelele și începu să deschidă dulapurile. Apartamentul era închiriat mobilat și nu trebuia decât să-și strângă lucrurile personale. Ceea ce nu-i va lua prea mult timp.

Așa că, în două ore terminase. Valizele erau aliniate la intrare. Cu acel spirit organizatoric ce o caracteriza, Cindy îi telefonase administratorului imobilului pentru a-și anunța plecarea, pentru a face socotelile, pentru a rezilia abonamentele la telefon și electricitate. Diferitele scrisori de confirmare așteptau deja în antreu împreună cu cheile pe care urma să le lase portarului. Nu-i mai rămăsese decât să cheme un taxi.

Pentru ultima oară, tânăra femeie făcu înconjurul apartamentului pentru a verifica dacă nu uitase nimic. Intrând în dormitorul ei, simți că i se strânge inima. Acum câteva zile, stătuse aici cu Frank. El o strânsese în brațe și făcuseră dragoste pe acest pat, acum aranjat atât de ordonat, de parcă nimic nu se întâmplase.

Greutatea singurătății o copleși. Ce o să facă cu viața ei, atât de pustie acum?

Dar putea continua să iubească un bărbat care o minți astfel? Niciodată nu va mai putea avea încredere în el...

Învinsă de durere, se aruncă pe pat și începu să plângă de disperare.

***

Frank era la capătul puterilor când ajunse la ușa apartamentului lui Cindy. După plecarea ei precipitată din New Hampshire, el fusese tot timpul sub presiune. O anchetă rapidă îi relevase faptul că nimeni nu știa unde plecase Cindy. Nici chiar familia Metcalf. Atunci, în lipsă de alte informații, mizase pe faptul că va trece pe acasă să-și ia lucrurile înainte de a părăsi orașul. Fiindcă era sigur că Cindy va dori să evadeze din Washington. Prea mulți oameni o cunoșteau aici...

Din nefericire, Cindy avea asupra lui un avans serios. Putea ajunge cu câteva secunde mai târziu și, în acest caz, unde s-o mai caute? Cindy nu avea familie, nu avea niște prieteni adevărați. Era singură pe lume... Ca atunci când era copil...

Cu inima bătând nebunește, apăsă pe clanță și, spre marea lui surpriză, constată că ușa era deschisă. Se repezi în antreu și fu gata să se împiedice de valizele care încurcau drumul. Scoase un oftat de ușurare văzându-le. Domnul fie lăudat! Sosise la timp.

Trase cu urechea. O liniște deplină domnea în apartament. Unde s-o fi ascuns oare? Brusc, i se păru că aude un suspin din direcția dormitorului. Se repezi într-acolo și inima i se strânse când o descoperi ghemuită pe pat, asemenea unei fetițe părăsite.

— Cindy! Scumpa mea.

Se așeză pe pat și o mângâie pe păr.

— Totul s-a terminat, șopti el cu blândețe. Nu mai ai de ce să te temi.

Cindy își ridică imediat capul la auzul glasului lui și îl privi cu ochii încețoșați de lacrimi. Era oare un vis? Imposibil să creadă că Frank o găsise. Doar nu spusese nimănui unde pleacă.

Ar fi putut să protesteze, să-și strige furia și durerea, să-l gonească. Dar nimic din amărăciunea trecutului nu mai rezistase. Rămăsese doar bucuria imensă de a se găsi din nou în brațele lui.

— Totul s-a lămurit, reluă el. Jonathan a plecat. Mama ta a dispărut din nou, nu se știe unde. Dacă dorești, îți poți păstra numele de Cindy Cartier. Dacă nu cumva îl preferi pe cel de Ellen Smith. Totul nu depinde decât de tine.

Se aplecă spre ea și adăugă în șoaptă:

— Deși am o altă propunere.

O mângâie cu blândețe, așa cum faci cu un copil sau cu un animal rănit. Dar rănile lui Cindy erau de cu totul altă natură. Trebuia timp și foarte multă răbdare ca să se cicatrizeze. Totuși, Frank nu avea nici o îndoială, fiindcă dragostea este atotputernică. În acea clipă i se părea că nu trăise decât pentru a o întâlni pe această tânără, Cindy, Ellen, ce importanță avea! Ea era femeia vieții lui.

— Nu vreau nimic de la tine... șopti Cindy fără să-l privească. E prea târziu.

— Nu, nu este prea târziu. Ceea ce vreau să-ți dau este deja în posesia ta. Te iubesc, scumpa mea. Meriți atât de mult să fii iubită!

Cindy se întoarse în sfârșit ca să-l privească în față.

— Nu... Nu merit nimic, te înșeli, Frank. Totul s-a întâmplat din vina mea. Întotdeauna am luptat singură și niciodată n-am vrut să am încredere în nimeni. Poate că ar fi trebuit să cred în tine așa cum mi-ai cerut.

El îi cuprinse mâna și o păstră într-ale lui.

— Regret atât de mult că am fost obligată să te mint! Dar așa a fost situația. Nu aveam cale de scăpare...

Cindy oftă.

— Știu. M-am gândit la asta. Acum înțeleg mai bine. Era munca ta...

Ea își feri privirea.

— Tu... știi să minți atât de bine!

Frank o trase brusc spre el și o forță cu blândețe să se ridice pentru a o putea strânge mai bine în brațe.

— Dacă am avut un aer atât de convingător, Cindy, a fost din cauză că eram sincer. Te-am iubit de la prima privire. Tot ceea ce am spus în privința sentimentelor mele era purul adevăr. Sper că mă crezi.

— Da, Frank. Te cred.

— Care sunt planurile tale acum? Te-ai gândit la ce ți-am spus în New Hampshire?

Cindy ezită.

— Bineînțeles, dar ce se va întâmpla cu noi doi? Tu nu mai ai de lucru iar eu am pierdut totul.

— Nu, n-ai pierdut totul, o corectă el. Mă ai pe mine.

Cindy râse fericită. De mult nu mai râsese așa. De când viața ei se prăbușise în haos.

— Vorbeam de munca mea, bineînțeles. Cu tine, mă simt mai puțin abandonată.

El îi acoperi chipul cu sărutări fierbinți.

— Nu știi cât de fericit mă faci spunându-mi asta, Cindy! Iar situația noastră nu are de ce să ne îngrijoreze. Meseria mea mi-a pretins întotdeauna să fiu prevăzător fiindcă, în orice clipă și la cel mai mic eșec, riscam să mă trezesc fără slujbă. Așa că ne putem permite o vacanță lungă. Și cred că tu, la fel ca mine, ai mare nevoie de ea.

Îi sărută în neștire ochii, fruntea, buzele.

— N-aș mai putea trăi fără tine, rosti el cu o voce răgușită. Te vreau alături de mine pentru totdeauna. Căsătorește-te cu mine, Cindy!

Ea își cufundă privirea ochilor verzi în ochii lui.

— E un ordin sau o cerere în căsătorie?

Frank zâmbi.

— O rugăminte. Dar și o promisiune totodată. Aceea de a face totul pentru a te face fericită, pentru a te elibera definitiv de trecutul morbid, cu care nu mai ai nici o legătură acum. Nici chiar de nume. Vreau să trăiesc cu tine, să am copii cu tine. Și vreau să îmbătrânesc lângă tine. Să împărțim totul. Grijile vieții, dar și plăcerile ei.

— Oh, Frank! Te iubesc.

El o strânse în brațe, mai s-o sufoce. Buzele lor se contopiră într-un sărut pasionat.

Când, în sfârșit, se desprinseră unul din brațele celuilalt, Frank fu primul care reacționă.

— Să plecăm de aici înainte ca ziariștii să-ți dea de urmă.

Și, scuturat de un fior, adăugă:

— E un frig îngrozitor aici la tine. Mă mir că n-ai înghețat.

Cindy râse.

— În brațele tale, cred că n-o să-mi mai fie frig niciodată.

Ea îi mângâie cu dragoste obrazul și îl întrebă:

— Unde mergem?

— N-are importanță. Ai întrerupt telefonul?

— Nu încă. Scrisoarea este pe masa din antreu.

Frank luă aparatul, după ce căută un număr în cartea abonaților. Cindy îl auzi punând câteva scurte întrebări, apoi închizând în grabă.

Când reveni în cameră, avea o expresie fericită.

— Gata, totul este aranjat. Decolăm în două ore. Ne mai rămâne timp să trecem pe la mine să-mi fac valiza.

— Dar...

Se apropie de ea și o făcu să tacă printr-o sărutare.

— Nu-ți face griji! Trebuie doar să ai încredere în mine. Plecăm în Bahamas. Un capitol din viața ta și a mea se încheie. Îți promit să mai avem multe altele, mai fericite de data asta...

Cindy se cuibări la pieptul lui.

— Cu tine, e ca și cum aș veni pentru prima oară pe lume. Îmi dai un nume nou, o viață nouă, un cămin nou. Nimic altceva nu mai contează.

Și, pentru a-l face să înțeleagă mai bine ce spune, îl sărută cu patimă...

Sfârșit